

СТЕФАНИ МАЙЪР ♦ КИМ ХАРИСЪН
МЕГ КАБЪТ ♦ ЛОРАН МИРАКЪЛ
МИШЕЛ ДЖАФИ

Абитуриентски балове в

Ада

**СТЕФАНИ МАЙЪР, ДАУН КУК,
МЕГ КАБЪТ, ЛОРЪН МИРАКЪЛ,
МИШЕЛ ДЖАФИ
АБИТУРИЕНТСКИ БАЛОВЕ В
АДА**

ПЕТ ИЗУМИТЕЛНИ АВТОРКИ, ПЕТ НЕЗАБРАВИМИ ИСТОРИИ

В тази вълнуваща колекция от разкази за паранормалното, авторките на бестселъри Стефани Майър („Здрач“), Ким Харисън („Умреш ли, почваш да внимаваш“), Мег Кабът („Как да бъдеш популярна“), Лоран Миракъл (TTYL) и Мишел Джафи („Лошо коте“) извеждат злополуките на абитуриентския бал на съвсем ново равнище. Скъсаните рокли и двата леви крака не могат да се сравнят с откритието, че твоят кавалер е „мрачният жътвар“, и той не е дошъл да ти обясни колко секси изглеждаш. От борба на ангели с демони до зловещо сбъждане на желанията — тези пет разказа ще ви забавляват много по-добре от който и да е диджей в кофти смокинг. Не ви е нужен нито абитуриентски тоалет, нито наета лимузина.

СТЕФАНИ МАЙЪР

Автор на бестселър поредицата „Здрач“ и на „Домакинът“. Завършила английска литература в университета Бригам Йънг и живее със съпруга си и тримата си сина в Аризона.

КИМ ХАРИСЪН

Оглавява класацията на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“ с „Умреш ли, почваш да внимаваш“, „Мъртвата вещица идва“, „Добрият, лошият и вампирът“, „Всякак, освен мъртъв“ и „Шепа талисмани“. Когато не обикаля магазините в търсене на добра музика, добър шоколад и секси ботуши, Ким работи упорито върху следващия си роман.

МЕГ КАБЪТ

Автор на бестселърите от поредицата „Дневниците на принцесата“. Сред другите ѝ книги за тийнейджъри са „Въздухар“, „Да бъдеш Ники“, серията „Медиатор“, поредицата „1-800-къде-си“, „Шийн идол“, „Гимназията Авалон“, „Кутсуз“ и „Как да бъдеш популярна“.

ЛОРЪН МИРАКЪЛ

Автор на много романи за юноши и младежи, включително „Как да бъдеш лош“, „Блаженство“, „Римува се с вещици“, и оглавилите класацията за бестселъри на Ню Йорк Таймс „TTYL, TTFN“ и „L8R, G8R“. Живее със семейството си в Колорадо.

МИШЕЛ ДЖАФИ

Автор на „Лошо коте“, „Коте, коте“ и на няколко романа за възрастни, включително трилърите „Лошо момиче“ и „Любовник“. Родена в Лос Анжелис, Калифорния, сега Мишел живее в Ню Йорк Сити.

ЗЕМЕН АД

Гейб погледна към дансинга и се намръщи. Не знаеше защо покани Селести на бала, а защо тя прие, също беше загадка. Още по-голяма сега, като я гледаше как се е увесила на врата на Хийт Макензи — той, клетият, не можеше да диша. Телата им се бяха прилепили и слели и те се клатеха насам-натам в ритъм, нямаш нищо общо с гърмящата в залата песен. Ръцете на Хийт опипваха интимно блестящата ѝ бяла рокля.

— Кофти късмет, Гейб.

Гейб извърна очи от зрелището, което устройваше дамата му, и видя приятеля си.

— Здравсти, Брай. Добре ли си прекарваш?

— По-добре от тебе, човек, по-добре — ухили се Брайън и вдигна наздравица с чашата отровнозелен пунш. Гейб се чукна с него с бутилката минерална вода и въздъхна.

— Дори не подозирах, че Селести си падала по Хийт, да не би да са бивши гаджета?

Брайън отпи глътка от злокобното си питие, сбърчи нос и тръсна глава.

— Не, доколкото знам. Допреди тази вечер не съм ги виждал дори да си говорят.

И двамата погледнаха Селести, която очевидно беше загубила нещо значимо в гърлото на Хийт.

— Уф — възкликна Гейб.

— Сигурно е от пунша — опита се да го насърчи Брайън. — Не знам колко хора са го подсилили с алкохол, ама... *олеле!* Тя може и да не разбира, че това там не си ти.

Брайън пак отпи и пак сбърчи нос.

— Защо го пиеш? — зачуди се Гейб на глас.

Брайън вдигна рамене.

— Не знам. Може като гаврътна една чаша от това, музиката вече да не ми се струва толкова тъпа.

Гейб кимна.

— Ушите ми няма да ми го простят, да си бях взел айпода!

— Чудя се къде ли е Клара. Да не би да има някакъв закон за момичетата, който повелява да прекарат определен процент време от всяко събитие заедно в тоалетната?

— Да. Момичетата, които не покриват квотата, са тежко наказвани.

Брайън избухна в смях, но усмивката му угасна и той пооправи папийонката си.

— Що се отнася до Клара...

— Няма нужда да ми обясняваш нищо — увери го Гейб. — Страшно момиче! А и двамата сте родени един за друг, да не съм сляп да не го забележа!

— Ти наистина ли не се дразниш?

— Нали аз ти казах да я поканиш за дама!

— Да, ти. Сър Галахад отново се изявява като сватовник. Без майтап, човече, ти някога мислиш ли и за себе си?

— Естествено, всеки ден и всеки час. А като стана дума за Клара... Ако не си изкара супер тази вечер, ще ти счупя носа. — Гейб се ухили до уши. — Ние с нея си останахме добри приятели, не си мисли, че няма да ѝ се обадя да провера.

Брайън завъртя очи, но изведнъж нещо заседна в гърлото му. Ако Гейб Кристенсен поискаше да му счупи носа, нямаше да срещне особена трудност — на Гейб не му пукаше от охлузени юмруци и от забележки в дневника, ако това според него щеше да поправи някоя несправедливост.

— Ще се грижа за Клара. — Прозвуча като клетва, а на Брайън никак не му се искаше да прозвучи така. Имаше нещо в Гейб и в проницателните му сини очи, което те караше да се чувстваш така — да даваш всичко от себе си, за да изпълниш нещо. Брайън изля остатъка от пунша в изсъхналия мъх в подножието на фалшивия фикус. — Ако някога излезе от банята.

— Само така — одобри Гейб, но усмивката му се изкриви. Селести и Хийт бяха изчезнали сред тълпата.

Гейб не знаеше какъв е протоколът, когато те зарежат на бала. Как да се увери, че тя ще се прибере благополучно вкъщи? Или вече Хийт отговаряше за това?

Гейб отново се зачуди защо ли е поканил Селести за своя дама.

Тя беше много хубава, можеше да участва в конкурс за красота. Идеална руса коса, толкова гъста, че чак пухкава; големи кафяви очи и пухкави устни, неизменно начервени в подчертаващ ги нюанс на розовото. Устните ѝ не бяха единственото пухкаво нещо по нея.

Мозъкът му направо изключи, когато тя се появи с тънката впита рокля, която бе избрала за бала.

Но не заради външността ѝ я беше забелязал. Причината беше съвсем друга.

Всъщност, беше тъпо и унижително. Гейб никога на никого не би признал това, но от време на време го обземаше странното чувство, че някой има нужда от помощ. От *неговата* помощ. И беше получил този необясним сигнал от Селести, сякаш зад безупречния грим на стройната блондинка се криеше девойка, изпаднала в беда.

Много тъпо. И явно нямаше нищо общо с истината. В момента на Селести явно не ѝ беше нужна никаква помощ от Гейб.

— Хей, Брай, липсвах ли ти? — Клара, с тъмна коса, цялата посипана с блестящ прах, се откъсна от стадо женски и дойде при тях до стената. Останалото стадо се разпръсна. — Здравсти, Гейб. Къде е Селести?

Брайън обгърна с ръка раменете ѝ.

— Помислих, че си си тръгнала. Май ще трябва да отменя страстните планове, които току-що крояхме с...

Лакътът на Клара го сръчка в слънчевия сплит.

— ... госпожа Финкъл — продължи, по-точно изохка Брайън, и посочи с глава заместник-директорката, която гледаше сърдито в ъгъла най-отдалечен от тонколоните. — Щяхме да си четем забележки на светлината на свещи.

— Не искам да се лишаваш от това! Май мярнах тренъора Лаудър при курабийките, може да го навия да правим допълнителни набирания.

— Или пък просто да потанцуваме — предложи Брайън.

— Е, и на това съм навита.

Двамата със смях си запробиваха път към дансинга. Ръцете на Брайън обвиваха кръста на Клара.

Гейб се радваше, че тя не изчака да отговори на въпроса ѝ. Малко унижително беше, че не може да ѝ отговори.

— Хей, Гейб, къде е Селести?

Гласът беше на Лоуган. Гейб направи гримаса и се обърна.

Лоуган също беше сам в момента. Може би на дамата му ѝ беше дошъл редът за проявяване на стадно момичешко поведение.

— Не мога да ти кажа — призна Гейб. — Да си я виждал?

Лоуган присви пълните си устни, сякаш се двоумеше дали да му каже нещо, а после нервно прокара пръсти през черната си къдрава коса.

— Абе, стори ми се, че я видях, ама не съм много сигурен. Тя е с бяла рокля, нали?

— Да. Къде е?

— Май я мярнах във фоайето. Но не мога да ти кажа със сигурност. Лицето ѝ не се виждаше много, лицето на Дейвид Алварадо го скриваше цялото...

— Дейвид Алварадо? — повтори изненадано Гейб. — А не Хийт Макензи?

— Хийт? Не, Дейвид си беше, определено.

Хийт играеше защитник и беше светъл и рус.

Дейвид беше тапа, към метър и шейсет, с матов тен и черна коса. Нямаше как да ги сбъркаш.

Лоуган тъжно поклати глава.

— Извинявай, Гейб. Гадна работа.

— Не се безпокой.

— Поне не си единственото ергенче — продължи тъжно Лоуган.

— Така ли? Какво стана с дамата ти?

Лоуган вдигна рамене.

— Някъде тук е и гледа всички на кръв. Не иска да танцува, не иска да разговаря, не иска пунш, не иска да я снимат и не желае компанията ми — преброи той на пръсти. — Понятие си нямам защо ме покани. Сигурно е искала само да си покаже роклята — вярно, че е секси, това ѝ го признавам. Но като че ли в момента не ѝ се иска да показва нищо... Де да бях поканил друга! — Погледът на Лоуган се зарея мечтателно към група момичета, които танцуваха бърз танц в чисто женски кръг. На Гейб му се стори, че той гледа едно определено момиче.

— Защо не покани Либи?

Лоуган въздъхна.

— Не знам. Сигурно... сигурно обаче щеше да ѝ е приятно да я поканя, карай да върви.

— Коя е твоята дама?

— Онова новото момиче, Шеба. Малко е нервна, обаче е красавица, екзотична една такава. И когато ме покани за свой кавалер,

аз бях толкова шокиран, че не можех да направя нищо друго, освен да приема. Реших, че тя, ами че тя може да е... забавна... — измънка Лоуган. Онова, което в действителност си помисли, когато Шеба направо го изкомандва да я заведе на бала, беше твърде неприлично и не биваше да се изказва на глас, особено пред Гейб. С Шеба беше точно обратното. Щом зърна зашеметяващата ѝ червена кожена рокля, умът му се препълни от мисли, които ни най-малко не му се струваха неприлични, докато го гледаше втренчено с дълбоките си черни очи.

— Мисля, че не я познавам — обади се Гейб и прекъсна краткото замечтаване на Лоуган.

— Ако се беше запознал, щеше да я запомниш.

— Въпреки че Шеба беше забравила за Логан почти веднага, щом влязоха, нали? — Хей, а може би Либи е дошла сама, как мислиш? Не съм чул някой да я е поканил...

— Ами, тя дойде с Дилън.

— О... — съкрушено отрони Лоуган. После се поусмихна. — Вечерта и без това си е кофти и няма нужда от още мъчения за капак. Нали уж щеше да има група? Тоя диджей...

— Знам. Все едно ни наказват за греховете ни — разсмя се Гейб.

— Грехове ли? То пък все едно ти имаш грехове, Галахад Непорочни!

— Майтап ли си правиш? Нали едва ми позволиха да дойда на бала, защото преди това бях отстранен от училище! — Разбира се, в момента на Гейб му се искаше наказанието му да не беше изтекло така навреме. — Късмет извадих, че не ме изключиха.

— Господин Рийз си го изпроси и всички го знаят.

— Така си е — внезапно в гласа на Гейб се появиха резки нокти. Всички в училище се страхуваха от господин Рийз, но нищо не можеха да направят, докато учителят по математика не прекрачи забранената черта. Всички ученици от горните класове знаеха за него, но Гейб не можеше да си трае и да го гледа как преследва онова съвсем неориентирано хлапе от първи курс... Но все пак, да нокаутираш учител си беше крайност. Сигурно имаше и по-добър начин за справяне със ситуацията. Родителите му го бяха подкрепили, както обикновено.

Лоуган прекъсна мислите му.

— Май, най-добре е да се разкараме.

— Ще ми е кофти... Ако няма кой да закара Селести у тях...

— Това момиче *не* е твоя тип, Гейб. — *Тя е възплъщение на злото и абсолютна курва*, можеше да добави Лоуган, но не биваше да говори такива неща за момичета, когато това можеше да достигне до ушите на Гейб. — Да я закара оня, дето си е наврял езика в гърлото ѝ!

Гейб въздъхна и поклати глава.

— Ще изчакам, за да се уверя, че е добре.

Лоуган изпъшка.

— Не мога да повярвам, че я покани. Но не можем ли поне да излезем да изберем няколко свестни диска? После може да отмъкнем тия боклуци, дето ги пуска диджеят...

— Харесва ми начинът ти на мислене. Чудя се дали шофьорът на лимузината ще се навие за едно кратко отклонение...

Накрая Лоуган и Гейб подхванаха караница, наужким, за това кои дискове е най-добре да донесат. Първите пет бяха ясни, но оттам нататък списъкът беше малко по-неясен. И на двамата им беше много по-приятно, отколкото през цялата вечер преди това.

Странно, но докато се шегуваха, Гейб го обзе чувството, че те са *единствените* там, които си прекарват добре. Всички в стаята като че се цупеха за нещо. А в ъгъла до изсъхналите курабийки някакво момиче май плачеше. Не е ли това Иви Хес? И друго момиче, Урсула Тейтъм, беше със зачервени очи и размазан туш за мигли. Може би музиката и пуншът не бяха единствените гадни неща на този бал. Клара и Брайън изглеждаха щастливи, но освен тях двамата, Гейб и Лоуган — и двамата съвсем скоро унижени и отхвърлени, явно се забавляваха повече от всички останали.

Лоуган, който не беше толкова проникателен като Гейб, не забелязваше напрегнатата атмосфера, докато Либи и Дилън не почнаха да се карат. Либи се изнесе от дансинга, и това веднага привлече вниманието му.

Той се размърда, с поглед, прикован към отдалечаващата се фигура на Либи.

— Хей, Гейб, нещо против да те зарежа?

— Ни най-малко. Давай.

Лоуган се втурна да я догони.

И сега Гейб не знаеше къде да се дене. Дали да се опита да намери Селести и да я пита има ли нещо против той да си тръгне? Но

мисълта, че може да му се наложи да я изтръгне от нечии прегръдки, за да я попита, го притесняваше.

Реши да си вземе още една бутилка вода и да намери най-тихото кътче и да изчака там вечерта най-сетне да приключи.

И когато тръгна да търси тихото кътче, той усети отново онова странно привличане, а никога в живота си не го беше усещал по-силно. Сякаш някой се давеше в черни води и го викаше на помощ. Огледа се трескаво, чудейки се откъде ли идваше този настоятелен зов. Не разбираше мощния, остър заряд на това безпокойство. Никога досега не беше чувствал нищо подобно.

Погледът му бе прикован от едно момиче — в гърба ѝ, докато тя се отдалечаваше от него. Косата ѝ беше черна и лъскава и блестеше като огледало. Беше облечена в ефектна дълга рокля с цвета на пламък. Докато я гледаше, обичите ѝ проблеснаха като малки червени искри.

Той тръгна подире ѝ почти неволно, привлечен от мъчителната нужда, която тя излъчваше. Тя се обърна леко и той мярна непознат блед орлов профил — пълни, като изрязани от слонова кост устни и черни вежди като крила, а после тя хлътна в дамската тоалетна.

Гейб дишаше тежко и едва се сдържаше да не последва момичето там, където мъжки крак не припарва. Усещаше как нуждата ѝ го всмуква като плаващ пясък. Той се опря на стената срещу тоалетната, скръсти ръце на гърдите си и се опита сам да се убеди да не изчаква момичето. Този негов смахнат инстинкт го насочваше невярно. Селести не беше ли доказателство? Всичко беше само фантазия. Може би беше по-добре да си тръгне още сега.

Но Гейб не можа да се принуди да направи и една крачка.

Макар това момиче да нямаше и метър и шейсет на високи токчета, нещо във фигурата ѝ — жилава и изправена като рапира — я правеше да изглежда висока.

Тя беше ходещо противоречие не само по отношение на ръста — беше едновременно тъмна и светла с гарвановочерната си коса и бялата си като тебешир кожа, дребните ѝ остри черти бяха едновременно деликатни и твърди, и тя едновременно привличаше и отблъскваше с омагьосващите извивки на тялото си под лице с враждебен израз.

Едно-единствено нещо в нея беше недвусмислено — роклята ѝ без всякакво съмнение бе произведение на изкуството. Яркочервени кожени пламъци оголваха бледите ѝ рамене, спускаха се по гъвкавите ѝ извивки и целуваха пода. Докато вървеше през дансинга, момичешките погледи следяха движението на роклята със завист, а момчешките — с желание.

Имаше и друго явление, което я съпътстваше — докато момичето в огнена рокля вървеше между танцьорите, около нея на странни приливи плъзваха възклицания на ужас, болка и срам. Можеше да е само съвпадение. Чупеше се тооче и изкълчваше глезена над него. Сатенена рокля се разпорваше по шева от бедрото до кръста. Контактна леща изскачаше и се загубваше на мръсния под. Презрамка на сутиен се късаше. Портфейл се изхлузваше от джоба. Неочакван спазъм известяваше за подранил цикъл. Взета назаем огърлица се късаше и дъжд от перли посипваше пода.

И отново, и отново — малки бедствия плъзваха около нея на малки кръгове.

Бледото чернокосо момиче се усмихваше на себе си, сякаш по някакъв начин усещаше витаещото във въздуха нещастие и му се наслаждаваше — и може би го вкушваше, защото облизваше доволно устни.

После тя набърчи чело и се съсредоточи. Единственото момче, което я гледаше в лицето, забеляза странно червено проблясване около ушите ѝ, все едно се разхвърчаха червени искри. И точно в този миг всички се обърнаха и се вторачиха в Броуди Фароу, който хвана ръката си и извика от болка — леко движение при бавния танц му беше извадило раменната става.

Момичето в червена рокля се усмихна самодоволно.

Токчетата ѝ кънтяха по мозаечния под. Тя се отправи към тоалетната, а подпре ѝ се носеха болезнени и тъжни охкания.

Момичета се тълпяха пред заемащото цялата стена на тоалетната огледало. Всички ахнаха, щом видяха зашеметяващата рокля и забелязаха как крехкото момиче в нея потръпна сред топлата, задушна стая — а после се разрази хаос. Първо Ема Роуланд се убоде в окото с четката на спиралата си за мигли. Тя залитна, изумена, и бутна пълната чаша пунш в ръката на Бетани Крандъл. Пуншът обля Бетани и изцапа още три рокли на най-неудобните места. Атмосферата в тоалетната изведнъж се нажежи — едно момиче с гадно зелено петно на гърдите обвини Бетани, че я е поляла с пунша нарочно.

Бледото чернокосо момиче само се усмихна едва-едва, щом забеляза заформящия се скандал, а после се запъти към последната кабина и се заключи вътре.

Но не се възползва от уединението си по очаквания начин. Вместо това, без да се страхува от далеч нестерилната обстановка, тя облегна чело на металната стена и стисна очи. Ръцете ѝ, свити в малки ъгловати юмручета, също опряха на металната стена.

Ако някое от момичетата в тоалетната бе забелязало, то би се зачудило каква е причината за слабото червено сияние, което се излъчваше от цепнатината между вратата и стената. Но никой не обърна внимание.

Момичето в червена рокля стисна зъби. Измежду тях се стрелна ярък, горещ огнен език и прогори черни петна в тънкия слой бежова боя, с който беше боядисана металната стена. Тя се задъха, бореше се с някаква невидима тежест, и пламъците се нажежиха — дебели червени пръсти прасяха по студения метал. Огънят стигна до косата ѝ, но не опърли лъскавите гарвановочерни кичури. От носа и ушите ѝ се извиха струйки дим.

Порой от искри се исипа през ушите ѝ, а тя прошепна през зъби:
— *Мелиса.*

Навън, на препълнения дансинг, Мелиса Харис се огледа. Викаше ли я някой по име? Наблизо като че нямаше никой, който да я е повикал толкова тихо. Значи, беше плод на въображението ѝ. Мелиса погледна кавалера си и се опита да проумее какво ѝ говореше той.

Зачуди се защо ли прие да дойде на бала с Купър Силвърдейл. Той не беше нейния тип. Дребосък, погълнат от чувството за собствената си важност, който непрекъснато се напъваше да доказва нещо. Цяла вечер той бе странно превъзбуден и нонстоп се фукаше със семейството си и имотите им. На Мелиса ѝ беше писнало.

Едва доловим шепот отново привлече вниманието ѝ и тя се обърна.

Там, твърде далече в тълпата така, че нямаше как той да е пошепнал името ѝ, Тайсън Бел се беше вторачил в нея над главата на момичето, с което танцуваше. Мелиса веднага сведе поглед и потръпна, и започна да се самонавива, че не ѝ пука с кого е. Едва се удържаше да не погледне пак към тях.

Приближи се до Купър. Той можеше да е скучен и повърхностен, но беше по-свестен от Тайсън. Всички бяха по-свестни от Тайсън.

Нима? Дали Купър действително е по-добрият избор? — Въпросите изникваха в ума на Мелиса, все едно идваха от някой съвсем чужд човек. Тя неволно погледна обрамчените с гъсти мигли тъмни очи на Тайсън. Той продължаваше да я зяпа.

Разбира се, че Купър беше по-свестен от Тайсън, без значение колко красив е Тайсън. Красотата е само елемент от капана.

Купър продължаваше да ломоти нещо в опит да задържи интереса ѝ.

„Купър не е от твоята класа“ — прошепна гласът в ума ѝ. Мелиса тръсна глава — срам я беше, че си го е помислила. Това беше суета. Купър ѝ беше равен, и с нищо не беше по-долу от другите момчета.

Но не може да се равнява с Тайсън. Спомняш ли си какво беше...

Мелиса се опита да пропъди образите от мислите си: топлите очи на Тайсън, пълни с копнеж... допирът на ръцете му по кожата ѝ, и груб, и мек... плътният му глас, който изговаряше дори и най-обикновените думи като поезия... начинът, по който и най-лекият допир на устните му до пръстите ѝ караха кръвта да бушува във вените ѝ...

Сърцето ѝ затупка. Болеше.

Съвсем нарочно Мелиса изрови от паметта си още един спомен, за да прогони разбунтувалите се образи. Железният юмрук на Тайсън, който без предупреждение се връзва в бузата ѝ... черните петна, разцъфнали пред очите ѝ... ръцете ѝ върху пода... гаденето, надигнало се в гърлото ѝ... суровата болка, разтърсила цялото ѝ тяло...

Той съжаляваше. Много съжаляваше. Той обеща. Никога повече.

Неканеният образ на кафявите очи на Тайсън, плувнали в сълзи, се изпречи пред погледа ѝ.

И очите ѝ неволно потърсиха Тайсън. Той продължаваше да я зяпа. Смръщил чело, сключил вежди, потънал в скръб...

Мелиса отново потръпна.

— Студено ли ти е? Искаш ли моето... — Купър изхлузи смокинга си, после се спря и се изчерви.

— Но не може да ти е студено, та тук е толкова горещо — изказа се той тъпо и отново облече и закопча сакото.

— Добре съм — увери го Мелиса и се принуди да гледа само жълтеникавото му момчешко лице.

— Тука е гадничко — каза Купър и Мелиса кимна, зарадвана, че и тя е на неговото мнение.

— Можем да отидем в кънтри клуба на баща ми. Там има невероятен ресторант, ако ти се хапва десерт. Няма да чакаме за маса. Веднага щом си кажа името...

Вниманието на Мелиса отново се отклони.

Защо съм тук с този малък сноб? — отново изникна така непознатата мисъл в ума ѝ, макар и изказана със собствения ѝ глас. — Той е слабак. И на коите не би сторил зло — е, и какво? Любовта не е ли нещо повече от сигурност? Нищо не трепва в мен, когато погледна Купър — и когато погледна всеки друг, освен Тайсън... Не мога да излъжа себе си. Още го искам. Много. А този копнеж не е ли любов?

Искаше ѝ се да не беше пила толкова много от този коварен, лют пунш. Вече не можеше да мисли ясно.

Тя видя как Тайсън зарязва партньорката си, тръгна през дансинга и застана право пред нея — съвършеният плещест футболен герой, същинско клише. Все едно Купър изобщо не съществуваше там, между тях.

— Мелиса? — промълви той с онзи глас, който я разтапяше, и с разкривени от мъка черти. — Мелиса, моля те? — И той и протегна ръка, без да обръща внимание на пелтеченето на Купър.

Да, да, да, да, да — нареждаше гласът в ума ѝ. Хиляди спомени за желание я разтърсиха. Замъгленото ѝ съзнание се гърчеше.

И тя колебливо кимна.

Тайсън ѝ се усмихна с облекчение, с радост, посегна зад Купър и я издърпа в прегръдките си.

Толкова ѝ беше лесно да тръгне с него. Кръвта ѝ бушуваше във вените като огън.

„Ура!“ — изсъска бледото чернокосо момиче, скрито в кабината, и раздвоен огнен език огря лицето ѝ в червено. Огънят изпращя толкова силно, че някой можеше и да чуе, но в тоалетната продължаваха да се надвикват пискливи сърдити гласове.

Огънят угасна и момичето въздъхна дълбоко. Клепачите ѝ затрепкаха и пак се затвориха. Тя сви юмруци и бледата кожа така се изпъна, че остриите ѝ стави сякаш щяха да я пробият. Стройната ѝ фигура се разтрепери, сякаш се напрягаше да вдигне планина. Около нея витаеше почти видима аура на напрежение, решителност и очакване.

Каквато и трудна задача да си беше поставила, беше ясно, че за нея не съществува по-ценно нещо от изпълнението ѝ.

— Купър — изсъска тя и от устата, от носа, от ушите ѝ избълва огън. Пламъците окъпаха лицето ѝ.

Все едно си нищо. Все едно си невидим. Все едно не съществуваши! — Купър трепереше от гняв, а думите, които се редяха в ума му, още повече разпалваха гнева му.

Можеше да ѝ отвориш очите за себе си. И да покажеш на Тайсън кой тук е истинският мъж.

Ръката му механично посегна към тежестта, скрита на кръста му, под самото. Шокиращият спомен за пистолета се вряза в гнева му и той запримига бързо, все едно току-що се е събудил от сън.

По врата му полазиха тръпки. Защо беше донесъл пистолет на абитуриентския си бал? Луд ли беше?

Беше толкова тъпо, но пък какво му оставаше, като Уорън Бийдс го беше предизвикал с безмозъчното си фукане? Вярно беше, че училищната охрана беше адски зле и всеки можеше да вкара вътре каквото си иска. И той го беше доказал, нали? Но пък струваше ли си да дойде с пистолет на кръста, само за да натрие носа на Уорън Бийдс?

Виждаше Мелиса, отпуснала глава на рамото на тоя тъп спортяга, притворила очи. Съвсем ли беше забравила Купър?

Гневът му отново заклокочи и ръката му бръкна под самото.

Този път Купър тръсна още по-енергично глава. Безумие. Той носеше пистолета заради друго... На майтап, от щуротия.

Но погледни Тайсън. Погледни горделивата му, самодоволна усмивка! *Тоя за какъв се мисли? Баща му е само един градинар, нищо, че всички го превъзнасят! Изобищо не се страхува, че ще му направя*

нещо, задето ми е отмъкнал дамата. Той дори не си спомня, че тя е дошла с мен. А и да си спомняше, нямаше да го е страх от мен. А Мелиса дори не си спомня, че съществувам.

Купър скръцна със зъби, отново кипнал от яд. Представи си как горделивият израз изчезва от лицето на Тайсън и на негово място идват страх и ужас, щом види дулото пред очите си.

Леденият страх, обзел Купър, го върна в реалността.

Пунш. Още пунш, ето какво ми трябва. Евтин е и е гаден, но поне е силен. Още няколко чаши пунш и ще знам какво да правя.

Купър вдъхна дълбоко, за да се стегне, и хукна към масата с напитката.

Тъмнокосото момиче в банята се намръщи и тръсна сърдито глава. Вдъхна дълбоко два пъти и си замърка гърлено успокоителни думи.

— Има време още. Още малко алкохол, за да замъгли ума му, да отнеме волята му... търпение. Трябва да се погрижа за мнозина още, толкова много подробности... — Тя скръцна със зъби и клепачите ѝ отново затрепкаха, този път по-продължително.

— Първо Мат и Луиза, после Брайън и Клара — Каза си тя, сякаш отмяташе задачи по списък. — Уф, а после тоя Гейб, дето вечно се меси! Защо *той* още не е нещастен? — Тя вдъхна дълбоко още веднъж. — Време е моят малък помощник отново да се залови за работа.

Тя притисна юмруци до слепоочията си и затвори очи.

— *Селести.*

Гласът в ума на Селести беше познат и дори желан. Напоследък той ѝ подсказваше всичките ѝ чудесни идеи.

Селести се ухили на въпросната двойка.

Някой си прекарва добре? Бива ли такова нещо?

— Трябва да тръгвам... — Селести се вторачи в лицето на партньора си. Мъчеше се да се сети за името му. — Дерек.

Пръстите на момчето, които пълзяха нагоре по ребрата ѝ, се вцепениха.

— Приятно беше — увери го Селести и избърса отворената си уста с опакото на ръката си, сякаш да заличи и последната следа от него, а после се дръпна.

— Ама, Селести... Мислех си...

— Аре, чао.

С усмивка, остра като бръснач, Селести тръгна към Мат Франклин и дамата му, оная сива мишка, как ли ѝ беше името... За част от секундата се присети за официалния си кавалер — онзи чистичкия Гейб Кристенсен, и я напуши смях. Колко приятно ли си прекарваше тази вечер! Заради униженията, на които го подлагаше, почти си струваше да дойде с него, въпреки че изобщо не можеше да проумее как така е приела поканата му. Селести тръсна глава при този неприятен спомен. Гейб я беше погледнал с невинните си сини очи и... цяла половин минута... тя *искаше* да приеме. Искане да се приближи до него. Само в този миг, тя си мислеше да зареже прелестния си

коварен план и просто да си изкара приятно абитуриентския бал със свястно момче.

Еха, как се радваше, че тази примерна идея се беше изпарила! Селести никога не се беше забавлявала повече, отколкото в момента. Беше развалила бала на половината момичета в залата, а половината момчета се биеха за нея. Всички момчета бяха еднакви и всичките бяха нейни, само да им свирне. И беше време останалите момичета да го разберат. Какво страхотно и вдъхновено хрумване беше този план да превземе бала!

— Здравсти, Мат! — изчурулика Селести и го тупна по рамото.

— О, здравей! — отвърна Мат, откъсна поглед от дамата си и я изглежда сконфузено.

— Може ли за малко? — Селести изпърха с мигли и изпъна назад рамене така, че деколтето ѝ да излезе на преден план. — Искам, въ, да ти *покажа* нещо. — И тя облиза устните си.

— Хъм. — Мат преглътна шумно.

Селести усети как погледът на последния ѝ партньор прогаря дупка в гърба ѝ и се сети, че Мат е най-добрият му приятел. Потисна напушилия я смях. Идеално.

— Мат? — попита обидено дамата, когато ръцете му пуснаха кръста ѝ.

— Само за малко... Луиза.

Ха! И той едва си спомни името ѝ! Селести пусна ослепителна усмивка.

— Мат? — повтори отново Луиза, шокирана и обидена, а Мат хвана Селести за ръка и я последва в центъра на дансинга.

В последната кабина в тоалетната вече беше тъмно. Момичето вътре се е опряло на стената и чака дишането ѝ да се успокои. Въпреки че в стаята е прекалено топло, момичето трепери.

Скandalът в тоалетната беше утихнал и нов орляк момичета се тълпеше пред огледалото да си оправи грима.

Огнедишащото създание се стегна и покрай ушите ѝ отново проблесна червено сияние. Всички в огледалото се обърнаха и впериха изпитателни погледи във вратата на тоалетната, а момичето в червена рокля се измъкна от кабината през прозорчето. Никой не забеляза как тя се измъкна през този необичаен изход, а продължиха да се взират във вратата и да се чудят откъде ли дойде звукът, който ги накара да се обърнат.

Влажната и лепкава нощ в Маями беше много неприятна и сякаш се мъчеше да съперничи на ада. Облеченото в плътна кожена рокля момиче се усмихна облекчено и избърса длани в голите ръце над лактите си.

Тя отпусна тяло върху близкия отворен мръсен контейнер и се наведе над него. Вонята от разлагащата се храна витаеше като тежък облак над него. Тя затвори очи, вдъхна дълбоко и отново се усмихна.

Друго зловоние, още по-силно, подобно на острата миризма на изгоряла плът, но по-гадно, лъхна в знойния въздух. Усмивката на момичето стана още по-голяма, щом всмукна този болезнен нов мирис, все едно е рядко срещан парфюм.

После очите ѝ рязко се отвориха, тя изпъна гръбнак и тялото ѝ се вцепени.

Тихо кискане се разнесе в кадифения мрак.

— Мъчно ти е за дома, а, Шийб? — измърка женски глас.

Устните на момичето оголиха зъбите ѝ то изръмжа, щом тялото, от което идваше гласът, се оформи пред очите ѝ.

Зашеметяващата чернокоса жена като че бе облечена единствено в лениво кълбяща се мъгла. Краката и стъпалата ѝ бяха невидими, може би изобщо ги нямаше. Високо на челото ѝ стърчаха две малки, лъскави рогца от оникс.

— Чекс Джезабел аут Ваал-Малфус! — изръмжа момичето в червена рокля. — Какво правиш тук?

— Толкова официално ли, сестричке?

— Какво ми пука за разни сестри?

— Вярно. А и има още хиляди от същия произход, от който сме и ние... Но това е твърде горчив хап за преглъщане. Защо не ме наричаш просто Джек? Тогава ще пропусна Чекс Шеба аут Ваал-Малфус и ще ти казвам Шийб.

Шеба изсумтя презрително.

— Мислех, че те пратиха в Ню Йорк.

— Почивам си — както и ти, очевидно. — Джезабел се вторачи в избраното от Шеба място за почивка. — Ню Йорк е страхотен и ужасен почти колкото ада, благодаря, че попита... Но дори и убийците понякога си подремват. Доскуча ми и дойдох да проверя дали се забавляваш на абитуриентския бал — разсмя се Джезабел, и черната мъгла около нея се развихри.

Шеба се навъси, ала не отговори.

Съзнанието ѝ беше нащрек — тя отново се съсредоточи върху нищо неподозиращите тийнейджъри в хотелската бална зала. Търсеше в какво да се намеси. Дали Джезабел беше дошла тук, за да обърка плановите на Шеба? А за какво друго? Повечето демони от средно ниво бяха готови да положат невероятни усилия, само и само да прецакат някой по-долу от тях — до такава степен, че понякога дори вършеха добри дела. Балан Лилит Хадад аут Хамон веднъж се беше престорила на човек в една от гимназиите, в които беше пратена Шеба, преди около десетилетие. Шеба не разбираше защо всичките ѝ гадни кроежи вечно се преобръщаха и стигаха до щастлив край. И когато най-сетне загря, направо не можеше да повярва докъде беше стигнала злобата на Лилит — коварната демоница, всъщност, бе уредила три отделни случая на истинска любов, само и само да понижат Шеба! За късмет на Шеба тя успя да организира едно хубавичко предателство в последния момент, което елиминира две от любовните истории. На косъм ѝ се размина! За едната бройка щяха да я пратят обратно в прогимназията!

Шеба се намръщи, докато сочната демоница се рееше пред очите ѝ. Шеба вдъхна дълбоко. Ако Шеба имаше работа-мечта като тази на Джезабел... демон, който отговаря за убийствата! По-хубаво от това нямаше накъде — Шеба щеше да се занимава с най-лошото и да забрави всякакви дребни трикове.

Мислите на Шеба се виеха като невидим дим между танцьорите в сградата зад гърба ѝ и търсеха и най-малкия признак на

предателство. Но всичко си вървеше по реда. Несгодите в залата достигаха нови висини и ароматът на човешко нещастие изпълни съзнанието ѝ. Колко вкусно!

Джезабел се изкикоти — разбираше какво точно извършваше Шеба.

— Успокой се — каза тя. — Не съм дошла да ти скофтя живота.

Шеба изсумтя. Много ясно, че Джезабел беше дошла да ѝ скофти живота. Това им беше работата на демоните.

— Страхотна рокля — отбеляза Джезабел. — Кожа от адска хрътка. Страхотна е за предизвикване на похот и завист.

— Знам как да си върша работата.

Джезабел отново се разсмя и Шеба се наведе инстинктивно да вдъхне серния ѝ дъх.

— Клетата Шийб, все още затворена в получовешка форма — подигра се Джезабел. — Помня как всичко непрекъснато миришеше на хубаво. Уф. Ами студа! Трябва ли хората да превръщат всичко в хладилник с гадните си климатици!

Лицето на Шеба сега беше гладко и овладяно.

— Оправям се. Има достатъчно гадости за вършене.

— Така те искам! Само още няколко века, и ще станеш голяма работа като мен!

Самодоволна усмивка изви устните на Шеба.

— А може и да не чакам чак толкова дълго.

Черна вежда се издигна високо на бялото чело на Джезабел, почти до абаносовия рог.

— Така ли! Някаква особено голяма гадост ли кроиш, сестричке?

Шеба не отговори и отново се напрегна, щом Джезабел изпрати собствените си мисли да се вият, невидими, из тълпата в балната зала.

Тя стисна челюсти, готова да напада, ако сестра ѝ се опиташе да провали някой от нейните планове. Но Джезабел само гледаше и нищо не пипаше.

— Хмм — изтананика си тя. — Тммм.

Шеба отново стисна юмруци, когато Джезабел се докосна до Купър Силвърдейл, но тя отново не се намеси.

— Брей, брей — измърмори рогатата демоница. — Брей. Шийб, налага се да ти призная, че съм впечатлена. Вкарала си вътре пистолет. И мотивиран изпълнител, накваден с алкохол, за да отслаби свободната

му воля! — Усмивката на по-възрастната демоница беше толкова странна, че май беше искрена. — Ей това е злодейство. Вярно, демон от средното ниво, който работи по убийствата, скандалите, а може би бунтовете, може да вкара такова нещо на абитуриентски бал, но дете в човешка форма от отряда по нещастията? На колко години си ти, на двеста? На триста?

— На последния ми ден на пръкване навърших едва 186 — отрязва Шеба, все още нащрек.

Джезабел подсвирна и огнен език се стрелна от устата ѝ.

— Много съм впечатлена. А виждам и че не претупваш задачата си. Ония вътре са много нещастни — разсмя се тя. — Осуетила си всяка обещаваща любовна връзка, разрушила си няколко десетки приятелства за цял живот, създала си нови вражди... заформят се три, четири, пет караници. Дори си накарала и диджея да те послуша! Какво внимание към подробностите. Ха-ха! Тия, дето не са напълно нещастни, се броят на пръстите на едната ми ръка.

Шеба се усмихна мрачно.

— И до тях ще стигна.

— Гадост, Шийб. Голяма гнусотия. Ти си гордост за името ни. Ако на всеки абитуриентски бал действаше демоница като теб, този свят щеше да е наш.

— Джез, караш ме да се червя! — отвърна Шеба с ужасно жлъчен тон.

Джезабел се засмя.

— Разбира се, имаш и малка помощничка.

Мислите ѝ закръжиха около Селести, която тъкмо се беше увила около поредното момче. Зарязани момичета плачеха, а момчетата, отхвърлени от Селести, свиваха юмруци и гледаха гневно конкурентите си — всичките изгаряха от страст и всеки един беше решен Селести да завърши вечерта с него.

Тази вечер Селести вършеше всичката работа.

— Използвам наличните инструменти — обясни Шеба.

— Каква ирония има в нейното име. Какъв покварен ум! Тя чисто човешко същество ли е?

— Минах покрай нея в коридора да проверя — призна Шеба. — Неподправена, чисто човешка миризма. Отврат.

— Ух! Бих се заклела, че сред предците ѝ има някой демон. Добра находка. Но да поканиш кавалер, Шеба? Доста е аматьорско да се ангажираш физически по този начин.

Шеба вирна отбранително брадичка, но не отговори. Джезабел беше права — беше грубо и отнемаше много време да използваш човешкото си тяло, а не демоническия си ум. Но все пак най-важни бяха резултатите. Навременната намеса на Шеба попречи на Лоуган да открие истинската си любов.

— Е, това по никакъв начин не омаловажава постиженията ти тук тази вечер — каза Джезабел с примирителен тон. — Ако го докараш до успешен край, ще влезеш в учебниците на малките демончета.

— Благодаря! — Изрече троснато Шеба. Джезабел наистина ли смяташе с ласкателство да я накара да свали гарда?

Джезабел се усмихна и мъглата около нея се закълби по краищата в тон с изражението ѝ.

— Един съвет, Шеба. Постоянно ги обърквай. Ако успееш да накараш Купър да дръпне спусъка, ще успееш да накараш и някой пишман гангстер да реши, че ги обстрелват. — Джезабел поклати учудено глава. — Тук разполагаш с голям потенциал за скандал. Разбира се, ако положението се нажежи, ще пратят демон, който отговаря за бунтовете... но ти все пак ще получиш някакво признание, че си го започнала.

Шеба се навъси и покрай ушите ѝ просветнаха червени искри. Какви ги вършеше Джезабел? Къде беше уловката? Мислите ѝ отново и отново се връщаха към човеците, които беше задължена да тормози, но не намираше в залата нито следа от характерния мирис на сира на Джезабел. Нямаше нищо, освен причиненото от самата Шеба нещастие и няколкото джобчета отвратително щастие, за които тя скоро щеше да се погрижи.

— Много си *отзивчива* тази вечер — изрече Шеба с умишлено обиден тон.

Джезабел въздъхна и в начина, по който мъглите ѝ се свиха, имаше нещо, което я накара да се... засрами. За пръв път върху предположенията ѝ падна сянка на съмнение. Но мотивите на Джезабел *трябваше* да са злонамерени! Демоните имат единствено такива мотиви.

С жална физиономия Джезабел тихо попита:

— Толкова ли е невъзможно да повярваш, че аз може и да искам да те повишат?

— Да.

Джезабел отново въздъхна, и отново мъглите ѝ потръпнаха от мъка, която смути Шеба.

— Защо? — попита тя. — Каква е изгодата ти от това?

— Знам, че е напълно нередно... или по-скоро редно... аз да ти давам полезни съвети. Не е особено злобно от моя страна.

Шеба кимна предпазливо.

— Ние по природа прегазваме всички — демони, човеци, дори и ангели, стига да ни се удаде. Ние сме зли. И естествено забиваме нож в гърба, все едно на свой, или на чужд. Нямахме да сме демони, ако не позволявахме да ни ръководят завистта, алчността, похотта и гневът — изкиска се Джезабел. — Спомням си... Преди колко години беше това? Лилит едва не те бутна няколко степени назад, нали?

Този спомен запали ален огън в очите на Шеба.

— Без малко.

— Но ти се справи по-добре от повечето демони. В момента си една от най-лошите сред демоните, предизвикващи нещастия, да знаеш.

Пак ласкателство? Шеба се вкамени.

Джезабел събра с пръст мъглите си и го завъртя в кръг, и мъглите изрисуваха димно кълбо на фона на нощното небе.

— Но има и по-грандиозен план, Шеба. Демони като Лилит не виждат отвъд непосредственото зло. Но там съществува цял свят, пълен с хора, които през всяка една минута от денонощието вземат решения. А понякога, от моята позиция ми се струва, че ангелите вземат преднина...

— Ама, Джезабел! — ахна Шеба. Шокът бе разцепил подозренията ѝ. — Ние побеждаваме. Само изгледай новините — то е ясно, че ние побеждаваме.

— Знам, знам. Но въпреки всички войни и цялата разруха... Странно е, Шеба. Все още съществува отвратително много щастие. За всеки обир, който аз превръщам в убийство, на другия край на града някой ангел кара някой страничен човек да нападне обирджията и да

предотврати кражбата. Или пък да го убеди да се откаже от порочните си навици! Их... Губим позиции.

— Но ангелите са слаби, Джезабел, и това всеки го знае. Така преливат от любов, че не могат да се съсредоточават. Тия безмозъчни типове непрекъснато се влюбват в някое човешко същество и разменят крилата си срещу човешко тяло. Как могат дори и ангелите идиоти да желаят подобно нещо! — Шеба изглежда намръщено човешкото си тяло. Колко я ограничаваше то! — Никога не съм разбирала какъв смисъл има да се разкарвам с това нещо половин хилядолетие. Сигурно, е само, за да ни измъчват, нали? Господарите на мрака сигурно се кефят, като ни гледат как се гърчим.

— Не е само това. То е, за да те накарат *наистина* да ги намразиш. Говоря за човеците.

Шеба я изглежда втренчено.

— Че защо ми е изобщо причина? Омразата е моят *занаят*.

— Случва се понякога — бавно обясни Джезабел. — Не само ангелите се предават. Има и демони, продали рогата си заради някое човешко същество.

— Не! — Очите на Шеба се отвориха широко, а после тя примижа невярващо. — Преувеличаваш. Сегиз-тогиз някой демон се хваща с човешко същество, но то е само за да ги измъчват. Просто гадничко забавление.

Джезабел трепна и изви мъглите си в осморки, но не го оспори, и тъкмо това накара Шеба да осъзнае, че тя говореше сериозно.

Шеба преглътна.

— Брей!

Не можеше да си го представи. Да захвърлиш всичкото това възхитително зло! Да се откажеш от трудно спечеления чифт рога — рога, заради които Шеба в момента бе готова да унищожи всичко — и в замяна да се примириш със слабо и смъртно тяло.

Тя огледа лъскавите ониксови рога на Джезабел и се навъси.

— Не разбирам как някой би могъл да извърши подобно нещо.

— Помниш ли какво каза за ангелите? Разсейвани от любовта? — Попита Джезабел. — Е, и омразата също може да те отклони от пътя. Виж само Лилит и добрите дела, които извърши от злоба. Може би започва сред по-низшите демони, но кой знае докъде ще доведе това? Добродетелта покварява.

— Не мога да повярвам, че няколко номера, насочени срещу другите демони, са те накарали да оглупееш като *птичи мозък* — измърмори Шеба под носа си.

— Шеба, не подценявай ангелите! — Скастри я Джезабел. — Не се забърквай с тях, ясно? Дори и силен среден демон като мен знае, че не бива да се заканва с рога на пернатите. Те не ни се бъркат, и ние също не им се бъркаме. Остави на Господарите на демоните да се оправят с ангелите.

— Знам, Джезабел. Не съм се пръкнала през това десетилетие.

— Извинявай. Пак ти помагам. — Тя потръпна. — Понякога толкова се дразня! Отвсякъде — светлина и доброта!

Шеба поклати глава.

— Аз не ги виждам. Нещастieto е навсякъде.

— Щастieto също, сестричке. И то е навсякъде — рече тъжно Джезабел.

След думите на Джезабел, които дълго витаеха във въздуха, последва дълго мълчание. Лепкавият вятър облъхна кожата на Шеба. Маями не беше адът, но поне беше уютен.

— Не и на моя абитуриентски бал! — Тросна се Шеба, обзета от внезапна ярост.

Джезабел се усмихна до уши — зъбите ѝ бяха черни като нощното небе.

— Точно заради това съм толкова отзивчива, нещо, толкова нехарактерно за злите същества. Защото ние имаме нужда от демоници като теб. Имаме нужда от най-лошите на фронтовата линия. Нека тези като Лилит в подземния свят да се занимават с дребни трикове. На мен ми дайте такива като Шеба! Дайте ми хиляда като Шеба! Ще спечелим битката веднъж и завинаги.

Яростната целеустременост в гласа на Джезабел накара Шеба да се замисли.

— Това е зло по толкова странен начин, че почти прилича на добро.

— Извратено е, знам.

И двете за пръв път се разсмяха.

— Е, връщай се и съсипи бала окончателно.

— Тръгнах вече. Върви в ада, Джезабел.

— Благодаря, Шийб. Да ти се връща.

Джезабел и намигна, а после се усмихна още по-широко и черните ѝ зъби като че закриха цялото ѝ лице. И се изпари в нощта.

Шеба остана на мръсната уличка, докато упоителният аромат на сярата напълно се разсея, и почивката свърши. Въодушевена от идеята за обединения фронт, Шеба се втурна да сее нови нещастия.

Балът беше в разгара си и всичко си идваше на мястото.

Селести постигаше високи резултати в злонамерената си игра — пишеше си точка за всяко момиче, плачещо в някой тъмен ъгъл на залата, и две точки за всяко момче, заляло с пунш съперника си.

Из цялата зала посетите от Шеба семена разцъфваха. Омразата процъфтяваше редом с похотта, гнева и отчаянието. Същинска адова градина.

Шеба се наслаждаваше на всичко това иззад една палма в саксия.

Не, тя не можеше да *принуди* хората да вършат нищо — те притежаваха вродена свободна воля, и затова тя можеше само да ги изкушава, да ги съблазнява. С дреболии — високи токчета, цепки и второстепенни мускулни групи, тя можеше да ги манипулира физически, но не можеше да упражнява принуда върху съзнанието им. Трябваше сами да решат дали да я послушат. А тази вечер те я слушаха.

Шеба беше започнала победна серия и не искаше нищо да остане недовършено, затова, преди отново да пристъпи към най-амбициозния си кроеж — погълнатият алкохол вече беше направил Купър мек като глина и готов да изпълнява указанията ѝ — тя изпрати мислите си на разузнаване из тълпата, за да изнамерят дразнещите джобчета от щастие.

Никой нямаше да си тръгне от този абитуриентски бал без драскотина. Никой, докато в тялото на Шеба имаше поне една искра.

Ето там... какво беше това? Брайън Уокър и Клара Хърст се гледаха унесено в очите и изобщо не забелязваха гнева, отчаянието и кофти музиката наоколо, а само се наслаждаваха един на друг.

Шеба обмисли възможностите и реши да използва намесата на Селести. На Селести щеше да ѝ хареса — нямаше по-злобно забавление от това да се перчиш със своята власт пред очите на чистата любов. А и Селести се подчиняваше на всяко нейно предложение и приемаше с готовност всеки демоничен кроеж.

Шеба продължи с преценките, преди да реши как да действа.

Не особено далеч тя откри, че се е издънила недопустимо. Собственият ѝ кавалер Лоуган да се *забавлява*? Невъзможно! Значи в края на краищата бе открил своята Либи и двамата бяха недопустимо щастливи! Е, това беше лесно поправимо. Ще отиде да си прибере партньора и Либи щеше да побегне, обляна в сълзи. Телесната намеса беше аматьорска и груба... Но пак беше по-добре, отколкото да остави щастието да спечели дори една от малките битки.

Почти беше приключила с преценката. Оставаше само едно малко джобче покой — този път не беше двойка, а самотно момче, което се мотаеше в дъното на залата. Този Гейб Кристенсен толкова я дразнеше!

Тя впери сърдит поглед в него. Този пък защо беше щастлив?! Беше отхвърлен и сам. Дамата му беше чумата на бала. Едно нормално момче в момента щеше да кипи от гняв и да се гърчи от болка. Но той упорстваше, щеше да ѝ създава още работа!

Тя проучи по-внимателно мислите му. Хммм. Гейб не беше *истински* щастлив. Всъщност в момента много се тревожеше и търсеше някого. Селести беше пред очите му и се увиваше в бавен танц около Роб Карлтън (Памела Грийн наблюдаваше това зрелище в шок, а въздухът около нея бе възхитително напоен с отчаяние), но не заради нея се тревожеше Гейб. Той търсеше някой друг.

Значи все пак той не беше щастлив — не това беше усещането, което накърняваше създадената от Шеба атмосфера на нещастие. От това момче се излъчваше неподправена доброта. Дори по-лошо.

Шеба се скри зад палмата и напрегна ум. От носа ѝ излезе дим.
— *Гейб.*

Гейб тръсна разсеяно глава и продължи да търси.

Беше чакал половин час пред тоалетната, а оттам излизаха цели тумби момичета, една след друга. Тук-там усещаше някакво слабо притегляне, но никое не можеше да се мери с бушуващата, задушаваща нужда на онова момиче.

След като три отделни групи дойдоха и си отидоха, той спря Джил Стайн да я разпита за момичето.

— Черна коса и червена рокля? Не, не съм видяла подобно момиче вътре. Мисля, че в тоалетната няма никой.

Момичето сигурно се беше изнизало покрай него по някакъв начин.

Той се върна при дансинга. Мислеше само за тайнственото момиче. Поне Брайън и Клара и Лоуган и Либи се забавляваха, и това беше хубаво. Останалите от випуска явно прекарваха изключително гадна вечер.

Но ето го пак онова усещане! Гейб подскочи — усещаше отчаянието, което търсеше. Къде *беше* тя?

Шеба съскаше ядосано. Съзнанието на момчето бе напълно трезво и съсредоточено единствено върху нейния вътрешен глас. Но това нямаше да я спре. Разполагаше и с други оръжия.

— *Селести.*

Време беше поквареното момиче да поизмъчва собствения си кавалер.

Шеба се облегна леко на Селести и я насочи. В края на краищата, според човешките критерии Гейб беше привлекателен. И несъмнено достатъчно добър за Селести, чиито критерии надали можеха да се нарекат строги. Беше висок и жилиав, с тъмна коса и симетрични черти. Имаше светлосини очи, които лично Шеба намираше за малко отблъскващи — бяха толкова решително непокварени, почти *небесни*, пфу! Но се харесваха на смъртните момичета. Именно взирането в тези чисти очи бе накарало Селести да приеме поканата на този чистичък и примерен добротворец.

Добротворецът му той! Шеба присви очи. Гейб фигурираше в списъка ѝ отпреди да ѝ окаже такова грубо неуважение тук, на бала. Точно той беше момчето, провалило планове ѝ за развратния учител по математика — малко забавление преди абитуриентския бал, което беше уредила, преди да се погрижи всеки да покани на голямата

танцова забава точно когото не трябва. Ако Гейб не беше попречил на господин Рийз в решителния момент на съблазняването... Шеба скръцна със зъби и от ушите ѝ изскочиха искри. Щеше да съсипе и мъжа, и невъзможно невинното момиче. Не, че господин Рийз щеше да падне отвисоко, но щеше да се получи фантастичен скандал. А сега учителят по математика беше изключително внимателен именно заради тези небесносини очи. Дори изпитваше *вина*. Смяташе да ходи при специалист, за да лекува проблема си. Пфу!

Гейб Кристенсен дължеше нещастие на Шеба и тя щеше да си прибере дълга.

Тя погледна сърдито Селести, чудейки се защо ли това момиче не се пуска на кавалера си. Селести продължаваше да се увива около Роб и да се наслаждава на мъкмата на Памела. Стига развлечения! Тук всичко трябваше да стане на пух и прах. Шеба зашепна предложения, които изникваха в мислите на Селести и я тласкаха към Гейб.

Селести се откъсна от Роб и погледна към Гейб, чийто поглед продължаваше да търси из тълпата. Кафявите ѝ очи се спряха върху неговите сини очи само за миг и тя отново се върна, по-точно се сви в прегръдките на Роб.

Странно. Светлите очи на Гейб, като че въздействаха на проклетата блондинка, също толкова отблъскващо, колкото и на Шеба.

Шеба я притисна отново, но Селести за пръв път се отърси от влиянието ѝ и за да прогони мислите за Гейб, впи устни в настоящите устни на Роб.

Слисана, Шеба предприе нов опит да унищожи това вбесяващо я момче, но я прекъсна нещо много по-важно от някакво си добро човече.

Купър Силвърдейл направо кипеше от гняв край дансинга и изпепеляваше с поглед Мелиса и Тайсън. Мелиса бе положила глава на рамото на Тайсън и не забелязваше как той самодоволно се усмихва на Купър.

Време беше да се действа. Купър смяташе да обърне още една чаша пунш, за да удави мъкмата си, но щеше да изгуби съзнание, а Шеба не можеше да позволи това. Тя се съсредоточи върху него, от ушите ѝ излезе дим и Купър смътно осъзна, че зеленият пунш е страшно гаден. Не издържаше вече. Запокити полупълната си чаша на пода, обърна се и впи очи в Тайсън.

Тя ме мисли за жалък, заговори гласът в мислите му. — Не, дори не се и сега за мен! Но мога да я накарам никога да не ме забрави...

С ръка, натежала от алкохола, Купър бръкна отзад под сакото си и прокара длан по дулото на пистолета.

Шеба притаи дъх. От ушите ѝ се разхвърчаха искри.

И тогава, в тази жизненоважна секунда, тя осъзна, че някой я гледа втренчено в очите, и това отвлече вниманието ѝ.

Тук, в балната зала, го затегли същата онази всепоглъщаща нужда — някой се давеше и крещеше за помощ. Сигурно беше същото момиче. Гейб през живота си не беше чувствал такава отчаяна нужда.

Погледът му отчаяно сновеше между двойките на дансинга, но никъде не я виждаше. Спря в края му и заоглежда лицата на стоящите отстрани. И там я нямаше.

Видя Селести с някакво друго момче, но не се загледа в тях. Ако Селести нямаше намерение да се прибира скоро, той нямаше какво повече да направи за нея. Друг имаше по-голяма нужда от него.

И тази нужда отново го затегли, дърпаше го мощно и за миг той се зачуди дали не полудява. Сигурно момичето в огнената рокля бе единствено плод на фантазията му. Може би това чувство на обезумяла нужда беше само началото на някакво психично отклонение.

И в този миг изпитателният поглед на Дейв попадна на онова, което търсеше.

Зад едрото тяло на начупения Хийт Макензи проблесна кратко, но ослепително червено сияние. Ето я къде беше — скрита зад изкуствено дърво, а обещите ѝ отново заискриха като фойерверки. Момичето с червена рокля. Тъмните ѝ очи, дълбоки като водата, в която си представяше, че тя се дави, срещнаха неговите. Трескавата нужда я обгръщаше. Дори не се замисли дали да тръгне към нея — сигурно беше невъзможно да се възпре, дори и да го искаше.

Сигурен беше, че никога преди не е срещал това момиче — тя му бе напълно непозната.

Тъмните ѝ бадемови очи гледаха спокойно и внимателно, но в същото време му крещяха, и в тях бе съсредоточена цялата нужда, която усещаше. Не можеше да устои на молбата в тях, както не можеше да заповяда на сърцето си да спре да бие.

Тя имаше нужда от него.

Шеба гледаше слисано как Гейб Кристенсен върви право към нея. Видя собствения си образ в мислите му и осъзна, че човекът, който той търсеше, е... самата тя.

Позволи си да се поразсея за кратко — знаеше, че Купър ѝ е в кърпа вързан и няколко минути повече нямаше да го спасят, и тази възхитителна ирония я хвърли във възторг. Значи Гейб искаше Шеба лично да го унищожи? Е, щеше да му угоди. Мъките му щяха да ѝ се усладят още повече, защото сам си ги бе избрал. Тя изправи гръб, облечена в роклята си от кожа на адска хрътка, и се остави дрехата да гали съблазнително тялото ѝ. Знаеше какво е длъжен да почувства всеки мъж от човешката раса, щом погледне *тази* рокля.

Но това момче, което я изкарваше извън търпение, я гледаше право в очите.

Опасно беше да гледаш демоница право в очите. Човеците, които не извърнеха поглед навреме, попадаха в клопка. И след това оставаха приковани завинаги към демоницата, изгаряха от страст по нея...

Тя прехапа устни, за да удържи усмивката си, и впери поглед в небесносините му очи. Глупав човек!

Гейб спря само на няколко крачки от момичето, достатъчно близо, че да не му се налага да надвиква оглушителната музика. Знаеше, че е неприлично да я зяпа така — тя щеше да го помисли за грубиян или за откачалка. Но тя също го гледаше втренчено в очите, погледът ѝ се впиваше в неговия.

Той отвори уста да се представи, и тогава внезапно съсредоточеното изражение на момичето се смени с гримаса на шок. Шок? Или ужас? Бледите ѝ устни се отвориха и тя тихо изохка. Вдървеното ѝ тяло омекна и тя припадна.

Гейб скочи със нея и я улови, преди да падне.

Щом пламъците ѝ угаснаха, коленете на Шеба омекнаха. Вътрешният ѝ огън умря, загасна като свещ в безвъздушно пространство.

В залата вече не беше толкова студено и тя не усещаше никакъв друг мирис, освен на пот, одеколон и застоялия въздух, проветряван с климатик. Вече не усещаше вкуса на прелестното, изграждано от нея нещастие, а единствено, че устата ѝ е пресъхнала.

Но чувстваше как я крепят силните ръце на Гейб Кристенсен.

Роклята на момичето беше мека и топла. Може би точно това беше проблемът, мислеше си Гейб, докато я придърпваше към себе си. Горещината в препълнената зала в съчетание с тежката рокля ѝ бяха дошли твърде много. Гейб нервно отметна копринената коса от лицето на момичето. Челото ѝ му се стори хладно, а меката ѝ кожа не лепнеше от пот. През цялото това време тя не откъсна слисаните си очи от неговите.

— Добре ли си? Можеш ли да стоиш права? Извинявай, не ти знам името.

— Добре съм — измърка тихо момичето, но въпреки мъркането, гласът ѝ беше също толкова слисан, колкото и погледът ѝ. — Мога... мога да стоя.

Тя се изправи, но Гейб не я пусна. Не искаше. А и тя не се дърпаше. Малките ѝ длани се бяха отпуснали на раменете му, сякаш двамата танцуваха.

— Ти кой си? — попита тя гърлено.

— Гейб... Гейбриъл Майкъл Кристенсен — поясни той с усмивка. — А ти?

— Шеба — представи се тя и черните ѝ очи се отвориха широко. — Шеба... Смит.

— Е, искаш ли да танцуваме, Шеба Смит? Ако не ти е лошо.

— Да — прошепна тя едва чуто. — Да, защо не?

И тя извърна очи.

Без да помръдват от мястото си, Гейб и Шеба се залюляха в ритъма на поредната смотана песен. Този път обаче кошмарната музика не пречеше чак толкова на момчето.

И тогава Гейб най-сетне навърза всичко. Ново момиче. Изумителна рокля. Шеба. Дамата на Лоуган, която го беше поканила на бала, а после съвсем го беше зарязала. За миг се разтревожи дали не

е нередно да се занася с дамата на приятеля си, но тревогата бързо се разсея.

Защото беше ясно, че Лоуган е щастлив с Либи, и нямаше смисъл да прекъсва нещо, което явно беше писано да се случи.

И освен това, ясно беше и че между Шеба и Лоуган нищо нямаше да се получи.

Гейб винаги бе имал добър инстинкт за тези неща — за това кои са родени един за друг, за взаимодопълващи се характери, които биха изградили хармония помежду си. Все го занасяха, че бил сватовник, но той не се дразнеше. Гейб обичаше хората да са щастливи.

А това напрегнато момиче с дълбока вода в очите си, Шеба, изобщо не си пасваше с Лоуган.

Щом я докосна, отчаяното чувство за нужда се беше поуспокоило. Гейб се почувства много по-добре, щом я пое в прегръдките си — като че това караше този странен повик да утихне. Там нищо не я застрашаваше, тя вече не потъваше, вече не бе изгубена. Гейб се боеше да я пусне, уплашен, че изгарящата нужда отново ще се върне.

Отначало чувството, че е на точното място, и че е единственият, на когото мястото му е там, се струваше странно на Гейб. Не, че никога не бе имал приятелка — момичетата харесваха Гейб и той беше имал много краткотрайни връзки. Но никоя не се задържаше. Винаги имаше някой по-подходящ за всяка от тях. На никоя от тях не й беше нужен точно Гейб, освен като приятел. И винаги си оставаха добри приятели.

Никога не се беше чувствал така. Това ли беше съдбата на Гейб? Да закриля това стройно момиче, да я държи в прегръдките си, където нищо не я заплашва?

Глупаво беше да изпада в подобен фатализъм. Той се помъчи да се държи нормално.

— Ти си нова в „Рийд ривър“, нали?

— Тук съм само от няколко седмици — потвърди тя.

— Ние май не сме се засичали по никой предмет заедно.

— Не, щях да запомня, ако вече бях заставала близо до *теб*.

По много странен начин го изказа. Тя се взираше в очите му, а ръцете й леко стискаха раменете му. Той инстинктивно я придърпа към себе си.

— Добре ли си прекарваш тук? — попита.

Тя въздъхна дълбоко, от дън душа.
— Вече да — отвърна, и отговорът ѝ прозвуча странно жално. —
Много добре.

В клопка! Като идиотка, като току-що пръкнал се хъшлак, новак, вчерашно хлапе!

Тя се облегна на гърдите му, неспособна да се противи. Неспособна на *желание* да се противи. Взираше се в небесните му очи и изпитваше ужасно нелепото желание да въздъхне.

Как така не беше забелязала признаците?

Как самата доброта го обгръщаше като щит. Как нейните съблазни отскачаха от него, без да му навредят с нищо. Как единствените, недосегаеми тази вечер за нейното зло — малките капсули щастие извън нейната власт — бяха онези, които бе докоснал и с които общуваше, неговите приятели.

Самите очи бяха достатъчни да я предупредят!

Селести беше по-умна от Шеба, или поне нейните инстинкти я бяха отблъсквали от това опасно момче. Откакто се бе освободила от проникателния му поглед, тя се пазеше на безопасно разстояние. Защо Шеба не бе проумяла какво се крие зад това? И на първо място причината, поради която Гейб беше избрал Селести. Разбира се, че е бил привлечен от Селести! Сега всичко си имаше обяснение.

Шеба се люлееше в ритъма, ехтящ във въздуха, и усещаше сигурността, която ѝ вдъхваше неговата прегръдка на закрилник. Тънки и непознати за нея нишки на щастие се заизвиваха в празната ѝ душа.

Не... не и това! Не и щастие!

Щом вече се чувстваше щастлива, значи съвсем скоро я очакваха и още по-хубави неща. Нямах ли как да избегне ужасяващото чудо на *любовта*?

Нямах голяма вероятност, когато се намираш в прегръдките на ангел.

Не точно ангел. Гейб нямаше криле и никога не беше имал — не беше някой от онези лигави тъпаци с птичи мозък, заменили перата и вечността за човешка любов. Но единият от родителите му бе постъпил точно така.

Гейб си беше полуангел, макар и да не подозираше за природата си. Ако го осъзнаваше, Шеба щеше да го долови в мислите си и да избегне този божествен ужас. Сега вече той бе твърде очевиден — толкова близо до него тя усещаше полепналия по кожата му мирис на асфодел. А и беше ясно, че е наследил тези очи от ангелския си

родител. Небесносините очи, които би трябвало да го издадат без грешка, ако Шеба не се бе увлякла дотолкова в своите зли кроежи.

Имаше си причина дори и опитните демони като Джебел да се страхуват от ангелите. За хората беше опасно да гледат демоните в очите, но за демона беше двойно по-опасно да попадне в клопката на ангелските очи. Ако демонът гледаше твърде дълго ангела в очите, пффт! — адските огньове угасваха и демонът попадеше в клопката на ангела, докато той не се откаже да го спасява.

Защото това им беше работата на ангелите. Да *спасяват*.

Шеба беше вечно създание и пленът ѝ щеше да продължи дотогава, докогато Гейб реши да я задържи.

Един ангел веднага щеше да разбере каква е Шеба и да я прогони, ако е достатъчно силен, или да я отбягва старателно, ако не е. Но тя можеше да си представи как би почувствал присъствието ѝ някой, притежаващ инстинкта на Гейб да спасява. Неподозиращ за онова, което трябваше да разбере, проклятието на Шеба сигурно му е въздействало като зов на сирена.

Тя гледаше безпомощно прекрасното му лице, тялото ѝ се изпълваше с щастие, и се зачуди колко ли щеше да продължи това мъчение.

Но вече бе продължило достатъчно, че нищо да не може да я спаси от нейния съвършен абитуриентски бал.

Без адския огън Шеба вече нямаше никаква власт над смъртните тук. Но в пълно съзнание наблюдаваше, безпомощна и затънала в отворително блаженство, как всичко се разпада.

Купър Силвърдейл хлъцна от ужас, щом видя пистолета, лъщящ в разтрепераната му ръка. Ама какво си *въобразяваше*? Набута оръжието обратно в скривалището му и хукна към банята, където яростно повърна пунша в мивката.

Стомашните проблеми на Купър прекъснаха юмручния бой между Мат и Дерек, който тъкмо се развихряше в мъжката тоалетна. Двамата приятели втрениха подпухнали очи един в друг. Защо се биеха? Заради някакво момиче, което и двамата ни най-малко не харесваха? Ама че тъпо! И изведнъж започнаха един през друг да се обсипват с извинения, а после с усмивки на разцепените устни и праметнали ръце през раменете си, се върнаха в балната зала.

Дейвид Алварадо се отказа от плановите си да скочи на Хийт след бала, защото Иви му прости, че се е изнизал със Селести. Сега топлатата й мека буза беше долепена до неговата и двамата се люлееха в бавен танц, и той никога нямаше да й причини болка и да се изниже пак, за нищо на света!

Не само Дейвид се чувстваше така. Сякаш новата пусната от диджея песен не беше блудкава, а възшебна — всеки от танцуващите в огромната бална зала инстинктивно се насочи точно към човека, с когото трябва да дойде на бала, и който щеше да преобрази нещастieto от тази вечер в щастие.

Трениорът Лаудър, самотен и потиснат, вдигна очи от безвкусните курабийки и срещна тъжния поглед на заместник-директор Финкъл. И тя изглеждаше самотна. И трениорът тръгна към нея с колеблива усмивка.

Мелиса Харис разтърси глава, примига като човек, който се опитваше да се отърве от някакъв кошмар, дръпна се от Тайсън и хукна към изхода, за да намери портиера да й извика такси.

Като ластик, опънат до краен предел, атмосферата на абитуриентския бал на „Рийд Ривър“ буйно отскочи в противоположна посока. Ако Шеба беше на себе си, тя щеше да дърпа този ластик, докато се скъса на парченца. Но сега всичкото нещастие, гняв и омраза се изпариха. Човешките съзнания твърде дълго бяха попадали в плен, и сега с облекчение всички абитуриенти се отдадоха на щастieto и се вкопчиха с две ръце в любовта.

Дори и на Селести скандалите й писнаха. Тя остана в прегръдките на Роб и потръпваше при спомена за онези свършени сини очи, докато баладите се преливаха една в друга.

Нито Шеба, нито Гейб забелязваха смяната на песните.

Целите й възхитителна болка и нещастие, унищожени! И да успееше да се освободи, тя вече беше обречена на прогимназията. Къде беше несправедливостта?!

Ами Джезабел! Тя ли беше скроила всичко това? Да се опита да подлъже Шеба да не забележи, че тази вечер на бала е дошъл опасен полуангел? Или пък щеше да се разочарова? Дали наистина искаше да я насърчи? Нямаше начин да разбере. Сега, когато огънят й бе угаснал, тя дори не можеше да вижда Джезабел, независимо дали рогатата демоница се смееше или тъгуваше.

Отвратена от себе си, Шеба въздъхна щастливо. Гейб просто беше толкова *добър*! И в прегръдките му тя също се чувстваше добре. Дори чудесно.

Тя просто трябваше да се освободи, преди щастието и любовта да са я съсипали! За вечни времена ли беше попаднала в капана с някакъв потомък на някакво небесно пернато?

Гейб ѝ се усмихна и тя въздъхна отново.

Знаеше как се чувства той сега. Ангелите са най-щастливи тогава, когато правят някой друг щастлив, и колкото повече се приповдигаше духът на другия, толкова по-възторжен бе ангелът. И тъй като преди това Шеба бе свършено нещастна и прокълната, Гейб сега сигурно летеше в небесата, все едно имаше крила. И никога не би я пуснал да си отиде.

Оставаше ѝ един-единствен шанс, един-единствен път обратно към нейния злощастен, ужасен, горящ и вонящ дом.

Гейб трябваше да я прати там.

Но мисълта за този шанс я накара да се почувства още по-зле, с благодарност усети как я залива вълната на предишното нещастие. Щом усети, че духът ѝ рухва, Гейб я притисна още по-силно в прегръдките си и задоволството удави нещастieto, но Шеба не изгуби надежда.

Тя се вгледа в изпълнените с любов ангелски очи и се усмихна мечтателно.

Ти си възплъщение на злото — напомни си тя. — Ти притежаваш истинска дарба да твориш нещастие. Ти познаваш страданието отвън и отвътре. Можеш да се измъкнеш от капана и всичко ще е както едно време.

В края на краищата, щом беше способна да породи такава болка и такъв хаос, колко му беше да накара това ангелче да я прати по дяволите?

ДЪЩЕРЯТА НА УНИЩОЖИТЕЛЯ

Музиката гърми в такт с ударите на сърцето ми. Басът тътне в гърдите ми — *дум, дум*. Трудно се вижда сред тълпата от извиващи се тела, особено в мъглата, която се вдига от сухия лед и трепкащите лъчи, които се стрелкат надолу от индустриалния таван на клуба.

Но аз знам, че той е тук. Усещам го.

Затова съм благодарна на телата, които се отъркват едно в друго край мен. Те ме крият от погледа му, и от сетивата му. Иначе вече да ме е подушил, че идвам. Те разпознават мириxa на страха отдалече.

Не, че ме е страх. Не ме е страх.

Е... може би мъничко.

Но нося с мен моя арбалет Ексакалибур Виксен 285 ФПС, с 25-инчова стрела Ийстън ХХ75 (върхът, преди златен, сега е заменен с ясенов, ръчно издялан), вече заредена и готова да излети, щом натисна спуська.

Той така и няма да разбере какво го е уцелило.

Дано и тя не разбере.

Важното е да уцеля точно, което няма да е лесно в тази тълпа, и изстрелът да постигне целта си. Сигурно ще получа само един шанс да стрелям. Или ще поразя целта си... или той ще ме порази.

„Винаги се прицелвай в гърдите — казваше мама. — Те са най-широката част от тялото и е най-трудно да не ги уцелиш. Разбира се, ако се целиш в гърдите, а не в бедрото или в ръката, по-голяма е вероятността да убиеш, не да раниш... но пък защо ти е да раняваш? Важното е да ги повалиш“.

И тъкмо затова съм дошла тази вечер. Да го поваля.

Лайла ще ме намрази, разбира се, ако разбере какво всъщност е станало... И че извършителката съм аз.

Но какво да очаква? Не и че ще си кротувам и ще я гледам как си хаби живота.

— Срегнах едно момче — избърбори възторжено тя днес на обяд, докато чакахме на опашка пред салатния бар. — Господи, Мери, не е истина колко е сладък! Казва се Себастиан, и има най-сините очи на света!

Много хора не подозират за Лайла, че под нейната... да го признаем, фасата на леко момиче бие сърцето на истински верен приятел. За разлика от другите момичета в „Сейнт Елиджиъс“, Лайла

никога не ми се е надувала заради това, че татко не е генерален директор или пластичен хирург.

И да, вярно, налага се да пропускам покрай ушите си три четвърти от приказките ѝ, защото говори предимно за неща, които не ме интересуват — за колко си купила чанта „Прада“ от сезонната разпродажба в Сакс и какъв символ ще си татуира следващия път в Канкун.

Но това ми привлече вниманието.

— Лайла, ами Тед? — попитах я.

Защото от една година насам Лайла приказва само за Тед — откакто той най-сетне събра кураж да я покани да излязат. Тоест, освен за разпродажбите на Прада и за татуировките по гърба.

— О, приключих с него — заяви Лайла, посягайки към щипците за маруля. — Довечера Себастиан ще ме води на клуб, в „Суиг“. Каза, че можел да ни вкара, бил в списъка на ВИП гостите.

Вратът ми настръхна, не защото този тип, който и да беше той, твърдеше, че е във ВИП списъка на най-новия и най-изискан клуб в центъра на Манхатън. Не ме разбирайте погрешно — Лайла е красива. Ако някой непознат, който случайно фигурира в най-търсения ВИП списък в града, заговори някое момиче, то ще е точно Лайла.

Но това за Тед ме разтревожи. Защото Лайла обожаваше Тед. Те са квинтесенция на идеалната ученическа двойка. Тя е красавица, той — спортна звезда... гаджетата от тийнейджърския рай.

И точно затова казаното от нея не ми се връзваше.

— Лайла, как можеш да твърдиш, че си приключила с Тед? — попитах. — Вие двамата ходите от цяла вечност. — Или откакто аз дойдох в училище „Сейнт Елиджиъс“ през септември и Лайла беше първото (и досега кажи-речи единственото) момиче от випуска, което ме заговори. — А и балът е тази събота!

— Знам — въздъхна щастливо Лайла. — Себастиан ще ми е кавалер.

— Себ...

И тогава разбрах, *наистина* разбрах.

— Лайла — казах. — Погледни ме.

Лайла ме погледна отвисоко — аз съм дребничка. Но пък съм бърза, както казваше мама — и веднага прозрях. Онова, което трябваше да прозира от самото начало, едва забележимо оцъкления

израз... Угасналите очи... меките устни. Онова, което така добре опознах през годините.

Не можех да повярвам. Той беше докопал най-добрата ми приятелка. *Единствената* ми приятелка.

Е... какво да правя? Да си трая и да го оставя да я завладее?

Не и този път.

Ще си кажете, че появата на момиче с арбалет на дансинга в най-модния нов клуб в Манхатън може би ще предизвика коментари. Но това е Манхатън, в края на краищата. А и всички се забавляват здраво и не ми обръщат внимание. Дори...

О, господи, той е. Не мога да повярвам, че най-сетне го виждам в плът...

По-точно синът му.

По-красив е, отколкото си го представях. Златокос и синеок, с идеални устни на кинозвезда и плещи, цяла миля широки. Освен това е и висок — макар че повечето мъже са високи в сравнение с мен.

Ала все пак, ако е същият като баща си, ще си го върна. Най-сетне ще си го върна.

Предполагам. Още не съм...

О, господи. Той е усетил погледа ми. Обръща се насам...

Сега или никога. Прицелвам се.

Сбогом, Себастиан Дрейк. Сбогом навеки.

Но точно когато вземам на прицел ослепително белия триъгълник на ризата му, се случва нещо невероятно: точно там, където се прицелвах, разцъфва ярък, черешовочервен цвят.

Ала не бях натиснала спусъка.

— Какво има, Себастиан? — припка Лайла към него.

— По дяволите! Някой... — И виждам как Себастиан вдига смаяния си лазурен поглед от аленото петно на ризата си и се вглежда в очите на Лайла. — ... *ме застреля.*

Само че не бях аз.

И не само това е невероятно. Той *кърви*.

А това не е възможно.

Не знам какво да направя и се шмугвам зад една близка колона, притиснала Виксен към гърдите си. Трябва да сменя позиция и да обмисля следващия си ход. Защото се случва нещо невъзможно. Не може да греша за него. Проучих всичко, и всичко съвпада... това, че

той е тук в Манхатън... това, че от всички той набеляза най-добрата ми приятелка... Замаяният израз на Лайла... всичко.

Всичко, освен току-що случилото се.

А аз само стоях и гледах. Бях се прицелила идеално, и се издъних.

Но дали? Щом кърви, това означава, че е човек. Нали?

Ала ако е човек и току-що са го простреляли в гърдите, *защо не пада?*

О, господи.

А най-лошото е... че ме видя. Почти съм сигурна, че усетих как змийският му поглед се плъзна по мен. Какво ли ще предприеме сега? Дали ще ме преследва? Ако ме погне, сама съм си виновна. Мама ми *казваше* никога да не правя така. Винаги казваше, че ловецът никога не излиза сам. Защо не я послушах? Какво си *въобразявах*!

Там е проблемът, разбира се. Изобщо не помислих. Оставих се на чувствата да ме завладеят. Не можех да позволя онова, което сполетя мама, да се случи и с Лайла.

И сега щях да си платя.

Също като мама.

Гърча се в агония и се опитвам да не мисля какво ще направи татко, когато нюйоркската полиция позвъни на вратата ни в четири сутринта и го помоли да дойде в моргата, за да разпознае трупа на единствената си дъщеря. Гърлото ми ще е прерязано и кой знае какви ужаси още ще е понесло съсипаното ми тяло. И всичко само защото не си останах у дома тази вечер, за да си пиша домашното за четвъртия период от историята на САЩ за часа на госпожа Грегъри (на тема въздържателното движение в Америка след Гражданската война, две хиляди думи, с двойна разредка, за понеделник).

Музиката се сменя. Чувам писъка на Лайла:

— Къде тръгна?

О, господи. Той идва.

И иска аз да разбера, че идва. Сега той си играе с мен... също както баща му си е играл с мама, преди да... преди онова, което ѝ е сторил.

А после чувам странен звук — някакво *свимене* — и отново „По дяволите“!

Какво става?

— Себастиан. — Гласът на Лайла е весел. — Някой стреля по теб с *кетчуп*!

Какво? Какво каза тя? *Кетчуп*?!

И тогава внимателно се извъртам, за да погледна зад колоната и да видя за какво говори Лайла, и го виждам.

Не Себастиан. Стрелецът.

И не вярвам на очите си.

Той пък какво прави тук?!

АДАМ

Само Тед е виновен. Той каза, че трябвало да ги проследим, като излязат.

— Защо? — питам го.

— Щото тоя ще я вкара в бея, човече — отвърща Тед.

Само че няма как Тед да го е знаел. Дрейк беше изникнал съвсем изневиделица пред блока на Лайла на Парк авеню едва предната вечер. Тед не беше го виждал. Как би могъл да знае нещо за него? Каквото и да било?

Но като му го казах, Тед ме попита:

— Мъжки, ти *поглеждал* ли си го?

Трябва да призная, Тимен не говори празни приказки. Тоя тип изглежда като излязъл направо от каталога на „Абъркромби и Фич“, примерно. Не можеш да имаш доверие на толкова... ами, толкова *съвършен* мъж.

Но все пак не съм навит да следя разни хора. Не е гот. Дори и ако е, за да увардим Лайла от неприятности, както каза Тед. Знам, че Лайла е мадамата на Тед — вече бившата, благодарение на Дрейк.

Е, вярно, тя никога не е била най-лъскавата вилица в чекмеджето.

Но да я следим на срещата с типа, с който се е загаджила? Това ми изглеждаше по-голяма загуба на време и от... и от домашното по история на САЩ от две хиляди думи, с двойна разредка, което трябва да предам в понеделник на госпожа Грегъри.

А после Тед взе, че предложи да взема и деветмилиметровата Берета.

Работата е там, че макар и това да е само воден пистолет, играчките — точни копия на истински оръжия са незаконни в Манхатън.

И затова съм нямал много възможности да използвам моя. А Тед го знае.

И сигурно затова постоянно дърдореше какъв смях щял да падне, ако полеем оня. Защото беше наясно, че няма да му устоя.

Кетчупът беше моя идея.

Да, да, доста е детинско.

Но какво друго, по дяволите, да правя в петък вечер? По-яко е от съчинение по американска история.

Както и да е, казах на Тимен, че сигурно ще се навия. Стига аз да съм тоя, който ще стреля. Тед нямаше нищо против.

— Просто трябва да знам, човече — каза той, клатейки глава.

— Какво да знаеш?

— Какво има в тоя тип Себастиан, дето аз го нямам.

Можех да му го кажа, разбира се. Съвсем явно е какво има момче с вида на смотания Дрейк, дето Тед го няма. Тед си изглежда съвсем прилично, ама не става за фотомодел.

Ала си замълчах. Защото на Тимен наистина му беше кофти от случилото се. И донякъде разбихах защо. Лайла просто е такова момиче, нали разбирате? С големи кафяви очи и големи... други работи.

Но няма да навлизам в това заради сестра ми Вероника, която разправя, че трябвало да престана да възприемам жените като сексуални обекти, а като бъдещи партньорки в неизбежната борба за оцеляване в постапокалиптична Америка (това е темата на дипломната ѝ работа, защото според нея апокалипсисът ще настъпи през идното десетилетие поради развихрилите се понастоящем в страната религиозен фанатизъм и безхаберие към околната среда. И двете ги имало, когато настъпил крахът на Рим и други вече несъществуващи общества).

Ето така ние с Тимен попаднахме в „Суиг“.

— За наш късмет Вини, чичото на Тед, е доставчикът им на алкохол и точно това ни вкара вътре, и то без да минаваме през детектора за метал като останалите, и застрелях Себастиан Дрейк с кетчуп с моя воден пистолет, деветмилиметровата Берета. Знам, че трябваше да съм си у дома и да пиша съчинението за госпожа Грегъри, ама мъжете трябва да се забавляват, нали така?

А наистина *беше* забавно да гледаме как червените петна се разливат по гърдите на оня. Тимен всъщност се смееше за пръв път, откакто по време на обяд Лайла му прати онова съобщение, че щял да ходи сам на бала, защото тя щяла да ходи с Дрейк.

Всичко вървеше страхотно... Докато не видях как Дрейк се е вторачил в колоната отстрани на дансинга. Не се връзваше. Човек би решил, че той ще се втренчи в *нас* в нашата ВИП лежа (благодаря, чичо Вини), като се има предвид откъде го нападнаха с кетчупа.

И тогава забелязах, че зад нея се крие някой. Зад колоната, тоест.

И то не *кой да е*, а Мери, новото момиче от класа ми по история, онова, което не говори с никой друг, освен с Лайла.

С арбалет в ръце.

Арбалет.

Как, по дяволите, беше вкарала арбалет през детектора за метал? Няма как да познава Вини, чичото на Тед.

Не, че е важно. Важно е само, че Дрейк зяпа колоната, зад която се е свила Мери, сякаш вижда през нея. И във вперения му в момичето поглед има нещо, което ме кара да... Е, знам само, че не искам този тип да гледа нататък.

— Кретен — измърморвам. Главно по адрес на Дрейк, но и малко по мой собствен. После се прицелвам и стрелям отново.

— Леле! — крясва радостно Тед. — Видя ли? Право в задника!

Е, да, *това* успява да привлече вниманието на Дрейк. Той се обръща... и изведнъж разбирам какво било „пламтящи очи“. Нали се сещате, като в книгите на Стивън Кинг? Не предполагах, че някога ще видя.

Но погледът на Дрейк е точно такъв, и е вперен в нас. Очите му без всякакво съмнение пламтят.

„Ела, бе — улавям се, че мисля. — Точно така. Ела тука, Дрейк. Искаш да се биеш ли? Не е само кетчупът, имам и друго, мъжки“.

Което не е съвсем вярно. Обаче надали има значение, защото Дрейк така и не идва.

А се изпарява.

Не, не се врътва и да се изнесе от клуба.

Просто както си стои там, и изведнъж... го няма. За миг мъглата от сухия лед като че се сгъстява, и като се разсейва, Лайла танцува сама.

— Дръж — тиквам аз Беретата в ръката на Тед.

— Какво стана?! — Тед оглежда дансинга. — Къде изчезна той?

Но той вече е изчезнал.

— Хващай Лайла, и ме чакай отпред! — крясвам на Тед.

Той реди някакви отбрани ругатни, но никой не обръща внимание. Музиката гърми и всеки си гледа кефа. Щом не ни видяха как *стреляме* по някакъв тип с кетчуп от воден пистолет, или че секунди по-късно оня буквално се изпари във въздуха, надали ще се впечатлят, че Тед споменава нечия майка.

Стигам до колоната и поглеждам надолу.

Тя е там и диша тежко, все едно че току-що е пробягала маратонска дистанция. Притиска арбалета към гърдите си като дете — одеялцето си. Лицето и е бяло като лист.

— Хей — подвиквам й лекичко. Не искам да я стресна.

Но я стряскам. Гласът ми я кара буквално да изскочи от кожата си и тя вперва в мен широко отворени, уплашени очи.

— Хей, спокойно — казвам й. — Той се махна вече.

— Махна ли се? — Очите й, зелени като голямата поляна в Сентръл парк през май, се взират в мен. И няма как да не забележиш ужаса в тях.

— Как... какво?

— Просто се стопи — вдигам рамене аз. — Видях го, че те гледа, и го застрелях.

— *Какво?!*

Виждам, че ужасът е изчезнал също толкова внезапно, колкото и Дрейк. Но за разлика от Дрейк, нещо го е заместило: гняв. Мери е *бясна*.

— Господи, Адам — възкликва тя. — Да не си откачил? Ти знаеш ли изобщо що за *същество* е този?

— Да — отвърщам. Истината е, че Мери е доста сладка, като е ядосана. Как така не съм забелязал досега! Сигурно защото никога не съм я виждал да се ядосва. В часа на госпожа Грегъри няма за какво да се горещиш. — Новото гадже на Лайла. Егати смотаняка! Ти видя ли му гащите?

Мери клати глава.

— Ти какво правиш тук? — пита ме тя, леко слисана.

— Очевидно същото като теб. — Поглеждам арбалета. — Но ти притежаваш много по-голяма огнева мощ. Откъде го *имаш* това? Те законни ли са в Манхатън изобщо?

— Ти ми кажи — посочва тя Беретата.

Вдигам ръце горе, все едно се предавам.

— Ей, това беше само кетчуп. Но това на върха на стрелата определено не е вакуумен накрайник. Би могла да му навредиш...

— Това е идеята — отговаря Мери.

И в гласа ѝ има толкова много омраза — мама постоянно ни насърчава с Вероника да се изразяваме описателно — че *разбирам*. Просто знам.

Дрейк е бившият ѝ.

Признавам, че като го проумявам, се чувствам странно. Мери ми е симпатична. Личи си, че е умна — винаги е подготвена, когато госпожа Грегъри я изпитва. И наистина това, че се мотае с Лайла, колкото и тъпа да е тя, доказва, че поне не е снобка, защото повечето момичета в „Сейнт Елиджиъс“ няма и да погледнат Лайла... откакто онази снимка от мобилен телефон, на която се виждаше какво са правили двамата с Тед в банята на онзи купон в града, обиколи училището.

Не, че има нещо лошо в онова, което са правили, ако питате мен.

И все пак съм малко разочарован. Мислех, че момиче като Мери ще прояви повече вкус и не би излизало с типове като Себастиан Дрейк.

Кое то сигурно иде да докаже, че Вероника е права, като вечно ми казва: „Толкова неща не знаеш за момичетата, че ако напълнят Ийст Ривър, ще прелее“.

МЕРИ

Не мога да повярвам. Стоя в уличката до „Суиг“ и разговарям с Адам Блум, който седи зад мен в часа по история на госпожа Грегъри. Да не споменавам за Теди Ханкок, най-добрият приятел на Адам.

И бивше гадже на Лайла.

Свалила съм стрелата с ясен връх от ложата и съм я прибрала в колчана. Вече знам, че тази вечер няма да има унищожение.

Макар че сигурно трябва да съм благодарна, че не хвърлих топа. Ако не беше Адам... е, сега нямаше да стоя тук и да се мъча да му обясня нещо, което е... честно казано, необяснимо.

— Мери, сериозно? — Адам ме гледа мрачно с кафявите си очи. Странно, че досега не съм забелязала колко е хубав. Е, не е Себастиан Дрейк. Косата на Адам е тъмна като моята, а ирисите му са кафяви като кленов сироп, не сини като морето.

Но доста си го бива, с тези негови плещи и физика на плувец (извел е училище „Сейнт Елиджиъс“ до районните финали по бъртерфлай две години подред) и близо два метра ръст (толкова е висок, че трябва да си изпружвам врата, за да го гледам в очите, и изведнъж собственият ми ръст се превръща в разочарование поне за самата мен — метър и петдесет и два!). Успехът му е по-висок от средния, а е и популярен, ако броим всичките първокурснички, които припадат всеки път, като мине покрай тях в коридора (не, че той забелязва).

Но погледът му, втренчен в мен в момента, никак не е равнодушен.

— Какво става? — пита ме той и ме поглежда, а едната му тъмна дебела вежда е вдигната подозрително. — Знам защо Тед мрази Дрейк. Той му отмъкна момичето. Но ти какво му се дразниш?

— Лично е — отговарям. Боже, това е толкова *непрофесионално*. Мама ще ме убие, като разбере.

Ако някога разбере.

От друга страна... Адам вероятно *наистина* ми е спасил живота. Макар и да не знае. Дрейк би ме изкормил, там, пред очите на всички,

без изобщо да се замисля.

Освен ако първо не решише да си поиграе с мен. И като познавам баща му, точно така щеше да постъпи.

Длъжница съм на Адам. Голяма.

Но няма да му дам да го разбере.

— Ти как влезе? — иска да знае Адам. — Не ми казвай, че си се промъкнала през металния детектор с това чудо.

— Не съм, разбира се — отвърщам. Сериозно, момчетата са толкова глупави понякога. — Вкарах го през прозорчето на покрива.

— На *покрива*?!

— Прозорчетата на покрива обикновено ги държат там — изтъквам му.

— Толкова си незрял! — разправя Лайла на Тед. Гласът ѝ е тих и мек, макар думите ѝ да са сурови. Но тя не може иначе. Магията на Дрейк я е завладяла. — Какво се надяваше да постигнеш, да му се не види?

— Лайла, та ти го познаваш само от *един ден*! — Тед е пъхнал ръце дълбоко в джобовете си. Изглежда засрамен от себе си... и дързък едновременно. — Аз можеше да те вкарам в „Суиг“, щом толкова си искала да влезеш. Защо не ми каза? Знаеш за чичо ми Вини.

— Тед, не е до това в какви клубове може да ме вкара Себастиан — обяснява Лайла. — А до... заради него е. Той е... съвършен.

Налага се да преглъщам, за да потисна надигащото се в гърлото ми гадене.

— Никой не е съвършен, Лай — изпреварва ме Тед.

— Себастиан е! — възторгва се Лайла, тъмните ѝ очи блестят на светлината на единствената крушка, осветяваща аварийния изход на клуба.

— Толкова е красив... и интелигентен... и светски... и мил...

Край. Вече не издържам.

— Лайла! — тросвам се. — Млъкни! Тед е прав. Ти дори не познаваш този тип. Защото ако го познаваше, нямаше да го наречеш „мил“.

— Но той е мил! — не отстъпва Лайла и блясъкът в очите ѝ утихва до меко сияние. — Вие изобщо не знаете...

Миг по-късно — не съм убедена как точно стана — аз я сграбчвам за раменете и я разтърсвам.

Тя е с цяла педя по-висока от мен и с двайсетина килограма по-тежка.

Но това няма значение — искам само да й набия малко разум в главата.

— Той ти е казал, нали? — чувам се, че й крещя пресипнало. — Казал ти е какъв е. Ох, Лайла! *Идиотка!* Тъпачка, каква *тъпачка* си!

Но Лайла се изтръгва от ръцете ми, врътва се и ни поглежда с тържествуващо изражение.

— Да! — крясва тя с онзи възторжен трепет в гласа, познат ми твърде добре. — Каза ми! И ме предупреди за хората като теб, Мери. Хората, които не разбират... *Не могат* да разберат, че той произхожда от род, древен и благороден като кралските родове...

— Боже мой! — Сърби ме ръката да я зашлевя. Единственото, което ме спира, е Адам, който посяга и ме сграбчва за ръката, все едно ми е прочел мислите. — Лайла! Ти си знаела! *И въпреки това излезе с него!*

— Да, разбира се! — изфучава Лайла. — За разлика от теб, Мери, аз съм широко скроена. Нямам предразсъдъци към неговия вид като теб...

— Неговият вид? *Вид?!* — Ако не беше Адам, който ме удържаше и ми шептеше „Хей, по-спокойно“, щях да й се нахвърля и да се опитам да набия малко здрав разум в празната й руса глава. — А случайно да ти е споменал как точно оцелява *неговият вид!* Какво ядат... или по-скоро *пият...* за да живеят?

Лайла е изпълнена с презрение.

— Да — заявява тя. — Каза ми. И според мен ти правиш от мухата слон. Той пие само кръв, която си купува от центъра за кръводаряване. *Не убива...*

— Ох, Лайла! — не вярвам на ушите си. Тоест, мога да повярвам, щом става въпрос за Лайла. Но си мислех, че дори и тя няма да е толкова наивна, че да се хване на това. — Те всички така казват. Пробутват тоя лаф на момичетата от векове. „Аз не убивам хора“. Пълни дивотии.

— Чакай. — Адам вече не стиска ръката ми. За съжаление сега, когато вече мога да ударя Лайла, не ми се иска. Твърде съм отвратена. — Какво става тук? — пита той. — Кой пие кръв. За *Дрейк* ли става дума?

— Да, за Дрейк — сопвам се аз.

Адам се втрещва в мен невярващо, а до него приятелят му Тед подсвирва.

— Човече, знаех си, че в тоя има нещо, дето не ми харесва! — възкликва той.

— Престанете! — крещи Лайла. — Всички! Я се чуите! Имате ли представа колко еснафски звучите? Да, Себастиан е вампир, но това не значи, че няма право на съществуване!

— Уф — възкликвам. — Като се има предвид, че е ходещо омерзение за човечеството и се храни с невинни момичета като теб от векове, той всъщност *няма* право на съществуване.

— Чакай малко. — Адам все още не може да повярва. — *Вампир?! Стига бе. Невъзможно е. Вампирите не съществуват.*

— Ох! — Лайла се врътва към него и тропва с крак. — Ти си лош и от тях!

— Лайла — казвам аз, без да обръщам внимание на Адам. — Не можеш да се видиш пак с него.

— *Той не е направил нищо лошо* — настоява Лайла. — Дори не ме е ухапал, въпреки че аз го помолих. Защото твърде много ме *обичал* — така каза.

— Боже господи! — възкликвам погнусено. — Поредният лаф, който ти пробутва, Лайла. Не разбираш ли? Те *всички* го казват. И той *не те* обича. Или те обича толкова, колкото кърлежът обича кучето, от което смуче.

— Аз те обичам — гласът на Тед секва, когато произнася „аз“. — И си ме зарязала заради *вампир?!*

— Вие не разбирате! — Лайла отмята дългата си руса коса. — Той не е кърлеж, Мери. Себастиан ме обича твърде много, затова не може да ме ухапе. Но знам, че мога да го разубедя. Защото той иска да бъде с мен вечно, а и аз искам да бъда с него вечно. *Знам* го. И след утре вечер ние *ще бъдем* вечно заедно.

— Какво има утре вечер? — пита Адам.

— Балът — отговарям вдървено.

— Точно така! — продължава да дърдори Лайла. — Себастиан ще е мой кавалер. И въпреки че той още не знае, там той ще отстъпи пред мен. Едно ухапване, и ще живея вечно. Стига бе, хора, ами че

това е страшно гот! Вие не искате ли да живеете вечно? Тоест, ако можехте?

— Не и по този начин — отвръщам. Чувствам силна болка. Боли ме за Лайла, и за всички момичета преди нея. И които ще дойдат след нея, ако не предприема нещо.

— На танците ли ще те чака? — насилвам се да я попитам. Трудно ми е да говоря, защото плачът ми напират.

— Да — отговаря Лайла, с все същото отнесено изражение, каквото имаше и в клуба, и по-рано днес в столовата. — Той не би могъл да ми устои, не и с новата ми рокля от Роберто Кавали и оголената ми шия под сребърните лъчи на пълната луна...

— Струва ми се, че ще повърна — обажда се Тед.

— Не, няма — отсичам. — Ще изпратиш Лайла до тях. Ето. — Бръквам в чантата си, вадя разпятие и две флакончета със светена вода и му ги давам. — Ако Дрейк се появи, макар и да се съмнявам, замери го с тях. После, като оставиш Лайла, се прибирай.

Тед поглежда какво съм му тикнала в ръцете.

— Чакай! Това ли е? — пита той. — Просто ще му позволим да я убие?

— Няма да ме убие! — поправя го весело Лайла. — Ще ме превърне в една от своя вид.

— *Ние* нищо няма да правим — казвам му. — Вие се прибирайте и оставете това на мен. Всичко е под мой контрол. Тед, погрижи се Лайла да се прибере благополучно у дома. Не трябва нищо да ѝ се случва до танците. „*Злите духове не могат да влязат в обитаема къща, ако не ги поканят*“ — Присвивам очи и поглеждам Лайла. — Ти нали не си го канила да влезе?

— Да бе. — Лайла тръсва глава. — Татко нали ще ме *гръмне*, ако намери момче в стаята ми.

— Виждаш ли? Прибирай се. Ти също — обръщам се към Адам.

Тед хваща Лайла подръка и я повежда. Но Адам, за моя изненада, не мърда от мястото си. Стои с дълбоко напъхани в джобовете ръце.

— Хъм... — казвам му. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Да — отвръща той спокойно. — Можеш да ми разкажеш всичко от самото начало. Искам да знам *всичко*. Защото ако онова,

което ми казваш, е вярно, ако не съм бил аз, ти щеше да си петънце на стената на клуба. Така че започвай.

АДАМ

Ако само преди един-два часа ми бяхте казали, че вечерта ми ще завърши в мезонета на Мери от класа ми по история на САЩ в Ийск Севънтис... еее, щях да ви кажа, че сте се напушили.

Но точно там се намирам — вървя след Мери покрай задрямалия им портиер (който дори и веждата си не повдигна, като видя арбалета), а после нагоре с асансьора до дома ѝ, обзаведен с викториански шик от средата на деветнайсети век — поне доколкото аз мога да преценя, защото мебелировката изглежда като извадена от скучните сериалчета, които майка ми обича да гледа по телевизията, чиито главни героини са момичета на име Вайълет, Хортенс и тям подобни.

Книги има *навсякъде* — и то не издания на Дан Браун с меки корици, а дебели и тежки томове със заглавия като „Демонологията в Гърция от седми век“ или „Ръководство по некромантия“. Оглеждам се, но не виждам нито плазмен екран, нито екран с течни кристали, нито дори обикновен телевизор.

— Вашите да не са професори по нещо? — питам Мери, когато тя оставя арбалета и се запътва към кухнята, отваря хладилника, вади от него две кока-коли и ми подава едната.

— Нещо такова — отвърща тя. Държи се така, откакто тръгнахме към дома ѝ — не си дава много зор да ми обяснява.

Не, че това има значение, де, защото вече ѝ заявих, че няма да си тръгна, докато не науча цялата история. Работата е там, че засега изобщо не знам какво да мисля за всичко това. От една страна, ми олекна, че Дрейк не е този, за когото го мислех — бившето гадже на Мери. От друга страна... *вампири*?

— Хайде — подканва ме Мери и аз я следвам, защото... ами, какво друго ми остава? Не знам какво правя тук. Не вярвам във вампири, мисля, че Лайла просто се е забъркала с някой от ония смахнатите готи, като в онази серия от „Закон и ред“.

Макар че въпросът на Мери — „Тогава как ще обясниш, че на дансинга той се изпари във въздуха“? — ме тормози. *Вярно*, как го

направи?

Ала има цели купища подобни въпроси, на които не знам отговорите. Ето и един нов, който ми хрумна: как да накарам Мери да ме гледа така, както Лайла гледаше тоя Дрейк?

Животът е пълен с мистерии, както обича да казва татко, и много от тях на свой ред са обвити в загадки.

Мери ме води по тъмен коридор към една откρηната врата. От пролуката грее светлина. Тя почуква и пита:

— Татко? Може ли да влезем?

Дрезгав глас ѝ отвърща:

— На всяка цена.

И влизам след нея в най-странната стая, която съм виждал, поне в мезонет в Ъпър Ийст Сайд.

Това е лаборатория. Пълно е с епруветки, колби и реторти. Пред няколко от тях стои висок белокоос мъж с професорски вид, по халат, и бърка някаква смес в прозрачен контейнер. Сместа е яркозелена и пуска мощно димни талази. Когато Мери влиза, старчето вдига очи и се усмихва. Зеленият му поглед — същият като на Мери — се стрелва с любопитство към мен.

— Ами, здрасти — казва той. — Гледам, че си довела и приятел. Много се радвам. Напоследък си мисля, че прекарваш твърде много време сама, млада госпожице.

— Татко, това е Адам — представя ме спокойно Мери. — Седи зад мен в часа по история на САЩ. Отиваме в стаята ми да учим.

— Много хубаво — отвърща баща ѝ. Като че и през ум не му минава, че ученето е последното нещо, което би хрумнало на момче на моята възраст в два часа през нощта в момичешка стая. — Само не се преуморявайте с ученето, деца.

— Няма — казва Мери. — Хайде, Адам.

— Лека нощ, господине — пожелавам аз на баща ѝ, а той ми се усмихва лъчезарно и отново се обръща към димящата реторта.

— И така — казвам на Мери, която отново ме води по коридора, този път към стаята ѝ... която е учудващо практично обзаведена за момичешка стая. Тук има само голямо легло, гардероб и писалище. За разлика от стаята на Вероника всичко е прибрано, освен лаптопа и МРЗ плейъра. Хвърлям едно око на плейлистата ѝ, докато тя рови из шкафа за нещо. Предимно рок, има и арендби и малко рап. Но емо

няма. И слава богу. — Какво става? За какво му е на баща ти всичко това?

— Търси цяр — отговаря Мери от шкафа със сподавен глас.

Минавам по пищния персийски килим до леглото ѝ. На нощното ѝ шкафче има снимка в рамка — на хубава жена, присвила очи срещу слънцето, усмихната. Майката на Мери. Не знам как го разбрах, просто го разбрах.

— Цяр за какво? — взимам снимката да я разгледам. Да, ето ги. Устните на Мери. Чиито ъгълчета, както постоянно ми се набива на очи, са извити нагоре. Дори когато се сърди.

— За вампиризъм — обяснява тя и излиза от шкафа с дълга червена рокля в ръка, увита в прозрачна найлонова опаковка от химическо чистене.

— Уф — възкликвам. — Неприятно ми е точно аз да ти го казвам, но такова нещо като вампири няма. Вампиризъм също. Или каквото и да е там.

— Така ли? — ъгълчетата на устата ѝ се извиват още по-нагоре от обичайното.

— Вампирите ги е измислил оня... — Тя ми се смее. Аз обаче нямам нищо против, защото това е Мери. По-добре, отколкото да не ме забелязва, а откакто я познавам, тя точно това прави.

— Оня, дето е написал „Дракула“. Нали?

— Брам Стоукър не е измислил вампирите — обяснява Мери и усмивката ѝ се стапя. — Дори и Дракула не е измислил. Последният, между другото, е реална историческа фигура.

— Да бе, някакъв тип, дето пие кръв и се превръща на прилеп? А стига бе.

— Вампирите съществуват, Адам — казва тихо Мери. Много хубаво ми произнася името. Толкова хубаво, че в първия момент не забелязвам, че гледа снимката в ръката ми. — Както и жертвите им.

Проследявам погледа ѝ... и без малко не изпускам снимката.

— Мери — казвам. Защото не се сещам какво друго да кажа. — Твоята... Майка ти? Тя ли... да не би...

— Още е жива — Мери се обръща и мята на леглото червената рокля, опакована в хлъзгава, прозрачна найлонова опаковка. — Ако това е живот — додава тя, повече на себе си.

— Мери... — казвам аз със съвсем друг глас.

Трудно ми е да повярвам.

Но все пак успявам. В изражението ѝ има нещо, по което си личи, че тя не лъже. И нещо, което ме кара да копнея да я взема в прегръдките си. Което според Вероника ще е сексистко. Но това е положението.

Спрях да си гриза устната и запитах.

— Затова ли татко ти...

— Той невинаги е бил такъв — отговаря тя, без да ме поглежда.
— Не беше такъв, когато мама беше тук. Той... той си мисли, че може да открие химическо лекарство. — Тя се отпуска на леглото до роклята. — Не иска да повярва, че има един-единствен начин да си я върнем. Да убием вампира, който превърна нея във вампир.

— Дрейк — казвам и се отпускам на леглото до нея. Сега вече всичко добива някакъв смисъл. Предполагам.

— Не — врътва глава Мери. — Баща му. Който по случайност си е запазил оригиналното име Дракула. Синът му си мисли, че Дрейк звучи не чак толкова претенциозно и по-модерно.

— Но тогава... защо се опитваше да убиеш детето на Дракула, щом баща му е този, който... — не мога да се принудя дори да го произнеса. За щастие не ми се и налага.

Мери се е прегърбила.

— Ако убийството на единственото му дете не накара Дракула да изпълзи от скривалището си и да го убия, не знам какво ще го накара.

— А това няма ли да е... малко опасно? — питам. Не е за вярване, че седя тук и водя този разговор. Но то не е за вярване и че се намирам в спалнята на Мери от класа по история на САЩ. — Тоест, Дракула не е ли начело на цялата операция?

— Да. — Мери гледа снимката, която съм поставил между нас. — И когато с него бъде свършено, мама най-сетне ще е свободна.

„И вече няма да има нужда татко ѝ да се мъчи да открие лек срещу вампиризъм“ — мисля си аз, но не го произнасям на глас.

— Но защо Дрейк не... тъ... не превърна Лайла тази вечер? — питам. Защото това ме тормози. Освен другите неща. — Там, в клуба?

— Защото обича да си играе с храната си — отвръща безстрастно Мери. — Също като баща му.

Потръпвам. Не мога да се удържа. Въпреки че Лайла не е точно моят тип, не ми е приятно да мисля за нея като за среднощна

вампирска почерпка.

— А не се ли тревожиш, че Лайла ще каже на Дрейк да не идва на бала, защото ще го причакваме там? — питам, с надежда да сменя малко темата.

Говоря в *множествено*, а не в *единствено* число, защото е изключено да позволя на Мери да преследва тоя тип сама. Кое то, сигурен съм, Вероника също ще обяви за сексистко.

Но Вероника никога не е виждала усмивката на Мери.

— Ти шегуваш ли се? — пита Мери и като че изобщо не е забелязала *множественото* число.

— Точно на това разчитам, че ще му каже. Тогава той със сигурност ще дойде.

Впервам поглед в нея.

— Но защо?

— Защото убийството на дъщерята на унищожителя страшно ще му вдигне акциите в криптата.

Мигам насреща ѝ.

— Акциите в криптата?

— Ами... — тя врътва конската си опашка. — Това е като акциите на улицата, само че сред живите мъртъвци.

— О... — странно, но това е разумно. Колкото всичко останало, чуто за тази вечер. — Значи наричат татко ти... хм... „унищожител“? — Не ми е лесно да си представя таткото на Мери да борави с арбалета като нея.

— Не — отвърща тя и усмивката ѝ угасва. — Мама. Или поне... беше, навремето. И то унищожител не само на вампири, но на всякакви зли същества — демони, върколаци, полтъргаист, призраци, вещици, джинове, сатири, локи, шедуси, ветели, титани, лепрекони...

— Лепрекони? — повтарям изумено.

Но Мери само вдига рамене.

— Щом е зло, мама го убиваше. Тя притежаваше тази дарба... Дарба, която силно се надявам, че съм наследила — додава тя меко.

Седя и не реагирам цяла минута. Длъжен съм да призная, че съм малко слисан от всичко, случило се за последните два часа. Арбалети, вампири и унищожители? И що за чудо да му се не види, е тая ветела? Хич не съм убеден, че искам да знам. Не. Чакайте. *Знам*, че не искам да знам. В главата ми жужи и не престава.

Смахнатото е, че на мен това май ми харесва.

— Е... — Мери ме поглежда в очите. — Сега вярваш ли ми?

— Вярвам ти — отговарям. Всъщност, направо не вярвам, че вярвам. Че й вярвам, по-точно.

— Хубаво — казва тя. — Сигурно ще е най-добре да не казваш на никого. А сега, ако не възразяваш, трябва да почна да се подготвям...

— Супер. Кажи ми какво искаш от мен.

Изражението на лицето й се помрачава.

— Адам... — казва тя, и в начина, по който устните й произнасят името ми, има нещо, което мъничко ме подлудява... Искане ми се да я сграбча в прегръдките си и да хукна из стаята. — Признателна съм ти за предложението. Много. Но е прекалено опасно. Ако убия Дрейк...

— *Когато* го убиеш — поправам я.

— ... най-вероятно ще дойде и баща му — продължава тя. — И ще иска да си отмъсти. Може би не тази вечер, сигурно няма да е и утре. Но ще е скоро. И когато той дойде... хич няма да е приятно. Ужасно ще е. Кошмар. Ще е...

— Апокалипсис — довършвам вместо нея и щом изговарям думата, по гръбнака ми преминава тръпка.

— Да. Да, точно така.

— Спокойно — казвам аз, въпреки тръпката.

— Готов съм за това.

— Адам... — клати глава тя. — Ти не разбираш. Не мога... Не мога да ти гарантирам, че ще успея да те защитя. А без съмнение не мога да ти позволя да рискуваш така живота си. За мен е друго, защото... заради майка ми. Но ти...

Прекъсвам я:

— Само ми кажи по кое време да те взема.

Тя ме гледа втренчено.

— Какво?

— Извинявай — казвам — но няма да ходиш сама на бала. Точка по въпроса.

И сигурно съм изглеждал много страшно, като съм го казал, защото макар и тя да отваря уста да възрази, щом ме поглежда, я затваря и казва само:

— Ами, добре.

Но все пак се чувства длъжна да добави:

— Мъртъв си.

Само за да има последната дума.

Но аз нямам нищо против. Нека последната дума да си е нейна.

Защото вече съм разбрал, че я открих: моят бъдещ партньор в неизбежната борба за оцеляване в постапокалиптична Америка.

МЕРИ

Музиката гърми в такт с ударите на сърцето ми. Басът тътне в гърдите ми — дум, дум. Трудно се вижда сред тълпата от извиващи се тела, особено в мъглата, която се вдига от сухия лед и трепкащите лъчи, които се стрелкат надолу от индустриалния таван на клуба.

Но аз знам, че той е тук. Усещам го.

И тогава го виждам как идва към мен по дансинга, с чаша кървавочервена течност във всяка ръка. Щом се приближава, той ми подава едната и казва:

— Спокойно, не е „подсилен“. Проверих.

Не му отговарям, само отпивам от пунша, благодарна за течността, макар и да е възсладка, защото гърлото ми е пресъхнало.

Работата е там, че допускам грешка, като позволявам това на Адам.

Ала... в него има нещо. Не знам какво точно. Нещо, което го отделя от останалите тъпи спортистчета в училище. Може би заради това, че ме спаси в клуба, когато си изтървах нервите и застреля Себастиан Дрейк — потомъкът на самия дявол — с кетчуп от водно пистолетче.

Или може би заради това, че се отнесе много мило към татко и не почна да се майтапи, че изглеждал като Док от „Завръщане в бъдещето“, и дори го нарече „господине“. Или заради начина, по който взе снимката на майка ми и изглеждаше толкова сличен, когато му казах истината за нея.

Или може би заради това как изглеждаше, когато дойде тази вечер в осем без петнайсет — толкова невъзможно красив в смокинга, и дори ми носеше брошка с червена роза... въпреки че само преди няма и двайсет и четири часа представа си нямаше, че ще ходи на бала (добре, че на вратата продаваха куверти).

Ехе... Татко изпадна във възторг и поне този път се държа като нормален родител — щракаше с фотоапарата („Да те види майка ти, като оздравее“, повтаряше той непрекъснато) и се опитваше да пъха

двайсетдоларови банкноти в ръката на Адам, „да почерпиш Мери със сладолед след танците“.

Заради което, честно казано, реших, че е по-добре татко изобщо да не си показва носа от лабораторията.

Но все пак. Знаех, че правя грешка, като не разкарах Адам на момента. Това не е работа за аматьори. Това е... това е...

... прекрасно. Искам да кажа, така изглежда залата. Направо ахнах, когато влязох подръка с Адам. (Той настоя. За да изглеждаме като „нормална двойка“, ако Дрейк е вече там и наблюдава). Комитетът по организирането на бала в гимназия „Сейнт Елиджиъс“ тази година направо е надминал себе си.

Да осигуриш четириетажната голяма бална зала на хотел „Уолдорф Астория“ само по себе си е подвиг, но да я превърнеш в такава искряща, романтична страна на чудесата? Удивително!

Само се надявам всичките тези розетки и панделки да не са пожароопасни. Никак не ми се иска да ги видя как пламват, когато трупът на Дрейк се самозапали, след като промуша гърдите му.

— Е — казва Адам, докато стоим в края на дансинга и пием пунш в мълчание, което, честно казано, бързо стана малко неловко.

— Как ще действаме, все пак? Никъде не виждам арбалета ти.

— Ще го промуша с кол — отвърщам и му показвам крака си през цепката на роклята. Вързала съм за него издялано от ясен дървено острие, ползвам стария набедрен кобур на мама. — Простичко и лесничко.

— О... — възкликва Адам, позадавил се малко с пунша. — Добре.

Забелязвам, че все така е вперил поглед във вътрешната страна на бедрото ми и бързо си смъквам полата.

И ми хрумва — за пръв път — че Адам може да се е набъркал в това не само защото иска да освободи гаджето на най-добрия си приятел от магията на кръвожадния звяр.

Само че... това възможно ли е изобщо? Та той е *Адам Блум*. А аз съм новото момиче, и нищо повече. Ясно е, че съм му симпатична, но не си *пада* по мен. Не е възможно. Та на мен ми остават сигурно десетина минути живот. Освен ако нещо не промени радикално онова, което съм сигурна, че ще се случи.

Изчервявам се и не откъсвам очи от танцуващите двойки пред нас. Госпожа Грегъри, която ни води история на САЩ, също е тук — снове по дансинга и се опитва да отлепя момичетата от кавалерите им. Все едно да се мъчиш да попречиш на луната да изгрее!

— Сигурно ще е най-добре да забаламосаш Лайла, докато аз му забивам кола — казвам с надеждата той да не забележи, че бузите ми са по-аленели досущ като роклята. — Липсва ни само тя да се хвърли върху мен, за да го спаси.

— Тъкмо затова домъкнах Тед тук — обяснява Адам и кимва към Теди Ханкок, който, сгърбен над една съседна маса, гледа отегчено дансинга. И той като нас чака да пристигне Лайла... с кавалера си.

— И все пак — казвам — не ми се иска да си около мен, когато... сецаш се.

— Чух те първите девет милиона пъти, когато ми го каза — изсумтява Адам. — *Знам*, че можеш да се грижиш за себе си, Мери. Изясни ми го повече от добре.

Понамръщвам се. На него не му е приятно, личи си.

Е, и какво от това? Не съм го молила са идва! Самопокани се! Пък и това не е любовна среща, а убийство! Той го знаеше от самото начало. Той променя правилата, а не аз. Кого лъжа? Аз не мога да *ходя* с никого! Имам си потомствени задължения. Аз съм дъщерята на унищожителя, и съм длъжна да...

— Да танцуваме? — сепва ме Адам.

— О, с удоволствие — отвърщам малко изненадано. — Но трябва да...

— Супер — казва той, прегръща ме и ме повежда по дансинга.

Толкова съм слисана, че не мога да го спра. Е, добре, след като първоначалният шок преминава, разбирам, че не *искам* да го спра. Смаяно осъзнавам, че... че ми е хубаво в прегръдките на Адам. Приятно е. Сигурно. Топло. Чувствам се... ами, почти нормално момиче, за разнообразие.

Не новото момиче. Не дъщерята на унищожителя. А просто... аз. Мери.

Бих могла да свикна с това чувство.

— Мери — казва Адам. Той е много по-висок от мен и дъхът му гъделичка кичурите, паднали от кока, в който съм прибрала косата си. Но аз нямам нищо против, защото дъхът му ухае.

Поглеждам го мечтателно. Не мога да повярвам, че чак сега забелязвам — *наистина* — колко е красив. Е, всъщност снощи забелязах. Или пък съм забелязвала и преди, но не съм го осъзнавала, защото какво ли би намерило момче като него в момиче като мен? Никога и през ум не ми е минавало, че на училищния бал ще ми кавалерства Адам Блум...

Е, да, добре, де, той ме покани единствено защото явно ме съжалява заради това, че майка ми е вампир и тъй нататък. Но все пак...

— Хммм? — усмихвам му се аз.

— Кхъм. — Адам, кой знае защо, явно е притеснен. — Чудех се дали... абе, като всичко това приключи и ликвидираш Дрейк, и Лайла и Тед се съберат пак... дали не би искала да...

Господи. Какво става?! Да не би той... да не би той да ме *кани на среща*? На истинска среща? Такава, на която няма нужда да носиш остри предмети?

Не. Не е истина. Сигурно е сън. След малко ще се събудя и всичко това няма да го има. Защото как е възможно изобщо? Дъхът ми секва — толкова съм сигурна, че ако си поема дъх, ще разваля магията, в чиято власт сме и двамата...

— Да, Адам? — питам.

— Ами... — Той като че избягва погледа ми.

— Само ако ти искаш, де, да поизлезем, примерно...

— Извинете. — Плътният глас, който в този момент прекъсва Адам, ми е твърде познат. — Може ли този танц?

Затварям сърдито очи. Не е за вярване. С това темпо момчето, което наистина харесвам, *никога* няма да успее да ме покани на среща. Никога. Никога. *Никога*. Цял живот ще си остана странна птица, продукт на също такива странни птици. Та защо въобще момче като Адам Блум ще иска да излезе с мен? Рожбата на вампирка и луд учен? Да признаем: това няма да го бъде.

А и ми писна. До *гуша* ми дойде!

— Ей, ти, слушай! — завъртам се аз и заставам лице в лице със Себастиан Дрейк, и сините му очи се разтварят, щом забелязва как пламтят моите. — Как смееш да смърдиш тук!

Но гласът ми притихва. Защото изведнъж не виждам нищо друго, освен тези очи...

... тези хипнотично сини очи, и те внезапно ме притеглят да се гмурна в тях и топлите и нежни вълни на топлината им да ме залееят...

Вярно, че той не е Адам Блум. Но ме гледа така, че ми става ясно — той го знае и съжалява за това, и ще направи всичко възможно, за да му простя това... дори *повече*...

И докато се усетя, Себастиан Дрейк ме прегръща — нежно, толкова нежно... и ме повежда от дансинга към остъклената врата, през която виждам нощната градина, окъпана в блестящи приказни светлинки и лунни лъчи... тъкмо мястото, където би те отвел златокосият потомък на трансилвански граф.

— Толкова се радвам, че най-после успяхме да се срещнем — казва ми Себастиан с глас, който ме гали като перце. Изоставихме всичко и всички — другите двойки, Адам, слисаната Лайла, впила в нас ревнив поглед; Тед, впил в нея ревнив поглед; дори панделките и розетките, всичко сякаш се стопи, и на света съществуваме единствено аз, градината, в която се намирам, и Себастиан Дрейк.

Той посяга и отмята кичурите, паднали върху лицето ми.

В някакво тъмно закътано ъгълче на съзнанието ми изниква споменът — аз трябва да се боя от него... и дори да го мразя. Но не мога да се сетя защо. Как бих могла да го мразя — толкова красив, мил и сладък? Той иска да се погрижи за мен. И да ми помогне.

— Виждаш ли? — пита Себастиан Дрейк. Вдига дланта ми и я поднася нежно към устните си. — Не съм толкова ужасяващ, нали? В действителност аз съм същият като теб. Аз съм просто дете на... да го признаем, на бележита личност, което се опитва да намери своето място в света. Ние носим своето бреме, не е ли така, Мери? Между другото, майка ти ти праща много здраве.

— М-м — майка ми? — Съзнанието ми като че е обвито в мъгла, също като градината, в която стоим. Защото, макар и да си представям лицето на мама, не се сещам откъде би могъл да я познава Себастиан Дрейк.

— Да... — Устните на Себастиан тръгват от дланта към свивката на лакътя ми. Докосването им е като течен огън по кожата ми. — На нея ѝ е мъчно за тебе, да знаеш. Тя не разбира защо не искаш да отидеш при нея. Тя сега е толкова щастлива... Не познава нито болка, нито болест... нито позора на остаряването... нито мъката на самотата. — Устните му докосват голото ми рамо. Трудно ми е да дишам, но то е,

защото ми е хубаво. — Обкръжават я красота и любов... И с теб може да е същото, Мери. — Устните му почти докосват шията ми. Дъхът му, толкова топъл, сякаш размеква гръбнака ми. Но ми е спокойно, защото едната от силните му ръце е прихванала кръста ми и той ме подкрепя, а тялото ми сякаш по своя собствена воля се извива назад, за да може той да съзерцава необезпокоявано голата ми шия.

— Мери... — прошепва той и устните му я докосват.

И аз се чувствам толкова ведра и спокойна, както не съм се чувствала от години, откакто мама замина, и клепачите ми се затварят...

И изведнъж нещо мокро и студено плисва шията ми.

— Ох! — изохквам, отварям очи и пипам там... а после отдръпвам ръката си. Пръстите ми са мокри от някаква прозрачна течност.

— Извинявай — извиква застаналият на няколко крачки от мен Адам, протегнал ръце напред. Дулото на неговата деветмилиметрова „Берета“ е прицелено право в мен. — Не улучих.

Миг по-късно гъст облак от зловонен, парещ дим ме задушава. Кашлям и се отдръпвам със залитане от момчето, което само преди секунди ме прегръщаше толкова нежно, а сега се е хванал за димящите гърди.

— Какво... — изпъшква Себастиан Дрейк, докато се мъчи да загаси с удари пламъците, изригващи от гърдите му. — Какво е това?!

— Само малко светена водица, пич — отговаря Адам и продължава да пръска гърдите на Дрейк.

— Няма как да ти навреди. Освен, разбира се, ако не си от живите мъртъвци. Но явно за твой лош късмет си.

Миг по-късно аз идвам на себе си, бъркам под полата си и вадя кола.

— Себастиан Дрейк! — изсъсквам, а той пада на колене пред мен и вие от болка и гняв. — *Това е за майка ми!* И забивам ръчно издяланото ясеново острие дълбоко на мястото на сърцето му.

Ако той имаше сърце.

— Тед! — възкликва Лайла със сладникав глас, а гаджето ѝ лежи на изкорубената пластмасова пейка с глава в скута ѝ.

— Да? — пита Тед и я гледа влюбено.

— Не — пояснява Лайла. — Ще си го татуирам, когато пак отида в Канкун. На кръста. Надпис „Тед“. За да знае всеки оттук нататък, че аз съм твоя.

— О, *миличко* — възкликва Тед, придърпва главата ѝ надолу и пъха езика си в устата ѝ.

— Господи! — извръщам се аз.

— Знам. — Адам се е върнал, след като запокити светещата шесткилограмова топка за боулинг по осветената с диско лампи алея. — Май повече я понасях, докато беше омагьосана от Дрейк. Но сигурно така е по-добре. Като си татуира „Тед“ ще я боли много по-малко, отколкото ако беше „Себастиан“. Това беше страйк, между другото, ако не си забелязала. — Той се настанява на пейката до мен и поглежда бланката за резултати на светлината на лампата, която свети точно над главата ми. — Ей, знаеш ли, победителят съм аз!

— Стига си се перчил — казвам му. Въпреки че съм длъжна да призная, че той има с какво да се похвали, и то много. Далеч не само с това, че е победител в тая игра на боулинг.

— Само ми кажи — продължавам, когато той посяга и най-сетне маха папийонката си. Дори и на шантавите диско светлини на Боулмор Лейнс — боулинг залата, където се замъкнахме след бала, таксито от „Уолдорф“ ни струваше само девет долара — Адам пак изглежда неприлично красив. — Откъде взе светената вода?

— Ти я даде на Тед — отговаря Адам и ме поглежда доста изненадано. — Не помниш ли?

— Но как така ти хрумна да напълниш с нея водния пистолет? — питам. Още ми се вие свят от случилото се по-рано. Да играеш боулинг в полунощ е готино, но нищо не може да се сравни с това да убиеш двестагодишен вампир на училищния бал.

Жалко, че той се превърна в пепел в градината и никой, освен нас двамата с Адам не го видя. Със сигурност щяха да ни изберат за крал и кралица на бала вместо Лайла и Тед, които още не са свалили короните си... макар и килнати много шик, защото се скъсаха да се целуват.

— Не знам, Меър — казва Адам и записва резултата си. — Просто хрумването ми се стори добро.

Меър. Никой досега не ме е наричал Меър.

— Но как се досети? — питам. — Че Дрейк ме е... каквото там ми е направил? По-точно как се досети, че аз не се преструвам? За да го подмамя и да му създам фалшиво чувство за сигурност?

— Освен това, че се готвеше да те захапе за шията ли? — вдига Адам тъмната си вежда. — И че ти с нищо, ама с нищичко не се съпротивляваше? Да, доста добре разбихах какво става.

— Щях да се отърся — уверявам го аз, но всъщност далеч не съм толкова уверена. — Веднага щом усетех зъбите му.

— Не — възразява Адам и се ухилва на светлината на единствената лампа на таблото за резултати. Цялата боулинг зала тъне в мрак, освен алеите и кеглите, които сияят призрачно. — Нямаше. Признай го, Мери. Аз ти бях нужен там и тогава.

Лицето му е толкова близо до моето — много по-близо от лицето на Себастиан Дрейк.

Само че не ме обзема желание да се гмурна в погледа му, а ми се струва, че ще се разтопя под него. Сърцето ми спира.

— Да — казвам аз, а погледът ми се плъзва към устните му и не мога да го спра. — Май да.

— Добър екип сме — казва Адам, и забелязвам, че и неговият поглед не може да се откъсне от устните ми. — Не мислиш ли? Особено в светлината на предстоящото апокалиптично събитие? Когато татенцето на Дрейк разбере какво сме сторили тази вечер?

Дъхът ми секва от думите му.

— Точно така! — извиквам. — О, Адам! Той няма да преследва само мен. Ще преследва и теб!

— Знаеш ли... — казва Адам, погледът му се откъсва от устните ми и плъзва надолу. — Твоята рокля много ми харесва. Много добре се съчетава с обувки за боулинг.

— Адам — казвам му. — Това е много сериозно! Дракула може би се подготвя всеки миг да връхлети в Манхатън, а ние си губим времето с *боулинг*! Трябва да започваме подготовката! Да подготвим контраатака! Трябва да...

— Мери — прекъсва ме Адам. — Дракула може да почака.

— Но...

— Мери — повтаря Адам. — Млъкни.

И аз млъквам. Защото той ми запушва устата с целувка и аз му отговарям.

А и освен това е прав. Дракула може да почака.

ЦВЕТНАТА БРОШКА

Читатели, пазете се! Този разказ е вдъхновен от „Маймунската лапа“, публикуван за пръв път през 1902 г. от У. У. Джейкъбс, който направо ми изкара акъла от уплаха, когато бях тийнейджърка. Внимавайте какво си пожелавате, да знаете!

Лорън Миракъл

Навън вятърът виеше около къщата на Мадам Занзибар и един хлабав улук думкаше по стената. Небето беше притъмняло, макар да бе едва четири часът. Но в кичозно обзаведената чакалня светеха ярко три лампи с абажури от шалове с цветовете на скъпоценни камъни. Рубинени отблясъци играеха по кръглото лице на Юн Сун, а синьо-лилавите петънца придаваха на Уил вид на току-що умрял.

— Все едно си се надигнал от гроба! — казах му.

— Франки! — скастри ме Юн Сун и килна глава към затворения кабинет на Мадам Зи — сигурно се тревожеше, че тя може да чуе и да се обиди. На дръжката на вратата бе увиснала червена пластмасова маймуна — знак, че при врачката има клиент. След това беше наш ред.

Уил подбели очи.

— Аз съм страшилище — изпъшка той и протегна ръце към нас. — Моля, дайте ми всичките си сърца и дробове.

— О, не! Страшилището се е вселило в нашия любим Уил! — Вкопчих се в лакътя на Юн Сун. — Бързо, дай му твоите сърца и дробове, да не докопа моите!

Юн Сун се изтръгна от хватката ми.

— Не е смешно! — изчурулика тя, но прозвуча заплашително. — И ако не се държите мило с мен, ще си тръгна.

— Я стига си се цупила — казах.

— Ще си взема гръмотевичните бедра и ще се изнеса оттук! Ще видите вие!

Юн Сун пак си въобразяваше, че краката ѝ са много дебели, само защото супертясната ѝ рокля за бала трябваше да се поотпусне малко. Тя поне имаше рокля за бала. И със сигурност щеше да я облече.

— Блях — троснах се аз. Цупенето ѝ заплашваше да осуети нашия план, който беше единствената причина да се намираме тук.

Училищният бал приближаваше застрашително и аз нямаше да съм кахърната девойка, която си седи вкъщи самичка, докато другите пощуряват от блясъка и танцуват присмехулно на зрелищни петнайсетсантиметрови токове. Отхвърлях го, особено защото в дъното на душата си знаех, че Уил иска да ме покани. Трябваше му само малко насърчение.

Сниших глас, като се усмихвах на Уил — „*тра-ла-ла, бърбрене по женски, нищо важно*“.

— Това го измислихме заедно, Юн Сун, не помниш ли?

— Не, Франки, измисли го ти — заяви тя. Поне тя не шепнеше.

— Аз вече си имам кавалер, нищо, че бедрата ми ще го размажат. Ти си тази, дето се надява на чудо в последния момент.

— Юн Сун! — Погледнах Уил и той се изчерви. Лоша Юн Сун — да го изтърси така пред всички! Лошо, лошо, невъзпитано момиче!

— Ох! — изскимтя тя. Защото я фраснах.

— Много съм ти сърдита! — заявих й.

— Стига си се срамувала. Ти нали *наистина* искаш той да те покани? Ох!

— Ей, момичета? — обади се Уил и адамовата му ябълка заподскача нагоре-надолу. Така правеше, когато беше нервен. Колко сладко! Макар че... хм. Гадничък образ си беше. Подсети ме, се подскача, за да откъснеш ябълката, което беше почти същото като да посегнеш към райската ябълка. Обаче. Уил наистина беше обсебен от адамовата ябълка, и когато тя се движеше нагоре-надолу в гърлото му, наистина беше много сладко. Изглеждаше толкова уязвим.

— Тя ме удари! — измрънка тя.

— Заслужаваше си го! — възразих, но не исках да продължа, този разговор вече бе разкрил твърде много. Затова потупах Юн Сун по крака, по който нямаше и грам мазнинка. — Но все пак ти прощавам. А сега млъкни.

Юн Сун така и не схващаше — или напълно го схващаше, но не го оценяваше — че не е нужно всичко да се казва на глас. Да, исках Уил да ме покани за своя дама на бала, и то колкото се може по-скоро, защото балът под надслов „Пролетта е за влюбените“ беше само след две седмици.

Тъпо мото, вярно, но пролетта наистина е за влюбените. Това си е неоспорима истина. Също като неоспоримата истина, че Уил е моето

момче завинаги, само да успееш да преодолееш трайната си срамежливост и да се престраши, по дяволите. Стига вече с тия другарски потупвания по рамото, хилене и турнири по гъдел! Стига вече сме се вкопчвали един в друг и сме пиццали, и сме обвинявали за това филмите, които гледаме — „Крадци на трупове“ или „Те дойдоха от хълмовете“! Не вижда ли Уил, че съм му в кърпа вързана?

Миналата неделя без малко да ми предложи, бях деветдесет и девет цяло и пет десети процента сигурна. Гледахме „Хубава жена“, раздухана романтична история, която винаги ни разсмиваше. Юн Сун беше изчезнала в кухнята да приготви нещо за хапване и ни остави сами.

— Ъъ, Франки? — каза Уил. Кракът му тропаше по пода, а пръстите му стискаха крачола на дънките. — Може ли да те попитам нещо?

И глупак би разбрал какво точно, защото ако искаше просто да усили музиката, щеше просто да каже „Ей, Франкс, я надуй музиката“. Небрежно и направо. Нямаше нужда от уводни думи. Но след като уводни думи имаше... е, за какво друго би могъл да ме пита, освен „Ще дойдеш ли с мен на бала“? И само след няколко мига щеше да настане вечното блаженство.

И аз издъних работата. Неговата осезаема нервност ошашка и мен, и вместо да се насладя на мига, аз, страхливката, смених темата. **ЗАЩОТО СЪМ ОТКАЧАЛКА.**

— Виждаш ли, ето как се прави! — посочих аз телевизора. Ричард Гиър галопираше на бял жребец, с лимузината по-точно, към замъка на Джулия Робъртс, по-точно смотаният ѝ апартамент на третия етаж. Изглеждахме го как излезе през люка и се покатери по пожарната стълба, и всичкото това, за да спечели обичта на възлюбената си.

— Никакви сладникави простотии от сорта на „Доста си готина“! — продължих. Дърдорех празни приказки и си го знаех. — Ние сме по екшъна, бейби. Извършваме подвизи велики в името на любовта.

Уил преглътна и изохка, примига срещу Ричард Гиър като уплашено меченце. Мислеше си, че няма как да се сравнява с него, не се и съмнявам.

Зяпах телевизора и знаех, че съм саботирала щастието си на училищния бал, от тъпота. Никакви „подвизи велики в името на любовта“ не ми трябваха, нужен ми беше само Уил. Ама каквато съм

си умничка, успях да го уплаша. Защото в реалната действителност съм по-голяма страхопъзла и от него.

Но стига вече! И точно затова бяхме тук, при мадам Занзибар. Тя щеше да ни гледа и, освен ако не беше напълно изперкала, като безпристрастен наблюдател щеше да изрече очевидното: ние с Уил сме родени един за друг. Изречено кратко и ясно, то щеше да вдъхне на Уил куража да опита пак. Щеше да ме покани на бала и този път нямаше да му попреча, ако ще и да умра.

Пластмасовата маймуна на дръжката се разлюля.

— Я виж, тя мърда — прошепнах.

— Оооо — изпъшка Уил.

Чернокож мъж със снежнобяла коса се измъкна през вратата. Нямаше зъби и затова бузите му се бяха сбръчкали като сушени сливи.

— Деца — каза той и докосна шапката си.

Уил стана да му отвори вратата, защото той си е такъв. Силният вятър едва не събори стареца и нашият приятел го подкрепи.

— Леле! — възкликна той.

— Благодаря ти, синко — отвърна старецът. По-точно го смотолехи, нали нямаше зъби. — Я да офейквам, докато бурята не е довтасала.

— Мисля, че вече довтаса — каза Уил. Клоните на дърветата покрай алеята се блъскаха един в друг и скърцаха.

— Тоя ветрец ли? — възкликна старецът. — Виж сега, той е просто бебе, което се буди и реве, че е гладно. До утре сутринта ще е много по-зле, помни ми думата. — Той се втренчи в нас. — Вие, дечица, защо не сте си вкъщи на топло?

Трудно е да се обидите на беззъб дядка, че ви е нарекъл „дечица“. Ама... два пъти за двавет секунди!

— Ние сме гимназисти — обясних. — Можем сами да се грижим за себе си.

Смехът му ми прозвуча като шумолене на сухи листа.

— Е, добре — рече той. — Убеден съм, че вие сте по-наясно. — И заситни по верандата, а Уил му махна и затвори.

— Смахнат кретен! — прозвуча глас зад нас. Обърнахме се и видяхме Мадам Занзибар, която стоеше на вратата на кабинета си. Беше облечена с лъскав яркорозов анцуг, комплект от долнище и горнище, със свален до ключицата цип. Гърдите ѝ бяха кръгли, твърди

и стърчаха забележително, а явно не носеше сутиен. Устните ѝ бяха начервени с огнено оранжево червило в тон с лака ѝ и с огънчето на цигарата между двата ѝ пръста.

— Е, ще влизаме ли, или ще си седим тука? — попита тя трима ни. — Ще разкриваме ли мистериите на живота, или ще си ходим по живо, по здраво?

Станах и дръпнах Юн Сун, Уил ни последва. Мадам Зи ни въведе в кабинета си и тримата се сместихме на едно тапицирано кресло. Уил разбра, че така няма да стане и се премести на пода. Аз се размърдах, за да накарам Юн Сун да ми отпусне повече място.

— Видя ли? Същински наденици! — посочи тя бедрата си.

— Млък! — заповядах.

— А сега... — Мадам Зи мина пред нас и седна на една маса. — По каква работа сте дошли?

Прехапах устна. Как да го кажа?

— Ами, нали сте врачка?

Мадам Зи издуха облак дим.

— Брей, Шерлок, по обявата в „Жълти страници“ ли се сети?

Изчервих се и настръхнах едновременно. Бях попитала, за да завържем разговор. Проблем с общите фрази за завързване на разговор ли имаше? Както и да е, ако наистина беше врачка, редно беше вече да знае защо съм дошла.

— Ами... добре. Както и да е. Та значи, чудех се...

— Нима? Я си кажи.

Събрах смелост.

— Ами... чудех се дали един много специален човек ще ми зададе един много специален въпрос. — Умишлено не поглеждах Уил, но го чух как хлъцна от изненада. Не беше го очаквал.

Мадам Зи допря два пръста до челото си и подбели очи.

— Кхъ-кхъ — прокашля се тя. — Хммм, хммм. Виждам нещо много размазано. Страст има, да. — Юн Сун се изкиска, Уил преглътна шумно. — Но има и... как точно да го кажа? Усложняващи фактори.

„Благодаря ти, за което, Мадам Зи — помислих си. — Не може ли да копнем малко по-дълбоко? Да има с какво да поработя“?

— Но дали страстта ще го подтикне... този човек, искам да кажа... да действа?

— Да действаш или не... туй е въпросът? — произнесе Мадам Зи.

— Да, това е въпросът.

— Ахххх. Това е вечният въпрос. И човек трябва да се запита...

— Тя млъкна. Погледът ѝ се стрелна към Уил и тя пребледня.

— Какво? — настоях.

— Нищо — отвърна тя.

— Нещо! — троснах се аз. Нямаше да ме подлъже с това нейно театро, че разговаря с духове. Искаше да си мислим, че внезапно я е обсебил дух ли? Че е получила ясно и могъщо видение? Е, добре! Само кажи проклетия отговор най-сетне!

Мадам Зи се престори, че се овладява, дори дръпна продължително, разтреперана, от цигарата. Погледна право в мен и каза:

— Ако едно дърво падне сред гората и няма кой да го чуе, то все пак издава ли звук?

— Ъ? — възкликнах.

— Само това ми казаха. Приеми го или не, както искаш. — Изглеждаше нервна, затова го приех. Макар че когато не ме гледаше, извъртях очи към Юн Сун — „Тая е куку!“.

Уил каза, че нямал конкретен въпрос, но въпреки това Мадам Зи бе странно настоятелна, че трябвало да му предаде послание. Тя размаха ръце над аурата му и го предупреди строго да не се катери нависоко, което, странно, беше уместно, защото Уил беше запален катерач. Още по-любопитна беше реакцията на Уил. Първо веждите му се стрелнаха нагоре, а после го обзе друго чувство, някакво тайно радостно очакване. Той ме погледна и се изчерви.

— Какво става тук? — попитах. — Сложил си си хитрата физиономия.

— Мооооля? — възкликна той.

— Какво криеш от нас, Уил Гудман?

— Нищо, кълна се!

— Я без глупости, момченце! — сръза го Мадам Зи. — Слушай ме какво ти казвам!

— А, него не го мислете — казах. — Той е вманиачен по обезопасяването. — Обърнах се отново към Уил. — Вярно! Да не си

намерил страхотно ново място за катерене? Чисто нов лъскав карабинер?

— Ред е на Юн Сун — каза Уил. — Юн Сун, ти си.

— Гледате ли на ръка? — попита Юн Сун Мадам Зи.

Мадам Зи издиша и почти без да гледа, прокара пръст по пухкавата длан на Юн Сун, под палеца.

— Ще си толкова красива, колкото сама си позволиш — каза ѝ тя, и това беше. Толкоз ѝ бяха бисерите на мъдростта.

На Юн Сун явно ѝ беше също толкова тъпо, колкото и на мен. Идеше ми да протестирам от името и на трима ни. Стига бе! Дърво сред гората? Пази се от високото? Ще си толкова красива, колкото сама си позволиш? Дори и с донякъде убедително разиграната зловеща атмосфера, нас тримата ни мамеха. Особено мен.

Но преди да съм гъкнала, мобилният телефон на писалището иззвъня. Мадам Зи го вдигна и натисна с дългия си оранжев нокът бутона за разговор.

— Мадам Занзибар на вашите услуги — представи се тя. Докато слушаше какво ѝ говорят отсреща, изражението ѝ се промени. Тя се изнерви. — Не, Сайлърс. Нарича се... Да, можеш да го кажеш, гъбички. *Гъбички.*

Двете с Юн Сун се спогледахме в ужас, въпреки че и много се зарадвах, не можах да се сдържа. Не на това, че Мадам Зи имаше гъбички — гнусно си е, вярно — но че го обсъжда със Сайлърс, който и да беше той, пред всички нас. Сега вече не си бяхме дали парите напразно.

— Кажи на фармацевта, че е за втори път този месец — нацупи се Мадам Зи. — Трябва ми нещо по-силно. Какво? За сърбежа бе, идиот! Освен ако той не иска да ми я начеше! — Тя се врътна на въртящия се стол и метна единия розов крак върху другия.

Уил ме погледна тревожно, с широко отворени кафяви очи.

— Няма да ѝ я начеша — прошепна той театрално. — Отказвам!

Аз се разсмях — реших, че перченето му пред мен е добър знак. Опитът с Мадам Зи не беше минал според замисъла, но кой знае? Може би, в края на краищата, щеше да постигне желаните ефект.

Мадам Зи ме посочи с огънчето на цигарата си и аз разкаяхно сведох глава — „Извинете, извинете!“. За да се разсея, започнах да разглеждам най-различните странни джунджурии, наредени по

рафтовете ѝ. Книга — „Обикновена магия“, и друга, озаглавена „Какво да правим, когато мъртвите говорят, а вие не щете да слушате“. Сръчках Уил с коляно и посочих. Той се престори, че души клетото покойно копеле и аз се изкикотих.

Над книгите видях: шише отрова за плъхове, старовремски монокъл, бурканче с нещо, което изглеждаше като изрязани нокти, мръсна чаша от кафе „Старбъкс“ и заешка лапичка с все ноктите. А на горния рафт имаше... о, прекрасно.

— Това череп ли е? — попитах Уил.

Уил подсвирна.

— Леле-мале!

— Е, хубаво — Юн Сун извърна очи. — Ако там наистина има череп, хич не ща да го знам. Може ли да си тръгваме вече?

Хванах главата ѝ и я завъртях в правилната посока.

— Виж! Още има коса!

Мадам Зи затвори с трясък мобилния си телефон.

— Глупаци са, всичките до един! — заяви тя. Вече не беше бледа — очевидно разговорът със Сайлърс беше разсеял паниката ѝ.

— Ааа! Виждам, че сте намерили Фернандо!

— Негов ли е черепът? — попитах. — На Фернандо?

— Ох, боже — изстена Юн Сун.

— Изпълзял на повърхността, след като канавката в гробището Чапъл Хил преляла — обясни Мадам Зи. — Ковчегът му, де. Кофти дървения, сигурно от хиляда и деветстотната. Никой не бил останал да се погрижи за него, та затова го пожалих и го донесох тук.

— Отворила сте ковчега? — възкликнах.

— Да. — Тя като че се гордееше с това. Зачудих се дали докато е мародерствала, е била с розовия анцуг.

— Много е гадно, че това още има коса — изтъкнах.

— Че *той* още има коса — поправи ме Мадам Зи. — Кожата започва да се разлага веднага и, повярвайте, дано никога не усетите миризмата ѝ. Но косата? Понякога тя си расте седмици след като починалият е минал в отвъдното.

— Брей, брей! — Посегнах и разроших медените къдрици на Уил. — Чу ли, Уил? Понякога косата продължава да расте.

— Пълен шаш — рече той.

— Ами това? — Юн Сун посочи един прозрачен пластмасов контейнер, в който в прозрачна течност плаваше нещо червеникаво, приличащо на орган. — Моля ви, кажете ми, че това не е също от Фернандо, моля ви. Мадам Зи махна с ръка, сякаш искаше да ни каже „Що за нелепост“!

— Това е матката ми. Изкрънках я от доктора, като ми я изрязаха.

— Матката ви? — на Юн Сун ѝ призля.

— Какво, да им дам да я изгорят ли? — сопна се Мадам Зи. — Няма да стане!

— Ами това? — посочих нещо изсъхнало на най-горния рафт. Тази игра на гатанки беше далеч по-забавна от самото гадаене.

Мадам Зи проследи погледа ми, зяпна и затвори уста.

— Нищо! — отсече тя, въпреки че едва откъсна очи от него, както забелязах. — Е, приключихме ли вече?

— Хайде, де! — допрях молитвено длани. — Кажете ни какво е!

— Не ти трябва да знаеш — отвърна тя.

— Трябва ми! — настоях.

— На мен не ми трябва — обади се Юн Сун.

— Напротив, трябва ѝ! — възразих. — И на Уил му трябва! Нали, Уил?

— Може да е по-кофти и от матката — рече той.

Мадам Зи присви устни.

— Моля ви се! — изхленчих аз.

Тя замърмори под носа си, че тийнейджърите били идиоти и че отказвала да поеме вината, ако стане нещо. После се изпружи и заопипва горния рафт. Гърдите ѝ не шавнаха, стърчаха твърди и непоколебими под анцуга. Тя свали съсухреното нещо и го постави пред нас.

— О, цветна брошка! — ахнах. Крехки розови пъпки с изсъхнали и покафенели краища. Посивели бели стръкчета, толкова изсъхнали, че по масата се пръснаха влакънца. Всичкото това вързано с увиснала червена панделка.

— Една селянка във Франция го е омагьосала — каза Мадам Зи с мъчен за разгадаване тон. Все едно беше длъжна да го произнесе, въпреки че не искаше. О, не. По-скоро много искаше, но се противеше на изкушението.

— Искала да покаже, че истинската любов е направлявана от съдбата и всеки, който се намеси, си навлича злина.

И тя посегна да върне брошката на мястото ѝ.

— Почакайте! — извиках. — Как действа? Какво точно прави?

— Няма да кажа — заинати се тя.

— „Няма да кажа“? — повторих. — Да не сте четиригодишна?

— Франки! — възкликна Юн Сун.

— И ти си като другите, нали? — сопна ми се Мадам Зи. — На всичко си готова, за да си хванеш гадже? Отчаяно жадуваш за сърцераздирателна любов, независимо на каква цена?

Усетих как лицето ми пламва. Но ето, картите бяха разкрити. Гаджета. Любов. В гърдите ми трепна надежда.

— Кажете ѝ, иначе никога няма да си тръгнем — Обади се Юн Сун.

— Няма — упорстваше Мадам Зи.

— Не може, защото си го е измислила — заявих.

Очите на Мадам Зи заискриха. Бях я предизвикала, което никак не беше учтиво, но нещо ми подсказваше, че какъвто и да беше случаят, тя не го е измислила. И много исках да разбера какъв е.

Тя остави цветната брошка в средата на масата, където тя си закротува.

— Трима души, сбъдва по три желания на всеки — обяви Мадам Зи. — Така действа.

Тримата се спогледахме и избухнахме в смях. Беше нелепо и в същото време — идеално: бурята, смахнатият, а сега и злокобно произнесеното обяснение.

И все пак погледът на Мадам Зи пресече смеха ни. Особено когато погледна Уил.

Той се опита да възкреси смеха.

— Е, защо тогава не я използвате? — попита той с тона на отзивчив и любезен тийнейджър.

— Използвах я — отвърна тя. Оранжевото ѝ червило приличаше на леке.

— И... сбъднаха ли се желанията ви? — поинтересувах се аз.

— Всичките до последното — отвърна тя безизразно.

Никой от нас не знаеше как да отговори.

— А някой друг използвал ли я е? — попита Юн Сун.

— Още една дама. Не знам какви са били първите ѝ две желания, но последното беше смърт. Така се сдобих с брошката.

Седяхме там и вече никак не ни се искаше да се кодошим. Случващото се, ни се струваше нереално, ала бяхме наистина тук, точно в този миг.

— Много страшно, бе — каза Уил.

— Но... защо тогава я пазите? — попитах. — След като сте изразходвала и трите си желания?

— Отличен въпрос — каза Мадам Зи, след като се взира в брошката няколко тежки секунди. Извади от джоба си тюркоазена запалка и я щракна. Грабна брошката, яростно и решително, сякаш най-сетне бе готова да извърши нещо, което е трябвало да бъде свършено отдавна.

— Не! — изскимтях и я изтръгнах от ръката ѝ.

— Дайте я на мен, щом не я искате!

— Никога! Тя трябва да се изгори.

Скрих в шепа розовите пъпки. Сякаш се допрях до сбръчканата буза на дядо, по която го галех, когато ходех да го видя в старческия дом.

— Правиш грешка — предупреди ме Мадам Зи. Посегна да вземе цветето, но ръката ѝ отскочи конвулсивно. Усетих същата вътрешна битка, както когато за пръв път я накарах да проговори за брошката, сякаш цветната брошка наистина имаше някаква власт над нея. Което беше пълен абсурд, разбира се.

— Още не е късно да промениш съдбата си — най-сетне произнесе тя.

— И каква е тази съдба? — Гласът ми секна.

— Съдбата, в която дърво пада в гората, но клетата аз съм си сложила тапи за уши?

Мадам Зи се втренчи в мен изпод гъстите си мигли. Кожата около тях беше изтъняла като креп и разбрах, че тя е по-възрастна, отколкото първоначално предполагах.

— Ти си грубо и невъзпитано дете и заслужаваш бой. — Тя се завъртя на стола си, и си пролича — просто *щрак!* — че се освободи от болезнената хватка на брошката. Или пък брошката я беше пуснала? — Щом си решила, задръж я. Няма да поема отговорността, ако нещо се случи.

— Как се използва?

Тя изсумтя.

— Хайде, де! — примолих ѝ се. Не исках да нахалствам, но просто беше ужасно важно. — Ако не ми кажете, ще сбъркам нещо. Сигурно... Не знам. Ще унищожа целия свят.

— Франки... остави това нещо — прошепна Уил.

Тръснах глава. Не можех.

Мадам Зи се изкиска — присмиваше ми се, на мен, тъпачката. Е, нека си се присмива.

— Хващаш я в дясната си ръка и изговаряш на глас желанието си — каза тя. — Но ти казвам, че нищо добро няма да излезе от това.

— Няма нужда да бъдете толкова черногледа. Не съм толкова тъпа, колкото си мислите.

— Не, много по-тъпа си — съгласи се тя.

Уил се намеси да отклони разговора, защото той си е такъв. Мразеше всякакви караници.

— Значи... вие не бихте я използвали, ако имате възможност?

Мадам Зи вдигна вежди.

— Като ме гледаш, трябва ли ми още желания?

Юн Сун въздъхна шумно.

— Е, на *мен* едно-две сбъднати желания биха ми дошли добре. Пожелай ми бедрата на Линдзи Лоън, ако обичаш!

Обичах приятелите си. Те бяха чудесни. Взех брошката. Мадам Зи хлъцна и стисна китката ми.

— За бога, момиче! — извика тя. — Щом ще си пожелаващ нещо, нека поне да е разумно!

— Да, Франки — подкрепи я Уил. — Помисли си за клетата Линдзи — искаш момичето да остане без бедра ли?

— Поне прасците ще ѝ останат — изтъкнах.

— Но към какво ще са прикрепени? И кой филмов продуцент ще наеме момиче, което си има само торс?

Разкисках се, а Уил явно беше доволен от себе си.

— Вие пък. Отврат — измрънка Юн Сун.

Мадам Занзибар дишаше неравномерно. Въпреки че беше решила да си измие ръцете, що се отнася до мен, уплахата ѝ, когато вдигнах повехналите розови пъпки, си беше съвсем неподправена.

Пъхнах цветната брошка в чантата си, като внимавах да не я смачкам. После извадих портфейла си и платих на Мадам Зи двойно цената, която беше назовала. Не се обяснявах, просто ѝ подадох банкнотите. Тя ги преброи и ме огледа преценяващо с отегчен до смърт поглед над оранжевото червило.

„Е, добре — казваше поведението ѝ. — Само... се пази“.

Отидохме у нас на пица, защото това беше ритуалът ни в петък вечер. И в събота и най-често в неделя. Нашите бяха заминали в творчески отпуск в Ботсвана през този семестър, което означаваше, че „При Франки“ е центърът на купоните. Само че не правехме истински купони. Можехме — къщата ни се намираше на цели мили от града, на един неподдържан черен път, няхмахме близки съседи, които да се оплакват. Предпочитахме собствената си компания, а понякога се включваше и Джереми, гаджето на Юн Сун. Джереми ни смяташе, нас с Уил, за смахнати. Не обичаше пица с ананас и не харесваше същите филми като нас.

Дъждът тропаше по покрива на пикапа на Уил, докато той лъкатушеше по завоите на Булеварда на Реставрацията, покрай „Криспи Крем“, „Пигли Уигли“ и селската водна кула, която се извисяваше до небето в самотното си величие. В кабината на колата, където се натикахме и тримата, беше тясно, но това не ми пречеше. Бях седнала по средата и ръката на Уил докосваше коляното ми, когато превключваше скоростите.

— Я, гробището — посочи той с глава, когато стигнахме вратата от ковано желязо. — Да отдадем ли почит на Фернандо с минута мълчание?

— Да — отговорих.

Светкавица огря редовете от надгробни камъни и се замислих колко злокобни и тревожни места са всъщност гробищата. Кости. Разложена кожа. Ковчези, които понякога излизат на повърхността.

Зарадвах се, че се прибирам вкъщи. Обикалях от стая в стая и палех лампите наред, Уил поръча пицата, а Юн Сун преглеждаше какви филми са пристигнали тази седмица.

— Хайде да е нещо весело! — подвикнах аз от коридора.

— А не „Нощен преследвач“? — попита тя в отговор.

Отидох в стаята при нея и започнах да преглеждам дисковете.

— Какво ще кажеш за „Училищен мюзикъл“? В него няма никакви, ама съвсем никакви страхотии!

— Майтапиш ли се! — Уил затвори телефона си. — Шарпей и брат й кършат снаги в секси танц с маракаси? Това не е ли страхотия според теб?

Разсмях се.

— Но вие си щурейте, момичета — продължи той. — Аз имам да свърша една работа.

— Ще тръгваш ли? — попита Юн Сун.

— Ами пицата? — възкликнах аз.

Той извади от портфейла си двацет долара и ги остави на масичката за кафе.

— След трийсет минути ще е тук. Аз черпя.

Юн Сун въртна глава:

— Пак те питам: Ще си тръгваш ли? Няма ли да останеш да хапнем?

— Имам да свърша нещо — повтори той.

Сърцето ми се сви. Копнеех да го задържа, поне за мъничко. Стрелнах се към кухнята и извадих от чантата си цветната брошка на Мадам Зи... не, *моята* брошка.

— Поне изчакай да си пожелаея нещо — казах.

Той се развесели.

— Давай де, пожелай си.

Разколебах се. Стаята беше топла и уютна, пицата пристигаше и имах двамата най-велики приятели на света. Какво още исках?

Их, застърга отново в ума ми онази мисъл. Балът, разбира се. Искан Уил да ме покани да бъде неговата дама на бала. Може да е егоистично да имаш толкова много и да искаш и още, но аз отхвърлих този ред на мисли.

„Защото, погледни го“ — мислех си. Тези мили кафяви очи, тази малко крива усмивка. Тези смешни ангелски къдрици. Самата доброта и благодетелство — това беше Уил.

Той ми изтананика песента от „Опасност“! Вдигнах брошката.

— Искан момчето, което обичам, да ме покани за дама на бала — казах.

— Готово, момичета! — провикна се Уил, изпаднал в истинска еуфория. — Че кое момче не би искало да заведе на бала нашата славна Франки? Сега трябва само да изчакаме дали желанието ѝ ще се сбъдне, нали?

— Франки? Добре ли си? — прекъсна го Юн Сун.

— Помръдна! — възкликнах аз, захвърлих брошката на пода и отскочих. Кожата ми лепнеше. — Кълна се в Господ, тя помръдна, когато си казах желанието! И този мирис! Усещате ли го?

— Нееее — отвърна тя. — Какъв мирис?

— Уил, ти го усещаш! Нали?

Той се ухили, все така еуфоричен, откакто... ами, откакто Мадам Зи го предупреди да избягва височините. Гръмна гръм и той ме бутна по рамото.

— А после ще обвиниш, че злите феи на желанията са предизвикали бурята! Или не! Тази вечер ще си легнеш и утре ще ни кажеш, че си намерила върху завивката си свито дебнещо страшилище със зловна усмивка!

— На гнили цветя — казах. — Честно, ти не го ли усещаш? И не се занасяш с мен?

Уил извади ключовете от джоба си.

— Ще се видим от другата страна, аверчета. И, Франки?

— Какво?

Нов гръм разтrese къщата.

— Не губи надежда. Който чака, бива възнаграден.

Гледах го през прозореца как изтича до камиона. Валеше като из ведро. После се обърнах към Юн Сун — в гърдите ми напираше чувство, което изтласкваше всичко друго.

— Чу ли го какво каза? — Стиснах я за ръцете. — Господи, и според тебе ли значи онова, което си мисля аз?

— А какво *би могло* да значи? — попита Юн Сун. — Той ще те покани да му бъдеш дама на бала! Просто... Не знам. Опитва се да направи голям спектакъл от това!

— Според теб какво ще направи?

— *Нямам* представа. Ще наеме хеликоптер, който да го изпише в небето? Ще ти прати пееща телеграма?

Изпищях. И тя писна. Заподскачахме като луди.

— Това с желанието беше страхотно, признавам ти го! — Тя щракна с пръсти, за да ми покаже, че съм дала необходимия тласък на Уил. — И гнилите цветя? Мнооого дrrrrrrраматично!

— Но аз го усетих, честно!

— Ха-ха.

— Наистина!

Тя ме погледна и тръсна развеселено глава. После пак ме погледна.

— Сигурно фантазията ти се е развинтила.

— Сигурно — съгласих се.

Вдигнах брошката от пода предпазливо, с два пръста. После я отнесох до библиотеката, пуснах я зад един ред книги и се зарадвах, че ми се махна от очите.

На другата сутрин аз изтичах долу с глупавата надежда да заваря... и аз не знам какво. Името ми, изписано със стотици шарени бонбонки? Розови сърчица, изрисувани в глупава редичка на перваза?

Вместо това намерих мъртва птица. Телцето ѝ лежеше до изтривалката — явно беше връхлетяла върху вратата в бурята и си беше пръснала мозъка.

Вдигнах я с една салфетка и се мъчех да не усещам меката ѝ тежест, докато я носех към външната кофа за боклук.

— Извинявай, птиче, тъй хубаво и сладко — казах. — Литни към небето. — Пуснах трупчето вътре и капакът издрънча.

Върнах се вътре и чух телефонът да звъни. Сигурно Юн Сун искаше нови сведения. Снощи с Джереми си тръгнаха към единайсът, след като ъ се заклех, че ще ъ кажа на секундата, щом Уил се осмели да ме покани.

— Здравей, миличка — погледнах кой се обажда и видях, да, познала съм. — Още няма новини, съжалявам.

— Франки...

— Но си мислех за Мадам Зи и за нейните дрънканици на тема „Не се бъркай на съдбата“.

— Франки...

— Уил ще ме покани на бала, как би могло да се случи нещо лошо? — отидох до фризера и извадих кутия сладоледени вафли. — От устата му ще изхвърчи слюнка и ще ми се лепне? Той ще ми донесе цветя, от тях ще изскочи пчела и ще ме ужили?

— Франки, млъкни. Гледа ли сутрешните новини?

— В събота? Надали.

Юн Сун изхлипа.

— Юн Сун, *плачеш* ли?

— Снощи... Уил се е качил на водната кула...

— Какво?! — Водната кула беше висока поне стотина метра, а най-отдолу табела забраняваше изкачването. Уил вечно разправяше, че щял да се покатери до върха ъ, но беше толкова законопослушен, че изобщо не се беше опитвал.

— Парапетът сигурно е бил мокър... или може би е било гръм, още не знаят...

— Юн Сун! Какво е станало?

— Пишел е със спрей нещо на кулата, идиот с идиот, и...

— Със спрей? *Уил?*

— Млъкни, Франки! Паднал е! Паднал е от водната кула!

Стиснах слушалката.

— Божичко! Добре ли е?

Юн Сун ридаеше и не можеше да говори. Разбирах я. Уил беше и неин приятел. Но исках да ми каже всичко.

— В болницата ли е? Мога ли да му отида на свиждане? Юн Сун!

Тя ревеше, после се чуха стъпки и госпожа Юмико пое слушалката.

— Уил почина, Франки — каза тя. — Паднал е много лошо... Не оцеля.

— Моля... Какво?!

— Чен идва да те вземе. Ще останеш при нас! Колкото пожелаеш.

— Не — отказах. — Тоест... Аз не... — Кутията с вафли падна от ръката ми. — Уил не е умрял. Не е възможно да умре.

— Франки... — В гласа й имаше безкрайна тъга.

— Моля ви, не го казвайте! Моля ви, не говорете така... — Не знаех как да накарам разума си да се включи.

— Знам, че ти го обичаше. Всички го обичахме.

— Ама *чакайте!* — възкликнах. — Писал е със спрей? Уил не пише със спрей. Това ще го направи някой от ония, дето пушат трева, но не и Уил.

— Като дойдеш у нас, тогава ще поговорим.

— Но какво е писал със спрея? Не разбирам!

Госпожа Юмико не отговори.

— Дайте ми да говоря с Юн Сун — помолих. — Моля ви се! Дайте ми Юн Сун!

Последва приглушен разговор и Юн Сун отново се обади.

— Ще ти кажа, но е по-добре да не знаеш — каза ми тя.

Студени тръпки ме полазиха и внезапно усетих, че *не искам* да знам.

— Написал е със спрея покана. Затова се е качил горе. — Тя се поколеба. — Написал е „Франки, ще бъдеш ли моя дама на бала?“.

Свякох се на пода до кутията с вафли. Какво търсеше тази кутия с вафли на пода?

— Франки? — попита Юн Сун. Дрънчащ далечен звук. — Франки, там ли си?

Дрънчащият звук не ми харесваше и натиснах бутона за изключване, за да го накарам да спре.

Погребаха Уил в гробището Чапъл Хил. По време на погребението бях като ударена. Ковчегът беше затворен, защото тялото му бе размазано и не можеше да се изложи на показ. Искях да се сбогувам, но как да се сбогуваш с кутия? На гробищата гледах как майка му пусна шепа пръст в дупката, в която лежеше Уил. Беше ужасно, но ужасът бе далечен и нереален. Юн Сун ми стисна ръката. Не й отвърнах.

Тази вечер валеше, лек пролетен дъждец. Представях си земята, обгърнала ковчега на Уил, влажна и студена. Сетих се за Фернандо, чийто череп Мадам Занзибар бе освободила, след като ковчегът му се бе размърдал в мократа земя. Напомних си, че източната страна на гробищата, където погребяха Уил, е по-нова и подредена като парк. И, разбира се, в днешно време изкопаваха гробовете по-модерно и по-ефикасно, отколкото мъжете с лопати.

Ковчегът на Уил нямаше да изскочи на повърхността. Беше невъзможно.

Останах у Юн Сун близо две седмици. Обади се на родителите ми и те предложиха да се завърнат от Ботсвана, но аз им отказах. Какъв смисъл имаше? Присъствието им нямаше да върне Уил.

В училище първите няколко дни щом се появях, всички започваха да си шепнат и да ме зяпат. Някои мислеха, че постъпката на Уил е романтична, други — че е тъпа. „Трагедия“ беше най-често използваната дума, произнасяна жално.

Що се отнася до мен, аз обикалях коридорите като призрак. Щях да се скатая, но психологът ме извика и ме принуди да говоря за чувствата си. Тая нямаше да я бъде. Скръбта си беше моя, скелет, който вечно щеше да трака вътре в мен.

Седмица след смъртта на Уил, точно една седмица преди бала, хлапетата престанаха да говорят толкова за него — говореха най-вече за рокли, резервации за вечеря и за лимузини. Едно бледо момиче, от класа на Уил по химия, се разстрои и каза, че трябва да отменят бала, но другите не бяха съгласни — балът трябвало да се състои, самият Уил би поискал така.

Допитаха се до нас с Юн Сун, тъй като бяхме най-близките му приятелки, а и макар и да не го казаха — защото аз бях момичето, заради което умря. Очите на Юн Сун се насълзиха, но после тя се

стегна и каза, че не е редно да провалим плановете на всички, и че надали има полза от това да си седим вкъщи и да жалим.

— Животът продължава — каза тя, и гаджето ѝ Джереми кимна, а после обгърна раменете ѝ и я придърпа към себе си.

Люси, президент на комитета за бала, сложи ръка на сърцето си.

— Напълно вярно — каза тя и се обърна към мен с прекалено загрижено изражение. — Ами ти, Франки? Ти би ли могла да го подкрепиш?

Вдигнах рамене.

— Все ми е едно.

Тя ме прегърна и аз се олюлях.

— Хайде, хора, да действаме! — провикна се тя и почна да командва простолудието: — Трикси, продължавай да правиш черешовите цветове. Джослин, кажи на отговорничката по хартията, че ни трябва сто сини ленти и че не приемам откази!

Следобедът, когато трябваше да се проведе балът, два часа преди Джереми да дойде да вземе Юн Сун, аз си събрах нещата в чантата и ѝ казах, че се прибирам.

— Какво? — възкликна тя. — Не! — После свали една ролка от косата си. Гримовете ѝ бяха подредени пред нея на тоалетката, както и блясъкът ѝ за тяло, гланцът за устни, а роклята ѝ висеше на окачалката на отворената врата на банята. Лилава, с дълбоко деколте. Разкошна.

— Време е — казах. — Благодаря ти, че можах да остана толкова дълго... Но е време.

Тя се нацупи. Искаше да ми възрази, ала знаеше, че е вярно. Там не бях щастлива. Не в това беше проблемът — аз нямаше да съм щастлива никъде, но като се мотаех из къщата на семейство Комико, аз се чувствах като в клопка, а Юн Сун — безпомощна и виновна.

— Ама днес е балът! — възкликна тя. — Няма ли да е шантаво да стоиш сама вкъщи в балната вечер? — Тя дойде при мен. — Остани до утре. Аз ще се прибера съвсем тихо, кълна се. И няма непрекъснато да дърдорям за... сещаш се. За купонясването след бала, кой кого забил и кой припаднал в женската тоалетна.

— Но ти *трябва* да дърдориш за това — възразих.

— Трябва да останеш докогато си поискаш и да вдигнеш колкото си щеш шум на прибиране, и да си колкото си щеш лекомислена, и шантава, и тъй нататък.

— Неочаквано от очите ми бликнаха сълзи. — *Трябва*, Юн Сун.

Тя докосна ръката ми. Дръпнах се, но се надявах да е било незабелязано.

— Ти също, Франки.

— Ами... хайде. — Метнах чантата на рамо.

— Обади се, когато искаш — каза тя. — Няма да си изключвам мобилния дори по време на танците.

— Добре.

— И ако размислиш и решиш, че искаш да останеш...

— Благодаря.

— Или дори ако решиш да дойдеш на бала! Всички искаме да дойдеш, и ти го знаеш, нали? Няма значение, че си без кавалер.

Потръпнах. Тя не искаше да каже това, но несъмнено това, че нямах кавалер, беше важно, защото кавалерът ми щеше да е Уил. И аз не бях с него не защото беше предпочел друго момиче или страдаше от гаден грип, а защото беше мъртъв. *Заради мен*.

— Господи! — възкликна Юн Сун. — Франки...

— Отблъснах я. Не исках повече да ме пипат.

— Няма нищо.

Стояхме в неловко мълчание.

— Знай, че и на мен той ми липсва — каза тя.

Кимнах. После тръгнах.

Върнах се в празната ни къща и открих, че няма ток. Върхът. Това се случваше много често — Следобедните бури хвърляха клони в трансформаторите и цели квартали нямаха ток по няколко часа. Или пък токът изгасваше без причина. Може би твърде много хора бяха включили климатиците си и инсталацията се претоварваше, това беше моята теория. Теорията на Уил беше „Призраци, ха-ха-ха“. „Дошли са да ти вкиснат млякото“ — произнасяше той със злокобен глас.

Уил.

Гърлото ми се стегна.

Опитах се да не мисля за него, ала беше невъзможно и го оставих да витае в ума ми. Намазах си един сандвич с фъстъчено масло, но не го изядох. Качих се горе и легнах на леглото, без да вдигам завивките. Стъмни се. Обади се кукумявка. Гледах тавана, докато накрая престанах да различавам паяжинообразните пукнатини.

В тъмното мислите ми се устремиха в забранени посоки. Фернандо. Мадам Занзибар. *И ти си като всички, нали? Отчаяно копнееш за сърцераздираща любов?*

Тъкмо това отчаяние породи тъпия ми план да отидем при Мадам Занзибар и още по-тъпото ми желание. Тъкмо то подтикна Уил да действа. Да не бях вземала проклетата цветна брошка!

Скочих. Господи... проклетата брошка!

Грабнах мобилния си телефон и натиснах продължително „три“, бързото набиране на номера на Юн Сун. „Едно“ бяха мама и татко, „две“.

— Уил. Още не бях го изтрила от списъка, а вече нямаше да има нужда.

— Юн Сун! — извиках, когато тя ми вдигна.

— Франки? — В слушалката се чуваше издутото до дупка парче „SOS“ на Риана. — Добре ли си?

— Добре съм — отвърнах. — Много съм добре даже! Тоест, няма ток, тъмно е като в рог и аз съм съвсем сама, но все едно! Няма да е задълго.

— Изхихиках и тръгнах опипом към коридора.

— А? — възкликна Юн Сун. Стана още по-шумно. Чу се смях.
— Франки, не те чувам!

— Брошката! Останали са ми две желания!

— Изтърчах надолу. Преливах от радост.

— Франки, какво...

— Мога да го съживя, не разбираш ли? И всичко ще се оправи. Можем дори да дойдем на бала!

— Франки, недей! — Гласът на Юн Сун стана рязък.

— Такава *идиотка* съм! Как не се сетих по-рано!

— Чакай! Недей, не си пожела... — Тя млъкна. Чух едно „опа“, а след него пиански извинения, после някой каза „*Прекрасна рокля!*“. Явно всички се забавляваха. И скоро и аз щях да се забавлявам с тях.

Стигнах в кабинета и посегнах към рафта, на който бях пуснала брошката. Заопипвах книгите, а после и зад тях. Пръстите ми напипаха нещо меко, като кожени венчелистчета.

— Ето ме пак — обади се Юн Сун. Шумът отзад бе намалял, явно беше излязла навън. — И, Франки, знам, че ти е мъчно. *Знам* го. Но случилото се с Уил е просто съвпадение. Ужасно, страшно съвпадение.

— Наричай го както си щеш — отвърнах. — Сега ще си използвам второто желание. — Извадих брошката иззад книгите.

Тревогата на Юн Сун се усили.

— Франки, недей, не бива!

— Защо не?

— Той падна от сто метра височина! Тялото му беше... Казаха, че се е размазал... Затова и го погребяха в затворен ковчег, не помниш ли?

— Е, и?

— Той се разлага в ковчега от тринайсет дни!

— Юн Сун, каква безвкусна реплика. Я кажи честно, ако трябваше да съживяваме Джереми, щяхме ли изобщо да водим този разговор? — Поднесох китката към лицето си и леко докоснах с устни цветовете. — Слушай, ще затварям. Но ми запазете малко пунш! И за Уил също. Ооо, за Уил запазете *много* пунш — сигурно направо ще е луднал от жажда!

Затворих телефона и вдигнах високо брошката.

— Искам Уил отново да оживее! — извиках възторжено.

Миризмата на гнило напои въздуха. Брошката се сви, сякаш цветовете се съсухряха. Захвърлих я несъзнателно, точно както бих захвърлила буболечка, кацнала на ръката ми. Но, все едно. Брошката не беше важна. Важен беше Уил. Къде беше той?

Огледах се с нелепото очакване да го видя седнал на дивана, вперил в мен поглед, който казваше: „*Страх те е от китка сухи цветя? Жалка работа!*“.

На дивана нямаше никой — мрачен силует до стената.

Стрелнах се към прозореца и надникнах навън. Там нямаше нищо, само вятърът шумолеше в листака.

— Уил?

Пак нищо. В душата ми зейна бездна от разочарование и аз се свлякох в коженото кресло на баща ми.

Глупавата Франки. Глупава съм, тъпа съм, жалка съм.

Времето течеше. Цикадите пееха.

Тъпи цикади.

И после, едва чуто — тупване. И второ. Изпънах гръб.

Чакълът по пътя хрускаше... или може би по алеята? Тежките стъпки се приближаваха. Бяха мъчителни и неравномерни, като че някой куца или влачат нещо.

Напрегнах слух.

Ето... тупване, на три метра, на верандата. Тупване, което в никакъв случай не беше от човешки крак.

Гърлото ми се сви, а думите на Юн Сун най-после стигнаха до мен. *Размазан*, беше казала тя. *Разлага се*. Дотогава не бях схванала. А сега вече беше късно. Какво бях сторила?

Скочих от креслото и побягнах към коридора да се скрия от очите на всеки — или всяко нещо — което щеше да надникне през широките прозорци на кабинета. Какво точно бях съживила?

Думкането проехтя из цялата къща. Изстенах и се плеснах по устата.

— Франки? — произнесе един глас. — Аз съм... ух, отврат. Направо съм размазан. — Той се разсмя, онзи смях, когато се присмиваше на себе си. — Но съм тук, и това е важното. Дойдох да те водя на бал!

— Не е нужно да ходим на бала. — *Моят* глас ли беше толкова писклив? — На кого му е нужен тоя бал? Съвсем сериозно!

— Да бе, да, и това го казва момичето, готово да убива заради идеалната романтична вечер. — Дръжката издрънча. — Няма ли да ме пуснеш?

Задишах тежко.

Чу се шляпане, все едно презрели ягоди падат в кофата за боклук, а после...

— Леле, много е зле.

— Уил? — прошепнах.

— Това хич не е гот... но да имаш препарат за отстраняване на петна.

Олеле. Олеле, олеле, олеле.

— Нали не ми се сърдиш? — попита Уил тревожно. — Аз тръгнах веднага, но, да му се не види, беше толкова *смахнато*, Франки... Защото, такава...

В ума ми изникнаха ковчези без въздух, заровени дълбоко в земята. „Моля те, недей!“ — помислих си.

— Зарежи. Беше смачнато... да не говорим повече за това. — Той се опита да ме разведри. — Е, ще ме пуснеш ли, или не? Тука се разпадам на парчета!

Притиснах се към стената в коридора. Коленете ми се подгънаха, не си владеех мускулите, но си напомних, че зад тежката входна врата нищо не ме застрашава. В каквото и да се беше превърнал, Уил все още беше от кости и плът. Е, поне отчасти. Но още не беше призрак, който минава през стените.

— Уил, трябва да си вървиш — казах. — Направих грешка, разбери!

— Грешка? Как така? — от объркания му глас ме заболя сърцето.

— Просто... О, господи! — Заплаках. — Вече не можем да бъдем заедно, и ти го разбираш, нали?

— Не, не разбирам. Ти искаше да те покана да бъдеш моя дама на бала, и аз те поканих. И сега без никаква причина... Охооо! Загрях!

— Нима?

— Ти не искаш да те видя! Нали е заради това? Тревожиш се как изглеждаш!

— Ъъ... — да се съглася ли? Да го потвърдя ли, за да си тръгне?

— Франки... Аверче... Няма за какво да се тревожиш! — разсмя се той. — Първо, ти си красива. И второ, в сравнение с мен няма как да не изглеждаш като... знам ли? Като ангел небесен!

Като че му беше олекнало, като че беше отхвърлил някакво съмнение, което го гризеше, но не успяваше да определи какво е. Но

вече знаеше — просто Франки имаше комплекси, нищо повече! Глупавата Франки!

Чух пристъпяне от крак на крак, а после тракане на дървен капак. Тялото ми се напрегна — познавах това тракане.

Кутията, в която оставяха млякото... Ужас. Беше се сетил, че ключът е в тази кутия.

— Влизам — извика той и отново се повлече към входната врата. — Може ли, Франки? Щото изведнъж направо умирам да те видя!

И той се разсмя тържествуващо.

— Тоест, чакай, кофти се изказах... Но, по дяволите, нали това е темата на бала! *Всичко* излиза кофти — ама всичко, без изключение!

Избягах в кабинета, паднах на четири крака и трескаво заопипвах пода. Ех, да не беше толкова тъмно!

Ключът заяде и Уил започна да трака с него. Дишаше тежко.

— Идвам, Франки! — провикна се той. *Дрън, дрън.* — Шеметно бързам!

Толкова ме беше страх, че реалността около мен се изкриви. Задъхвах се, пицях, чувах писъците си, а ръцете ми опипваха слепешката, търкаха и пляскаха, а аз пълзях.

Резето издрънча и падна.

— Ура! — Изграчи Уил.

Вратата бутна протъркания килим точно в момента, когато пръстите ми напипаха разпадащата се брошка.

— Франки? Защо е толкова тъмно? И защо ти не си...

Стиснах очи и изрекох последното си желание.

Всички звуци стихнаха, освен шумоленето на вятъра в листата. Вратата продължи да се движи по бавната си траектория и се блъсна в касата. Аз не помръднах от пода, и се тресях от ридания, защото сърцето ми се късаше. Не, сърцето ми бе разбито.

След малко цикадите отново зацвъртяха мечтателно в хор. Станах, прекосих с олюляване стаята и заставах разтреперана на отворената врата. Навън бледен лунен лъч осветяваше пустия път.

МАДИСЪН ЕЙВЪРИ И МРАЧНИЯТ ЖЪТВАР

1

Британски генерал, дама в рокля и пират влизат в гимнастически салон, мислех си, докато гледах телата, движещи се в стряскащ хаос от заприщана, неопитна, тийнейджърска страст. Не се и съмнявайте, гимназия „Ковингтън“ ще превърне бала в майтап. Да не споменаваме, че е и моят седемнайсети рожден ден. Какво правех тук? Училищният бал се прави с истински рокли и музика на живо, а не с наети костюми, механична музика и хартиени ленти. А моят рожден ден трябва да е... всичко друго, но не и това.

— Сигурна ли си, че не искаш да танцуваш? — ревна Джош в ухото ми и ме окъпа със сладникавия си дъх. Мъчех се да не се намуся, вперила очи в часовника до таблото за резултатите във физкултурния салон и се чудех дали един час престой е достатъчен, за да не ме подложи татко на кръстосан разпит. Музиката беше тъпа — еднообразно ритмично думкане, пак, и пак. А басът беше издънен до дупка.

— Да. — Дръпнах се в такт с музиката, когато ръката му се опита да пропъзти по кръста ми. — Още не ми се танцува.

— Нещо за пиене? — пробва се той пак и аз извъртях бедро и кръстосах ръце, за да скрия деколтето си. Още чаках феята на деколтетата да ми го напълни, но корсетът на роклята избутваше всичко нагоре, то изглеждаше по-голямо и аз се стеснявах.

— Не, благодаря — въздъхнах аз. Сигурно не ме чу, но схвана основната идея — извърна очи и се загледа в танцуващите. Дълги бални рокли и оскъдни костюми на барманки, размесени с пирати и моряци авантюристи. Такава беше темата на бала. Пирати. Боже мой! В старото ми училище два месеца работех в комитета по бала. Щеше да е направо фантастичен, на шлеп, огрян от лунна светлина и с истинска група, която да свири на живо, но неее! Мама каза, че татко трябвало да си общува с мен. Че преживява криза на средната възраст и трябва да поднови контакта с нещо от миналото му, което не е свързано със скандали. Аз мисля, че тя просто се уплаши, като ме

хвана да се измъквам навън късно вечер, за да изпия едно капучино, и ме прати обратно при татко в Тъпоград, САЩ, защото знаеше, че него го слушам повече от нея. Добре, де, след полунощ беше. И може да съм имала предвид нещичко повече от кофеин. И, да, вече бях наказана заради това, че съм останала навън до много късно предната събота, но нали тъкмо затова се наложи да се измъквам тайно.

Опирах колосаната дантела на колониалната ми рокля и се зачудих дали някой от тези тук си има понятие какво представлява истинският купон. А може и да не им пукаше.

Джош беше застанал пред мен, кимаше в такт с музиката и явно му се танцуваше. Наблизо, до масата с храната, беше оня, който се вмъкна подир нас. Гледаше към мен и аз се втренчих в него, като се чудех мен ли е набелязал, или Джош. Щом забеляза, че го гледам, той се обърна.

Пак извърнах очи към Джош, който почти се беше разтанцувал между мен и движещите се хора. Всъщност, замислих се аз, докато той пристъпяше от крак на крак и кимаше в такт с музиката, костюмът му стоеше така, че превръщаше високия му ръст, кльощавината и непохватността му в ефект — традиционен костюм на британски генерал в червено и бяло, с фалшивия меч и с еполетите. Идея на баща му, сигурно защото беше ВИП на ВИП-овете в изследователския институт, който даваше работа на всички, откакто военната база се беше преместила в Аризона, но се съчетаваше добре с моя натруфен тоалет с дантели и корсет.

— Хайде де, всички танцуват — запридумва ме той, щом забеляза, че го гледам, но аз поклатих глава. Направо ми беше жал за него. Напомняше ми за момчетата от фотографския клуб, които се преструваха, че вратата на тъмната стаичка е заключена, та току-виж им се отворил парашута. Не беше честно. Цели три години се учих как да се вписвам сред готините мацки, а сега пак бях с приятните, но непопулярни момчета, и нагъвах кексчета в гимнастическия салон. На моя рожден ден при това.

— Не — отрязах го. *Превод: извинявай, но не ме интересуваш. Вземи се откажи.*

Дори и твърдоглавият, непохватен Джош със счупените очила успя да го схване и както се олюляваше, спря и се втренчи в мен със сините си очи.

— Боже, ама ти си кучка, знаеш ли? Поканих те само защото татко ме накара. Ако ти се танцува, аз ще съм ей там.

Дъхът ми секна и аз зяпнах насреща му, все едно ме беше фраснал в корема. Той вдигна наперено вежди и се отдалечи с ръце в джобовете и вирната брадичка. Две момичета се раздалечиха, за да мине между тях, и пак се приведоха една над друга и заклюкарстваха, като ме поглеждаха.

Господи, поканили са ме от съжаление. Запримигвах начесто и спрях да дишам, докато се мъчех стаята да не се размаже пред погледа ми. Ужас, не само, че бях новото момиче, ами и ме бяха поканили от съжаление! Баща ми се беше подмазал на шефа си и той беше накарал сина си да ме покани.

— Син на мъртво пале! — Прошепнах, като се чудех дали всички ме гледат, или само така ми се струва. Отметнах късата си руса коса зад ухото и се дръпнах към стената. Залепих се за нея с кръстосани ръце и се престорих, че Джош е отишъл да донесе нещо газирано. Вътрешно умирах. Бяха ме зарязали. Не, беше ме зарязал смотаняк.

— Браво бе, Мадисън — рекох си кисело. Представих си клюките в понеделник. Забелязах Джош при масата с храната — преструваше се, че ме пренебрегва, но без да бие много на очи. Мъжът в моряшкия костюм, който ни проследи, разговаряше с него. Все още не бях убедена, че е негов приятел, въпреки че той го тупаше по лакътя и му сочеше момичетата, танцуващи в рокли с твърде дълбоки деколтета за такива вихрени танци. Това, че не го познавах, не беше изненадващо — аз избягвах всички, по простата причина че никак не ме радваше, че съм тук, и не възразявах всички да го разберат.

Не бях нито спортистка, нито зубрачка — у дома бях член на фотографския клуб. Въпреки усилията ми, очевидно не се вписвах сред куклите Барби. Не бях и гот, умница, друсалка или от ония хлапета, които си играеха на учени като мама и татко в изследователския институт. Никъде не се вписвах.

Поправка, помислих си, щом Джош и морякът се разсмяха. Вписвам се сред кучките.

Онзи проследи погледа на Джош към друга група момичета, които се кискаха на някаква подхвърлена от него шегичка. Кестенията му коса се подаваше от моряшкото му кепе, а с чисто бялата си риза приличаше на всички останали, които бяха предпочели моряк пред

пират. Беше висок и в движенията му имаше някаква плавна грация, която издаваше, че вече е престанал да расте. Изглеждаше по-голям от мен, но нямаше как да е много по-голям. Нали бяхме на училищен бал.

А аз няма нужда да стоя тук — помислих си изведнъж и се отгласнах с лакти от стената. Джош можеше да ме закара у дома, но и татко щеше да дойде да ме вземе, ако му се обадя.

Залъкатуших през тълпата към двойната врата, но забавих тревожно крачка — той щеше да ме пита защо Джош няма да ме изпрати до вкъщи, и всичко щеше да лъсне. Нотацията да се държа мило и да се старая да се вписвам все щях да я преживея, но какъв срам...

Вдигнах очи и забелязах, че Джош ме гледа. Онзи с него се опитваше да привлече вниманието му, но очите на Джош се взираха в моите. Подигравателно.

С това чашата преля. Не, нямаше да се обадя на татко. Нито пък да се кача в колата на Джош.

Щях да се прибера пеш. Всичките пет мили. На токчета. По дълга памучна рокля. Във влажна априлска нощ. С напрацяло деколте. Какво толкова лошо можеше да ми се случи? Да ме блъсне избягала крава? Их, как ми липсваше моята кола.

— Браво на тебе, момиче! — смънках и събрах целия си кураж заедно с полите на роклята си и тръгнах с наведена глава, а раменете ми се блъскаха в танцуващите, докато вървах към вратата. Тук не ми беше мястото. Хората разговаряха, но на мен не ми пукаше. Нямах нужда от приятели. Приятелите много ги надценяват.

Музиката премина в някакво бързо парче и щом тълпата се размърда и неловко смени ритъма, погледнах нагоре. И се заковах на място, когато забелязах, че още една крачка, и щях да се блъсна в някого.

— Извинявай! — Опитах се да надвикам музиката, но после замръзнах неподвижно и се вторачих в него. *Леле-мале, господин Секси Пиратски капитан! Къде е бил през последните три седмици и дали там, откъдето беше дошъл, нямаше и още?*

Никога досега не бях го виждала, нито веднъж, откакто се бях забила в този град. Щях да го запомня. И може би да се напъна малко повече. Изчервих се, пуснах полата си и посегнах да прикрия деколтето си с ръка. Боже, чувствах се като британска уличница, на

която всичко ѝ е избутано нагоре. Момчето беше облечено в черен прилепнал пиратски костюм, а на гърдите му беше окачен медальон със сив камък. Виждах къде се отваря якичката му. Маска като на Зоро скриваше горната половина на лицето му. Широките ѝ копринени краища се спускаха по гърба му, върху разкошната му, вълниста черна коса. Беше по-висок от мен, горе-долу, една педя. Плъзнах поглед по стегнатата му фигура и се зачудих къде ли се е крил досега.

Със сигурност не и в репетиционната на оркестъра или в класа по американско правителствено управление на госпожа Фейръл, помислих си, докато лъчите на въртящите се светлини играеха по него.

— Моите извинения. — Той ме хвана за ръката и дъхът ми секна, не от докосването му, а от това, че произношението му не беше от Средния запад. Някакво бавно и меко издишване, гарнирано с безупречна прецизност, които говореха за вкус и изтънченост. Почти чувах звънтенето на кристал и тихия смях в него, утешителните звуци, които неведнъж ме бяха приспивали, докато вълните се разбиваха в брега.

— Ти не си оттук — изтърсих, и се наведох, за да го чуя по-добре.

По лицето му разцъфна усмивка, мургавата му кожа и тъмната му коса бяха като балсам, толкова познати сред бледите лица и русите коси на затвора на Средния запад, в който се намирах.

— Тук съм временно — обясни той. — Дойдох по обмен, така да се каже. Също като теб. — Той огледа с презрение хората, които се кълчеха около нас, не уцелваха ритъма и ни най-малко не бяха оригинални. — Тук има твърде много крави, не мислиш ли?

Прихнах, като се молех наум да не изглеждам като празноглавка.

— Да! — Изкрещях и го дръпнах надолу, за да не му викам на ухото. — Обаче аз не съм по обмен. Дойдох тук от Флорида. Майка ми живее там, на вътрешното крайбрежие, ама сега съм тука при татко и няма мърдане. Съгласна съм. Прав си, ужасно е. Ти поне ще се прибереш у дома.

А къде е твоят дом, господин секси пират?

До мен стигна намек за отлив и канали с вода, надигнал се от него като спомен. И въпреки че някои биха решили, че е неучтиво, от очите ми бликнаха сълзи. Старото училище ми липсваше. Колата ми липсваше. Приятелите ми липсваха. Защо мама беше избухнала така?

— Да, у дома — рече той с упоителна усмивка и езикът му се мярна за миг, когато облиза устни и изпъна рамене. — Трябва да се махнем от дансинга. Пречим им да... танцуват.

Сърцето ми се разтуптя. Не исках да помръдна. Той можеше да си отиде, или, още по-зле, някоя да го хване подръка и да го отмъкне.

— Да танцуваме? — предложих нервно. — Аз съм свикнала с друго, но ритъмът си го бива.

Усмивката му стана още по-голяма и обзелото ме облекчение ускори още повече пулса ми. О, господи! *Струва ми се, че той ме харесва!* Той пусна ръката ми, кимна, отстъпи назад и затанцува.

В първия момент аз не се сетих да го последвам, само го гледах. Не танцуваше зрелищно. Не, действаше по другия начин — бавните му движения бяха много по-въздействащи, отколкото ако ме беше развъртял из дансинга и го беше разчистил.

Щом забеляза, че го гледам, той се усмихна иззад тайнствената си маска със сиво-сините си очи и ми протегна подканващо ръка. Вдишах, пръстите ми се плъзнаха в топлата му длан и се оставих да ме увлече в танца.

Музиката беше рамката, в която той се движеше, и аз се обърках, докато се опитвам да следвам мелодията. Пристъпвахме с олюляване на всеки втори такт. Отпуснах се и просто затанцувах — оказа се, че като не мисля, е по-лесно. Усещах всяко движение на бедрата си и завъртане на раменете си — и започна да ме обзема някаква вътрешна тръпка.

Докато всички около нас продължаваха да правят бързи и резки движения, ние танцувахме бавно, разстоянието между нас се скъсяваше и все по-често се гледахме в очите, а аз ставах все по-самоуверена. Оставих се да ме води в ритъма на музиката, а сърцето ми биеше в такт с него.

— Почти всички тук ме наричат Сет — каза той и едва не развали магията на мига, но после ръката му леко ме прихвана през кръста и аз се облегнах на гърдите му. *О, да. Така е по-добре.*

— Мадисън — представих се. Харесваше ми. Така, да танцувам по-бавно от всички. Но музиката беше бърза и туптенето караше кръвта ми да бушува. Заради двете крайности всичко изглеждаше още по-дръзко.

— Не съм те виждала тук. От горния курс ли си?

Пръстите на Сет стиснаха тънкия памучен плат на роклята ми, или може би той просто ме придърпа към себе си.

— Аз съм най-добрият в класа — каза той и се наведе над мен, за да не се налага да крещя.

Цветните светлини играеха по фигурата му и аз се почувствах ефирна. Джош можеше и да ми пробутва номера, но не ми пукаше. Ето такъв трябваше да бъде моят бал.

— Това би обяснило нещата — казах и вирнах глава, за да го погледна в очите и да се опитам да го преценя. — Аз съм от по-долния клас.

Той се усмихна със затворена уста и аз се усетих мъничка и закриляна. Усмихнах се и аз. Усещах, че хората започват да ни гледат и да забавят танцовата си стъпка, докато се обръщат към нас. Надявах се Джош да има добра видимост. *Ще ме нарича кучка, а?*

Вирнах брадичка и дръзнах да притегля Сет по-близо към себе си, телата ни се докоснаха, а после пак се отдалечиха. Сърцето ми щеше да се пръсне, но исках да нараня Джош. Исках клюката утре да е какъв идиот е, че ме е зарязал. Исках... нещо.

Ръцете на Сет се плъзнаха плавно около кръста ми — нито ме притискаха, нито искаха нещо, оставяха ме свободна, да танцувам както си искам, и аз се развихрих — движенията ми станаха познойни, такива тия хванати от гората селяндури бяха виждали само по телевизията. Устните ми трепнаха, щом забелязах Джош и онова моряче, с което той разговаряше непрекъснато. Лицето на Джош беше преbledняло от яд и аз му се усмихнах престорено.

— Искаш той да е наясно, че не си с него ли? — рече мечтателно Сет и аз вперих очи в неговите. — Той те е наранил — продължи Сет и мургавата му ръка опари с докосването си брадичката ми. — Трябва да му покажеш какво е загубил.

Моментът бе подходящ, и въпреки че бях наясно, че го правя от злоба, кимнах.

Сет спря и ме придърпа към себе си с плавен жест. Щеше да ме целуне. Знаех го. Личеше си по всяко негово движение. Сърцето ми тупкаше и аз обърнах лице нагоре, за да се срещнат устните ни, и усетих как коленете ми омекват. Хората около нас се спираха да гледат — едни се смееха, други завиждаха. Затворих очи и отпуснах тежестта

си върху другия крак, и така продължихме да танцуваме, докато се целувахме.

Точно това исках. Там, където се докоснахме, ме обля горещина и ме заля на вълни, и всяка поредна вълна пламваше, колкото повече се приближаваше той. Никога досега не бяха ме целували така, не можех да дишам от страх, че ще разваля всичко. Бях го прихванала през кръста и го стиснах, щом той ме погали по бузата и ме прихвана, все едно щях да се скърша. Той имаше вкус на дим от дърва. Исках още — но ех, да знаех какво ще се случи...

Тих звук се откъсна от него, по-тих от далечен гръм. Ръцете му ме стиснаха по-здраво и адреналинът се втурна във вените ми. Устните му се изместиха и той продължи да ме целува.

Отдръпнах се тревожно назад, бездиханна, но с грейнали очи, възторжена. Сет бе приковал меланхоличен поглед в очите ми, леко развеселен, че съм се дръпнала.

— Това е само игра — каза той. — Сега той е по-мъдър. Както и ти. Той не е достоен за страданията ти.

Примигах, светлините се завъртяха бурно, а музиката продължи да гърми, незасегната от целувката ни. Всичко беше различно, но само аз се бях променила. Откъснах очи от Сет, но продължавах да се крепя с длан на кръста му. По бузите на Джош бяха избили червени петна. Изглеждаше сърдит.

Вдигнах вежда към него.

— Да вървим — казах и хванах Сет подръка. Не исках никой да дойде и да оспори позицията ми. Не и след онази целувка.

Пристъпвах уверено със Сет до себе си. Направиха ни път и се почувствах като кралица... Въпреки че музиката гърмеше, всички ни гледаха как плавно вървим към двойната врата, облицована с кафява хартия, за да прилича на дъбовата врата на замък.

Плебеи — помислих си, когато Сет я отвори и ме облъхна хладния въздух на коридора. Вратата зад нас се затвори и музиката притихна. Спрях бавно, токчетата ми тракаха по плочките. До стената беше поставена маса с хартиена покривка и една жена с уморен вид продаваше куверти. По-нататък в коридора три хлапета се въртяха около главния вход. Споменът за целувката ни отново се надигна в мен и внезапно ме изнерви. Това момче беше разкошно. Защо беше с мен?

— Благодаря ти — измърморих, погледнах нагоре, извърнах поглед и поруменях, докато се чудех дали той си е помислил, че говоря за целувката. — За това, че ме изведе оттам, без достойнството ми да пострада, по-точно — поясних и се изчервих още повече.

— Видях как постъпи той. — Сет ме поведе надолу по коридора, далеч от всички, към паркинга. — Или трябваше да постъпиш така, или да залееш дрехите му с пунш. А ти... — той се поколеба и изчака да го погледна. — Ти искаш отмъщението ти да е по-изтънчено.

Не можах да се сдържа — размазах се в лигава усмивка.

— Мислиш ли?

Той наклони глава — държеше се като много по-възрастен.

— Имаш ли с какво да стигнеш до вкъщи?

Спрях рязко, а той направи още една крачка и се обърна, разтворил широко очи от тревога. Тук, навън, беше хладно, и си казах, че сигурно заради това внезапно усетих студени тръпки.

— Аз... извинявай. — Той мигна, но не помръдна. — Не исках да... Ще остана с теб, докато извикаш някой да те прибере. Ще съм същински Адам.

— Не, не е това — побързах да кажа, засрамена от внезапно обзелото ме недоверие. Погледнах назад към жената пред гимнастическия салон, която ни наблюдаваше с ленив интерес. — Просто трябва да се обадя на татко и да му обясня какво става.

Сет се усмихна и белите му зъби проблеснаха.

— Разбира се.

Бръкнах в чантичката, която вървеше в комплект с роклята. Той се дръпна на няколко крачки, аз извадих телефона си и се подвоумих, докато се мъчех да си спомня номера на домашния ни телефон. Никой не вдигна, скърцането на отварящата се врата на гимнастическия салон накара и двамата ни да се обърнем, и зъбите ми изскърцаха.

Телефонният секретар се включи и аз изтърсих припряно:

— Здравей, татко. Мадисън е. Егати. — Вкъщи ще ме докара Сет... — погледнах го въпросително, за да ми каже фамилията си.

— Адамсън — каза той тихо. Бе вперил поглед в Джош през прорезите на маската. По дяволите, колко красиви бяха очите му. С дълги, разкошни мигли.

— Сет Адамсън — заговорих. — Джош се оказа гадняр. След малко ще се прибере! — Но тъй като отсреща всъщност нямаше никой,

татко нямаше какво да каже. Изчаках малко, все едно слушам, и добавих: — Добрееее съм. Той просто се държа кретенски. Хайде, доскоро.

Доволна, затворих телефона, прибрах го, хванах Сет подръка и го поведох към задния вход, и точно тогава ни настигна Джош. Токовете на официалните му обувки изтракаха по плочките.

— Мадисън... — Беше ядосан и задоволството ми нарасна.

— Здравей, Джош! — казах ведро и напрежението ми нарасна, щом той тръгна от другата ми страна. Не го и погледнах и усетих как ми става горещо. — Намерих кой да ме закара вкъщи, благодаря. — *Макар да няма за какво*, добавих мислено. Още му се сърдех. Или може би на баща си, че беше уредил всичко това.

— Мадисън, почакай.

Той ме улови за лакътя, аз се завъртях и спрях. Джош замря на място, дръпна се и ме пусна.

— Ти си гадняр — заявих, като оглеждах костюма му. Сега си мислех, че е много тъп. — Няма да позволя да ме канят от съжаление. Можеш да се... разкараш — смекчих изрази, не исках Сет да реши, че псувам като моряк.

Джош ме хвана за китката и ме дръпна.

— Слушай ме! — каза той, и страхът в очите му спря възраженията ми. — Този не съм го виждал досега. Не ставай глупава. Нека аз те закарам у вас. Кажи на приятелките си каквото си искаш, ще го потвърдя.

Опитах се да въздъхна обидено, но корсетът не ми позволяваше и вместо това вирнах брадичка. Той знаеше, че нямам приятелки.

— Обадох се на татко. Всичко ще е наред. — Погледнах през рамо към високото момче с моряшкия костюм, което го бе последвало навън.

Но Джош не се отказа. Извих ръката си и щом посегнах да хвана китката му като при самозащита, той ме пусна, все едно го знаеше, и отстъпи крачка назад с широко отворени очи.

— Тогава ще ви проследя до вас — заяви той и стрелна с поглед Сет.

— Както щеш! — отметнах косата си. Тайно се радвах и се чудех дали пък Джош, в края на краищата, не беше толкова кофти. — Сет, на задния паркинг ли си паркирал?

Сет дойде — фигура, чиито меки движения бяха изпълнени с грация и изтънченост, още повече изпъкващи в сравнение с недодялаността на Джош.

— Насам, Мадисън.

Стори ми се, че съзирам победен блясък в очите му, когато ме хвана подръка. Нищо чудно. Очевидно беше дошъл без дама на бала, а сега сам щеше да си тръгне Джош.

Затраках шумно с токчета, демонстрирайки уверена женственост, докато вървахме по коридора към далечната врата. Роклята ме караше да се чувствам елегантна, а Сет изглеждаше фантастично. Джош и мълчаливото му приятелче се влачеха подире ни като статисти от холивудски филм.

Сет ми отвори вратата, но тях остави самички да се оправят. Въздухът беше прохладен и ми се искаше да бях изкрънкала от татко още петдесет долара, за да взема и шала, който вървеше към този тоалет. Запитах се дали Сет би ми предложил самото си, ако се оплачех.

Луната беше размазано петно зад облаците и докато Сет ме водеше надолу по стълбите, чувах как зад гърба ми Джош говори на приятеля си тихо и подигравателно. Стиснах зъби и последвах Сет до лъскавата черна кола, паркирана неправилно до бордюра. Беше кабриолет със свален гюрук, открит под облачното небе, и пак не можах да сдържа усмивката си, този път още по-широка. Може би не беше зле да се повозим и тогава той да ме откара вкъщи. Студ, не студ, исках да ме видят в тази кола до Сет, вятърът да развява косата ми, а музиката да гърми. Бях готова да се обзаложа, че има страхотен музикален вкус.

— Мадисън... — покани ме Сет и ми отвори вратата.

Стана ми неудобно, но в същото време се чувствах поласкана. Настаних се на ниската предна седалка и роклята ми се хлъзна по гладката кожа. Сет изчака да прибера полите си и внимателно затвори вратата. Сложих си колана, а той заобиколи колата отзад. Черната боя лъщеше на приглушеното сияние на лампите. Прокарах пръсти по гладката повърхност и се усмихнах самодоволно, когато видях, че Джош изтича към колата си.

Сет ме стресна, когато се плъзна зад кормилото — изобщо не го чух да отвори вратата. Той запали мотора и плътното му боботене ми

хареса. От уредбата екна някакво агресивно парче. Вокалите не бяха на английски, но това само допълваше всичко останало. Фаровете на Джош светнаха и потеглихме. Сет въртеше кормилото с една ръка.

Пулсът ми се ускори, когато го погледнах, огрян от мъжливото сияние. Хладният въздух обляхваше кожата ми, набрахме скорост и вятърът развя косата ми.

— Аз живея в южната част — казах, когато стигнахме шосето и той зави нататък. Фаровете на Джош светеха зад нас. Наместих се на седалката, искаше ми се Сет да ми беше предложил палтото си. Но откакто се качих в колата, той не ми беше казал и дума, дори не ме беше погледнал. Преди това той бе целият изтъкан от тайнственост и увереност. А сега бе изпълнен с... предвкушване? И макар и да не знаех защо, в мен бавно се зароди тревога.

Сет сякаш го усещаше и караше по тъмния път, без да ме поглежда.

— Късно е — каза той тихо и усетих как лицето ми пребледнява. — Лесно беше. Казах им, че ще е лесно, докато си млада и глупава. Почти не си струваше усилията. И несъмнено не ми достави никакво удоволствие.

Устата ми пресъхна.

— Моля?

Сет погледна пътя, после отново мен. Колата ускори ход, аз се дръпнах от него и се вкопчих в дръжката на вратата.

— Нищо лично, Мадисън. Ти си само едно име от списъка. Или, по-скоро, душа за убиване. Важно име, но все пак нищо повече от име. Казаха, че било невъзможно, а сега ти ще си моят пропуск за по-висша инстанция, ти и животецът ти, който вече няма да изживееш.

Какво ставаше, по дяволите?

— Джош — обърнах се аз към отдалечаващите се светлини на фаровете, а Сет наду газта. — Той ни следва. Татко знае къде съм.

Сет се усмихна и аз потръпнах, когато лунен лъч проблесна по зъбите му. Всичко останало бе скрито от мъглявата сянка на луната и писъка на вятъра.

— То пък, все едно, това променя нещо?

Господи, бях загазила здравата. Сви ме коремът.

— Спри! — настоях и стиснах дръжката на вратата, а с другата ръка отмятах косата от очите си.

— Спри и ме пусни да сляза. Не можеш! Хората знаят къде съм!
Спри!

— Да спра ли? — усмихна се самодоволно той.

— Ще спра.

Той размърда крак, удари спирачки и завъртя кормилото. Изпищях, мъчех се да се хвана, за каквото и да е. Светът се завъртя. Целият ми въздух излезе с писък, а странното чувство за гръмотевичен шум се смеси с удара от спирането. Не бяхме на шосето. Земното притегляне идваше от неправилна посока. Осъзнах, че колата се преобръща и ме обзе паника.

Ужас. Бях в кабриолет.

Наведох се с длани зад врата и започнах да се моля. Рязък удар ме разтrese и всичко почерня. Ударът ми изкара въздуха. Струваше ми се, че съм с главата надолу. А после ме запокитиха в друга посока. Небето изсветля до сиво, аз поех жадно въздух, а колата отново се преобръна и пое по дигата.

Небето пак почерня и горната част на колата се удари в земята.

— Не! — писнах безпомощно, а после изстенах, когато колата рязко спря, изправена. Изхвърчах и предпазният колан едва ме задържа, мъчителни болки прорязаха гърба ми.

Беше тихо. Болеше ме, като дишам. Господи, цялото тяло ме болеше. Гледах разбитото предно стъкло и дишах тежко. Изпотрошените краища на прозореца мъждукаха на лунната светлина. Проследих начупената линия до таблото и видях, че Сет го няма. Вътрешностите ме боляха. Не виждах кръв, но ми се струваше, че имам някакво вътрешно нараняване. Жива ли бях?

— Мадисън! — извика някой отдалече и надвика хрипкавото ми дишане. — Мадисън!

Беше Джош. Извърнах очи към двата светли кръга върху дигата. Една неясна фигура слизаше надолу. Джош.

Поех си въздух да го извикам и изстенах — някой хвана главата ми и я извъртя.

— Сет? — прошепнах. Той изглеждаше невредим, стоеше до съсипаната кола, до вратата ми, в своя черен копринен пиратски костюм. Луната огряваше очите и медальона му и им придаваше сивкав отблясък.

— Още си жива — рече той безизразно и сълзите ми бликнаха. Не можех да помръдна, но всичко толкова силно ме болеше, че не ми се вярваше да съм парализирана. Егати гадния рожден ден, да му се не види. Татко щеше да ме убие.

— Боли ме — изрекох със слаб глас и си помислих: „Ама че тъпо изказване!“.

— Нямам време за тези неща — сръза ме Сет, очевидно обезпокоен.

Очите ми се отвориха широко, но дори не помръднах, когато той извади къса кама от костюма си. Опитах се да извикам, но когато той замахна да ме удари, въздухът ми секна. Лунното сияние блестеше по острието, червено от кръвта на някой друг. *Направо приказка. Тоя е психопат. Тръгнах си от бала с откачалка с кама. Ама как си ги избирам!*

— Не! — Писнах и успях да вдигна ръце, но острието премина през мен като леден шепот и ме остави невредима. Гледах корема си и не вярвах, че не съм ранена. Роклята ми не беше разкъсана и не течеше кръв, но знаех, че камата ме е пронизала. Беше пронизала и мен, и колата.

Нищо не разбирах. Зяпнах срещу Сет, който сега беше отпуснал камата и ме наблюдаваше.

— Какво... — Понечих да попитам, и тогава осъзнах, че вече не ме боли. Но гласът ми не се чуваше никакъв. Той вдигна вежди презрително. Лицето ми стана напълно безизразно, когато усетих първото докосване на абсолютната празнота, едновременно ново и познато, като отдавна загубен спомен.

Ужасяващото отсъствие на каквото и да било пропълзя в мен и отнесе по пътя си всяка мисъл. Меко и мъхесто, одеяло от празнота зави краищата на моя свят и се плъзна навътре, и зави първо луната, после нощта, след това тялото ми и най-сетне и колата. Приглушено барабанене погълна виковете на Джош и останаха единствено сребристите очи на Сет.

И тогава Сет ми обърна гръб и се отдалечи.

— Мадисън! — Дочух смътно, а после усетих кратко докосване по бузата. А после дори и то се стопи, и вече нямаше нищо.

Мъглата на нищото бавно се отдръпваше от мен с болезнени убождания, и чух двама души да се карат. Гадеше ми се — не защото целият гръб така ме пареше, че направо не можех да дишам, а от чувството на безпомощен страх, което приглушените, ту усилващи се, ту притихващи гласове дошли от миналото ми. Почти усещах мекотата на плюшеното ми зайче, докато, свита на кълбо, слушах как двамата души, които представляваха целия ми свят, ме плашат без всякаква причина. И двамата ми казаха, че не съм виновна аз, но това ни най-малко не намали мъката ми. Мъка, която трябваше да крия в себе си, и накрая тя се превърна в част от мен. Мъка, проникнала в костите ми. Ако плачех в прегръдките на мама, това би означавало, че я обичам повече. Ако плачех на рамото на татко — че обичам повече него. Много гаден начин да пораснеш.

Но тези... тези двамата, които се караха, не бяха родителите ми. Все едно се караха две хлапета.

Поех си дъх и установих, че ми е по-лесно. Бодешите се разсеяха и последните остатъци от мъглата и дробовете ми се размърдаха. Боляха ме, сякаш някой беше седнал върху тях. Усетих се, че очите ми са затворени, отворих ги и видях точно под носа си размазано черно петно. Миришеше тежко на пластмаса.

— Тя беше на шестнайсет, като се качи в тази кола. Ти си виновен! — изрече, странно заглушен, пламенно млад, но мъжествен глас. Останах с явното впечатление, че караницата беше започнала отдавна, но си спомнях само откъслечи от нея сред тревожните мисли за нищото.

— Няма да ми лепнеш вината за това! — заяви едно момиче със също толкова приглушен и решителен глас. — Беше на седемнайсет, когато той я прехвърли от другата страна. Издънката си е твоя, не е моя. Бог да те пази, та тя беше точно пред теб! Как успя да не уцелиш?

— Не уцелих, защото тя не беше на седемнайсет! — сопна ѝ се той. — Беше на шестнайсет, когато той я забърса. Откъде да знам, че

той ме преследва? Как така не си била там? Издъни се, и то здравата.

Момичето изохка обидено. Беше ми студено. Поех си по-дълбоко дъх и усетих прилив на сила. Бодежите отслабнаха, повече не ме болеше. Беше задушно, усещах топлината на дъха си. Не беше тъмно — намирах се някъде на закрито.

— Ти, малък пикльо! — кресна момичето. — Не ми разправяй, че аз съм се издънила! Тя издъхна на седемнайсет. Затова не бях там. Така и не ме уведомиха.

— Но аз не се занимавам с шестнайсетгодишни! — Гласът му стана заядлив. — Мислех, че ще преобърне момчето.

Внезапно разбрах, че размазаното черно петно, което връщаше дъха ми обратно към мен, е найлон. Вдигнах ръце и ноктите ми страхливо го побутнаха. Облегнах се назад, почти в паника.

Сложили са ме на маса? Да, един човек трудно би успял. Бутнах найлона от мен. Две хлапета стояха до една мръсна бяла врата и се обърнаха изненадано. Бледото лице на момичето се изчерви, а момчето се дръпна, сякаш засрамено, че са го хванали да се кара с нея.

— О! — Момичето метна дългата тъмна плитка на гърба си. — Станала си. Ами, здравей. Аз съм Луси, а това е Барнабас.

Момчето сведе очи и махна свенливо.

— Здравсти — поздрави той. — Как я караш?

— Ти беше с Джош — посочих го с треперещ пръст и той кимна, все така, без да ме поглежда. Костюмът му изглеждаше странно до нейните шорти и потниче. И двамата носеха медальони с черни камъни на шиите. Бяха съвсем невзрачни, но ми привлякоха окото, защото бяха единственото общо нещо между двамата. Освен сръдната помежду им и изненадата от мен.

— Къде се намирам? — попитах. Барнабас трепна — дългуч, който пристъпяше от крак на крак на настлания с плочки под.

— Къде е Джош? — Колебаех се, разбирах, че съм в болница, но... *Чакайте малко. Бяха ме затворили в тън чувал за трунове?*

— В моргата ли съм? — попитах стреснато.

— Какво търся аз в моргата?

Размърдах се трескаво, извадих краката си от чувала, скочих на пода и токчетата ми изтракаха като някакъв шантав контрапункт, щом се изправих. На китката ми имаше вързан с ластик етикет. Махнах го и той отскубна и няколко косъмчета. Полата ми беше разкъсана догоре и

цялата изцапана с грес. По мен бяха полепнали пръст и трева и вонях на поле и на антисептичен препарат. Надали щяха да ми върнат депозита.

— Някой е сбъркал — казах и пхнах етикета в джоба си, а Луси изсумтя.

— Барнабас — каза тя и той се спече.

— Не съм виновен аз! — възкликна той и се въртна към нея. — Тя беше на шестнайсет, когато се качи в колата. Аз с шестнайсетгодишни не се занимавам! Откъде да знам, че имала рожден ден?

— Така ли? Е, умряла е на седемнайсет, значи проблемът е твой!

Умряла? Тия слепи ли са?

— Вижте какво! — Колкото повече стоях права, толкова поукрепнала се чувствах. — Вие двамата се карайте, ако щете, докато слънцето се превърне в нова звезда, но аз трябва да намеря един човек и да му кажа, че съм добре. — И, тракайки с токчета, се запътих към мръснобялата двойна врата.

— Мадисън, почакай! — извика момчето. — Не можеш.

— Виж ме дали не мога! — възкликнах. — Баща ми страаашно ще се вбеси.

Минах покрай тях и изминах двайсестина крачки, и тогава ме поразих усещането за откачване. Странното чувство ме връхлетя отникъде и, замаяна, аз се опрях с ръка на една празна маса. Дланта ми се схвана и я отдръпнах като опарена — стори ми се, че студеният метал докосва костите ми. Чувствах се... като сьонгер. Тънка. Тихото жужене на вентилатора се заглуши. Дори и туптенето на сърцето ми се чуваше отдалече. Обърнах се с ръка на гърдите, за да се опитам да се почувствам пак нормално.

— Какво...

В другия край на стаята Барнабас вдигна кльощавите си рамене.

— Ти си мъртва, Мадисън. Съжалявам. Като се отдалечиш твърде много от нашите амулети, и започваш да губиш вещественост.

Той посочи към носилката. Погледнах.

И целият ми въздух изскочи. Коленете ми се подгънаха и аз се строполих върху празната маса. Още бях там. Тоест, върху носилката. Лежах върху нея в разкъсан чувал за трупове и изглеждах съвсем

дребничка и бледа. Натруфената ми рокля се дигнаше около мен — елегантна картина на забравена елегантност от друго време.

Мъртва ли бях? Но аз усещах как сърцето ми тупти.

Крайниците ми омекнаха и започнах да се свличам.

— Супер. Тя е от тия, дето припадат — подметна иронично момичето.

Барнабас се втурна да ме хване. Обгърна ме с ръце и главата ми клюмна. Щом ме докосна, всичко бързо си дойде на мястото — звуци, миризми, дори пулсът ми. Клепачите ми трепнаха. На педя от мен устните на Барнабас се свиха. Беше много близо и усещах мирис на слънчогледи.

— Що не вземеш да млькнеш? — сопна се той на Люси и ме пусна на пода. — Да проявиш малко съчувствие? Та нали това ти е работата!

Студът на фаянсовия под се просмука в мен и сякаш разкара сивото пред очите ми. *Как можех да съм мъртва? Мъртвите припадаха ли?*

— Не съм мъртва — казах неуверено. Барнабас ми помогна да седна и подпря гърба ми на крака на масата.

— Да, мъртва си. — Той приклепна до мен. Гледаше ме загрижено с широко отворени кафяви очи. Искрено. — Много съжалявам. Аз мислех, че той ще преобърне Джош. Обикновено не оставят улики след себе си, като кола например. Сигурно наистина си прекършено перо в крилата им.

Мислите ми се устремиха към катастрофата. Притиснах с длан корема си. Джош беше там. Помня го.

— Той ме мисли за мъртва. Говоря за Джош.

— Че ти си мъртва! — подметна язвително Луси от другия край на стаята.

Погледнах носилката. Барнабас се изпречи пред мен и закри гледката.

— Кой сте вие? — попитах, щом замайването ми мина.

Барнабас се изправи.

— Ние сме... Животопрекъсващ Екип за Тотално Възстановяване, Адаптация и Разузнаване.

Замислих се. Животопрекъсващ Екип за Тотално... Ж. Е. Т. В. А. Р.?

Олеле мале! Адреналинът се втурна във вените ми. Надигнах се, вторачила очи в собственото си тяло на носилката. Аз бях тук. Бях жива! Това там можеше да съм аз, но аз стоях и тук.

— Вие сте мрачните жътвари! — възкликнах и заобиколих опипом масата, така, че да застане между мен и тях. Пръстите на краката ми се вкочаниха, спрях и погледът ми се стрелна към амулета, окачен на врата на Барнабас.

— Господи, аз съм мъртва — прошепнах. — Не е възможно! Не съм готова за смъртта. Още не съм приключила! Та аз съм само на седемнайсет!

— Ние *не* сме мрачни жътвари. — Луси беше скръстила отбранително ръце, все едно я бях настъпила по божото място. — Ние сме бели жътвари. Черните жътвари убиват хората, преди монетата им да се е преобърнала, белите жътвари се опитват да ги спасят, а мрачните жътвари са гадни предатели, които много се фукат и няма да доживеят да видят как слънцето отново се превръща в прах.

Барнабас изглеждаше смутен и само пристъпяше от крак на крак.

— Мрачните жътвари са бели жътвари, подмамени да работят за... другата страна. Те не убиват много, защото черните жътвари не им дават, но ако има някое внезапно и масивно покосяване, тогава те отиват и вземат няколко души по-рано по възможно най-драматичния начин. Хамали. Никаква класа нямат.

Последното беше произнесено със сърдит глас и аз се удивих на това съперничество. Заотстъпвах назад, докато пак не се почувствах гъбеста. Оглеждайки амулетите им, заситних напред, докато усещането отмина.

— Вие убивате хора. Така каза Сет. Спомена, че щял да ми убие душата! Вие *наистина* убивате хора!

Барнабас прокара ръка по тила си.

— А, не, не убиваме. През по-голямата част от времето. — Той погледна Луси. — Сет е черен жътвар, тъмен жътвар. Ние идваме само когато те набележат някого без време или стане някоя грешка.

— Грешка? — Вдигнах глава с надежда. Дали това означаваше, че могат да ме върнат?

Луси излезе напред.

— Виж сега, ти не трябваше да умираш. Черен жътвар те е взел, преди монетата ти да се е обърнала. Нашата работа е да ги спираме, но

понякога не успяваме. Дойдохме да ти поднесем официално извинение и да те отведем, където трябва. — Тя погледна намръщено Барнабас. — И щом той признае, че грешката е негова, аз мога да те изведа оттук.

Вцепених се. Не исках да се гледам на носилката.

— Никъде няма да ходя. Щом сте се объркали, добре, върнете ме обратно! Ето ме там. — Направих крачка напред, изгубила и ума, и дума от страх. — Нали можете?

Барнабас се намръщи.

— Вече е твърде късно. Всички знаят, че си починала.

— Не ми пука! — креснах, а после внезапно хрумналата ми мисъл ме порази и усетих как лицето ми изстина. Татко. Той си мислеше, че аз съм...

— Татко... — прошепнах в паника. Вдъхнах въздух, обърнах се към вратата и хукнах.

— Чакай! Мадисън! — изкрещя Барнабас, но аз се врязах във вратите, залитнах и минах през тях, макар че се откrehнаха едва десетина сантиметра. Ала минах в другото помещение. Бях минала през тях, все едно изобщо не съществувах.

Там на едно бюро седеше някакъв дебелак, който при съвсем слабото изскърцване на вратата вдигна поглед. Малките му свински очички се разтвориха широко, той пое дълбоко дъх, зяпна и ме посочи.

— Станала е грешка! — заявих и тръгнах към сводестия изход на мъждиво осветения коридор. — Не съм мъртва.

Но отново се почувствах много странно — все едно бях от тънка мъгла, и се разсейвах. А и никой звук не беше нормален, и полезрението ми беше обвито в сиво по краищата, все едно гледам през тунел.

Зад мен Барнабас излезе в коридора и светът моментално стана отново нормален. Да, амулетът на врата му беше онова, което ми придаваше вещественост. Трябваше да си намеря такъв.

— Мъртва е — каза той, без да забавя ход, и ме хвана за китката. — Вие халюцинирате. Нея я няма тук. И мен ме няма.

— Откъде се появихте? — изцеди дебелакът, вторачен в нас. — И как сте влезли там?

Луси нахлу и двойната врата се удари в стената с такъв трясък, че двамата с онзи на бюрото подскочихме.

— Мадисън, стига си била труп. Да тръгваме.

Това на техника му дойде твърде много и той посегна към телефона.

Помъчих се да се изтръгна, но Барнабас не ме пускаше.

— Трябва да говоря с татко! — възкликнах, и той ме събори на земята.

— Тръгваме — заяви той, като ме гледаше заплашително. — Веднага.

Побеснях и го настъпих по крака. Той нададе вой и дръгнестото му тяло се преви одве. Луси му се присмя, а аз хукнах към коридора. „Само се пробвайте да ме спрете“ — мислех си, и изведнъж се врязах в нещо голямо и топло, което миришеше на коприна. Дръпнах се и се уплаших — беше Сет. Той ме беше убил с кинжал, който не остави никакъв белег, след като не успя да ме убие с падане на кола отвисоко. Той беше черен жътвар. Беше моята смърт.

— Какво правите тук вие двамата? — попита той, щом видя Барнабас и Луси. Интонациите на гласа му бяха познати, но прозвуча съвсем необичайно за ушите ми. А мирисът на море сега се бе превърнал в мирис на разложено.

— Точно така — продължи той и отново се вторачи в мен. Потръпнах. — Ти умря точно на рождения си ден. Двама жътвари. Леле, леле, леле. Мадисън, кралицата на драмите. Радвам се, че си станала. Време е за тръгване.

Свита и уплашена, аз заотстъпвах назад.

— Не ме докосвай!

— Мадисън! — извика Барнабас. — Бягай!

Но можех да бягам единствено към моргата. Луси застана пред мен с разперени ръце, сякаш можеше да спре Сет само със силата на волята си.

— Ти какво правиш тук? — попита тя с разтреперан глас. — Тя вече е мъртва. Не можеш да я преселиш два пъти.

Сет уверено повлече крак напред.

— Както каза и ти, преселих я аз. Тя е моя, щом я искам.

Барнабас пребледня.

— Ти никога не се връщаш да ги вземеш. Ти си... — погледът му се стрелна към камъка на врата на Сет. — Значи, ти не си черен жътвар?

Сет се ухили, все едно всичко това беше една голяма шега.

— Не, не съм. Нещо повече съм. На тебе ще ти дойда много. Махай се, Барнабас. Просто си тръгвай. Няма да те заболи.

Гледах безпомощно Барнабас. Кафявите му очи срещнаха моите и той забеляза страха ми. Личеше си, че събира смелост.

— Барнабас! — извика Луси. — Недей!

Но Барнабас се втурна към мрачната фигура в черна коприна. С движение, толкова небрежно, че да те хване страх, Сет се обърна и го халоса с опакото на ръката си. С разперени ръце и крака Барнабас полетя назад, удари се в стената и се свлече на пода, студен.

— Бягай! — кресна Луси и ме заизбутва към моргата. — Стой на слънце. Не позволявай на черните крила да те докоснат. Ще извикаме помощ. Някой ще те намери. Махай се оттук?

— Как? — възкликнах. — Той е запречил единствената врата!

Сет отново се размърда и този път халоса Луси. Тя се свлече на място и останах само аз, защото техникът или беше припаднал, или се криеше под бюрото. С разтреперана челюст аз се изправих в пълен ръст — колкото си беше — и пооправих роклята. *Явно загазих още по-здраво.*

— Тя те караше да бягаш през стените — каза Сет с едновременно познат и непознат глас. — На слънце ти имаше по-голям шанс срещу черните крила, отколкото срещу мен под земята.

— Но аз не мога... — И тогава погледнах двойната врата. Бях минала през нея и крилата ѝ се откrehнаха само на няма и педя. Какво бях аз, по дяволите? Призрак?

Сет се усмихна и аз настръхнах.

— Радвам се да те видя, Мадисън, сега, когато наистина мога да те... видя. — Той свали маската си и я пусна на земята. Лицето му беше красиво, като омекнало каменно изваяние.

Облизах устни и студ ме прониза чак до костите, когато си спомних как той ме целуна. Притиснала ръка до гърдите си, аз заотстъпвах. — Опитвах се да изляза от обсега на влияние на Барнабас и Луси, за да побягна през стените. Хей, щом господин Ужасникът мислеше, че го мога, сигурно го можех.

Сет ме следваше, крачка по крачка.

— Ще тръгнем заедно. Никой няма да повярва, че съм те убил, ако не те хвърля в краката им.

Токчетата ми тракаха и аз продължавах да отстъпвам. Погледът ми се стрелна към Барнабас и Луси — и двамата все още лежаха на пода.

— Благодаря, но предпочитам да остана.

Сърцето ми тупкаше, а гърбът ми опря в стената. Изпъшках неволно. Бях достатъчно далеко от тях и трябваше да съм рехава, ала не бях. Погледнах Сет, после черния камък на врата му. Беше същият. *По дяволите!*

— Нямах избор — каза той. — Аз съм този, който те уби, и ти си моя.

Посегна и ме хвана за китката. Адреналинът ми се надигна и аз се дръпнах.

— Как пък не! — и го изритах в пищяла. Явно го усети — засумтя и се преви от болка, но не ме пусна. Лицето му попадна в моя обсег. Хванах го за косата, вдигнах коляно и натресох носа му в него. Усетих как пука хрущялът и ми се догади.

Той започна да ругае на език, от който ме заболя главата. Пусна ме и рухна по гръб.

Трябваше да се махна оттук. Трябваше да стана веществена, или никога нямаше да успея. С разтуптяно сърце грабнах медальона му и издърпах огърлицата през главата. Камъкът пареше в ръката ми като огън. Стиснах го в юмрук, готова да страдам, ако това беше цената да остана цяла.

Сет се стовари на пода, зяпнал срещу мен, с лице, оплискано в червена кръв. Изглеждаше изненадан, все едно се е натресъл в стъклена стена.

— Мадисън... — изхъхри Барнабас на пода. Обърнах се и го видях да се взира в мен с изпълнен с болка, разфокусиран поглед.

— Бягай — каза ми той.

Стиснала амулета на Сет, аз се обърнах към празния коридор... и побягнах.

3

— Татко! — Стоях на отворената входна врата с разтуптяно сърце и се заслушвах как тишината се просмуква в чистата и подредена къща, каквато я държеше баща ми. Зад мен една косачка тракаше монотонно под ранното слънце. Златната мараня нахлуваше вътре и блещукаше по дъсчения под и перилата на водещото към горния етаж стълбище. Бях тичала чак дотук на токчета, с онази отвратителна рокля. Хората ме зяпаха, а като усетих, че ни най-малко не съм уморена, това ме подплаши. Пулсът ми беше учестен от страх, не от физическо усилие.

— Татко?

Влязох, очите ми се бяха насълзили от чувства, когато от горния етаж се чу невярващия, разтреперан глас на татко:

— Мадисън?

Хукнах нагоре по стълбите, като вземах по две стъпала наведнъж, спъвах се в полата и драпах нагоре, чак до последното стъпало. Със стегнато гърло спрях пред вратата на стаята ми. Татко седеше на пода сред отворените кашони с багажа ми, които така и не бях разопаковала. Изглеждаше остарял, лицето му беше изпито от мъка. Не можех да се помръдна. Не знаех какво да правя.

Той се взираше в мен с широко разтворени очи, сякаш изобщо не бях там.

— Ти така и не си разопакова багажа — прошепна той.

Гореща сълза се стече по брадичката ми — беше дошла отникъде. Като го видях такъв, осъзнах, че наистина съм му нужна, за да му напомням за хубавите неща. На никого досега не съм била нужна.

— Извинявай... Извинявай, татко... — произнесох едва, докато стоях там, безпомощна.

Той въздъхна и излезе от своя унес. Лицето му грейна от радост. Той се изправи рязко.

— Жива ли си? — Прошепна и аз ахнах, когато той прекрачи трите крачки, които ни деляха, и ме притисна в толкова силна прегръдка, че щеше да ме смачка. — Казаха, че си починала. Жива ли си?

— Добре съм — изхълцах на гърдите му и ме обля такова облекчение, че чак ме заболя. Той миришеше на лабораторията, в която работеше, на масло и мастило. Никога не бях усещала по-хубава миризма. Не можех да спра сълзите ми. Бях мъртва... мисля. Имах амулет, но не знаех дали ще успея да се закрепя и този страх подхранваше моята безпомощност. — Добре съм — успях да произнеса между риданията — но стана грешка.

Засмян, той ме оттласна назад, за да види лицето ми. Сълзи блестяха в очите му и той се усмихваше така, сякаш усмивката никога нямаше да слезе от лицето му.

— Бях в болницата — каза той. — Видях те.

Споменът за болката трепна в очите му и той ме погали по косата с трепереща ръка, сякаш за да се увери, че съм истинска.

— Но ти си добре. Опитах да се обадя на майка ти. Тя ще ме помисли за луд. По-луд от обикновено. Не можех да й оставя съобщение, че си претърпяла катастрофа, и затворих. Но ти всъщност си добре, нали?

Гърлото ми беше свито. Подсмъркнах шумно. *Нямаше да се откажа от амулета си. Никога.*

— Съжалявам, татко — изплаках аз. — Не биваше да тръгвам с онзи тип. Изобщо не биваше. Съжалявам. Много съжалявам.

— Шшшт. — Той отново ме прегърна и ме залюля, но аз се разплаках още по-силно. — Всичко е наред. Ти си добре — зауспокоява ме той, като ме галеше по косата. Но така и не разбра, че всъщност съм мъртва.

Изведнъж дъхът му секна и внезапна мисъл го накара да спре. Той ме избута на една ръка разстояние и студът, който се изля в мен, когато той ме огледа отгоре до долу, секна сълзите ми с тихо подсмърчане.

— Ти наистина си добре — каза той с почуда. — Без драскотина! Усмихнах се нервно и едната му ръка ме пусна.

— Татко, трябва да ти кажа нещо. Аз...

Откъм вратата се чу тих шум. Погледът на татко се стрелна над рамото ми, обърнах се и видях Барнабас, застанал неловко до един нисък мъж в свободен екип като онези, с които практикуват бойни изкуства. Развяваше се и изобщо не беше функционален. Мъжът беше слаб и напет, с остри черти и много тъмна кожа. Очите му бяха тъмнокафяви и с много бръчки в ъгълчетата. Косата му също издаваше, че е стар — гъстите къдрици бяха побелели по слепоочията.

— Извинете — каза татко и ме дръпна да застана до него. — Вие ли докарахте дъщеря ми? Благодаря.

Гримасата на Барнабас не ми харесваше и аз едва се удържах да не се скрия зад татко. Той продължаваше да ме прегръща и не исках да се помръдна. Ужас. Мисля, че Барнабас беше довел шефа си. Исках да остана. *По дяволите, не искам да съм мъртва. Не е честно!*

Мургавият мъж се нажали.

— Не — каза той. Произнесе думата безупречно, много приятно. — Тя е успяла съвсем сама. Господ знае как.

Избърсах уплашено очи.

— Не са ме докарали — казах аз, пристъпвайки нервно от крак на крак. — Не ги познавам. Момчето съм го виждала — додадох — но не и стария.

Но татко се усмихна неутрално — опитваше се да нареди мозайката.

— От болницата ли сте? — После лицето му се вкамени. — Кой е отговорен за това, че ми съобщиha за смъртта на дъщеря ми? Нечия глава ще се търколи заради това.

Барнабас се сви, а шефът му се съгласи намусено.

— По-верни думи не са произнасяни, господине. — Погледът му обходи стаята ми, розовите стени, белите мебели и отворените кашони, които така и си останаха недоразопаковани, и най-сетне кацна върху мен. Зачудих се какви ли изводи си е направил. След като моят живот секна така рязко, аз приличах на стаята си — всичко беше тук, но нищо не беше излязло от кашоните. И сега всичко щеше да бъде облепено и набутано в някой шкаф, и всички хубави неща нито някой щеше да ги види, нито да ги оцени. *Не съм приключила още.*

Вцепених се, когато мъжът влезе в стаята ми с усмирително вдигната ръка.

— Трябва да поговорим, дете — каза той, и аз замръзнах.

О, господи. Той искаше да тръгна с него.

Притиснах амулета към себе си, а татко ме прегърна още по-силно. Той забеляза колко уплашено гледам, и най-сетне разбра, че нещо не е наред. Размърда се и застана между мен и двамата на вратата.

— Мадисън, извикай полиция — каза той и аз посегнах към телефона на нощната масичка. *Него* го бях разопаковала.

— Само един момент, моля — каза старият.

Погледнах го — махаше с ръка като лош актьор в научнофантастичен филм. Жуженето в отворената слушалка замлъкна, а навън косачката спря да бръмчи. Шокирана, се взрях в телефона, после и в татко, застанал между мен и двамата мъже. Той не помръдваше.

Коленете ми сякаш се бяха втечнили. Върнах слушалката на вилката и погледнах татко. Като че беше добре. Освен дето не помръдваше.

Старият въздъхна и аз рязко извъртях очи към него. „*Син на мъртво пале!*“. — Помислих си, премръзнала и уплашена. Нямах да тръгна оттук без бой.

— Остави го — казах с разтреперан глас — или аз ще... Ще...

Устните на Барнабас се извиха, а мъжът вдигна вежди. Очите му бяха сивкавосини. Можех да се закълна, че преди бяха кафяви.

— Ще направиш какво? — каза той и застана разкрячен на килима със скръстени на гърдите ръце.

Погледнах неподвижния си татко.

— Ще се разпищя, например — заплаших.

— Давай, никой няма да те чуе. Ще е само шумолене, толкова бързо, че никой няма да го чуе.

Вдъхнах дълбоко, за да пробвам, и той поклати глава. Въздухът изригна от мен и аз заотстъпвах назад, когато той влезе в стаята. Но той не ме нападна — дръпна белия ми стол от тоалетката и седна, като нагласи дребничкото си тяло под ъгъл, отпусна лакът върху нея и подпря чело с длан, сякаш беше уморен. Беше странна картина на фона на уредбата и разните момичешки работи.

— Защо нищо не е лесно? — промърмори той, докато опипваше керамичните ми зебри. — Това някаква шега ли е? — произнесе той на

висок глас към тавана. — Смейш ли се? Хубаво се веселиш с тая история, а?

Погледнах вратата и Барнабас поклати глава предупредително. Добре, оставаше прозорецът — макар че с тази рокля можех да се убия, ако падна. Ама чакайте, аз така и така бях вече мъртва.

— Татко добре ли е? — попитах и се осмелих да докосна лакътя му.

Барнабас кимна, а старецът отново ме погледна. Набърчил чело, като че вземаше решение, той протегна ръка. Втренчих се в нея, но не посегнах да се ръкувам.

— За мен е удоволствие да се запознаем — каза той твърдо. — Мадисън, нали? Всички ми казват Рон.

Гледах го. Той бавно отпусна ръка. Очите му пак станаха кафяви.

— Барнабас ми разказа какво си направила — продължи той. — Може ли да го видя?

Изненадана, аз се размърдах нервно и пръстите ми се откъснаха от лакътя на татко. Леле... зловещо си беше. Сякаш целият свят беше спрял да се върти, но аз бях ходещ мъртвец и сигурно замръзналият ми татко беше дреболия.

— Кое да видите?

— Камъкът — отвърна Рон и намекът за нетърпение в гласа му ме опари като огън.

Той го искаше. Искаше го, а само той ме крепеше жива. Или не съвсем мъртва.

— Няма да ви го покажа — казах, и се уверих в стойността му, щом Рон доби тревожно изражение, а ръката ми пропълзя и се сключи около гладката повърхност на камъка.

— Мадисън, аз само искам да го погледна! — запридумва ме той и се изправи.

— Ти го искаш! — възкликнах аз с разтуптяно сърце. — Той е единственото, което ме поддържа веществена! Вие сбъркахте. Аз не трябваше да умирам! Вие сте виновни!

— Да, но ти си мъртва — каза Рон и аз хлъцнах, когато той пак ми подаде ръка. — Само дай да го разгледам.

— Няма да ви го дам! — креснах, и в очите на Рон заискри страх.

— Мадисън, недей! Не го казвай! — извика той и посегна към мен.

Излязох извън съмнителната закрила на баща си, стиснала камъка.

— Той е мой! — изкрещях и гърбът ми се удари в стената.

Рон се спря на място. По старческото му лице съвсем ясно се изписа смут. Светът като че отново доби равновесие.

— О, Мадисън — въздъхна той. — Наистина не биваше.

Не разбирах защо той спря и продължавах да го гледам, а после се вцепених, защото някаква тръпка ме разтrese. Леденостуден спазъм скова дланта ми с амулета, плъзна по цялото ми тяло и ме вцепени. Беше като електрошок. Чух как пулсът ми кънти в мен и отеква в кожата ми, а после ме изпълни и аз се почувствах почти... пълноценна. Миг по-късно ме заля горещина, за да уравни студа, и после... всичко приключи.

Въздухът ми изскочи и аз замръзнах неподвижно, залепила гръб за стената. Сърцето ми се блъскаше в гърдите, а аз гледах Рон. Изглеждаше нещастен, мълчалив и потиснат, в одеждите си. Страх ме беше да помръдна. Но усещането за амулета в ръката ми беше съвсем различно. Искрици от това усещане още се стрелкаха от него. Не можех да устоя, разтворих длан да го погледна и зяпнах от изумление. Той не беше същият.

— Вижте — казах тъпо. — Променил се е.

Прегърбен, Рон се свлече на стола, мърморейки под носа си. Шокирана, аз изпуснах медальона и той увисна на верижката си. Когато го свалих от врата на черния жътвар, той беше най-обикновен сив речен камък. Сега беше съвсем черен, като парченце от нищото, увиснало на верижката. Черният му обков бе добил сребрист блясък, привличаше светлината и я разпръскваше из стаята. Ужас. Може да съм го счупила. Но беше красив — как можеше да е счупен?

— Не изглеждаше така, като го взех — продължих, и тогава забелязах колко жално ме гледа Рон, и изстинах. Зад него Барнабас ме гледаше ужасено — лицето му беше преbledняло, а очите — широко отворени.

— Точно така — потвърди тъжно Рон. — Имахме някаква надежда да завършим всичко благополучно, но ти го обяви за свой. Но неее, сега той е твой. — Той ме погледна в очите, и погледът му бе изпълнен с жлъчно омерзение. — Да ти е честит.

Ръката ми бавно се отпусна и аз се размърдах нервно. Амулетът беше мой. Той каза, че е мой.

— Но камъкът беше на черен жътвар — поясни Барнабас и страхът в гласа му ме сепна. — Онова нещо не беше жътвар, но притежаваше камък на жътвар. Тя е черен жътвар!

Отворих уста.

— Ей, я чакайте малко!

— Тя е черен жътвар! — Извика Барнабас и зяпнах, когато той извади от ризата си къс кинжал, същият като този на Сет, а после скочи между мен и Рон.

— Барнабас! — изрева Рон, стисна го за китките и го бутна към вратата. — Тя не е черен жътвар, идиот такъв! Дори и бял не е. Не може да бъде. Тя е човек, въпреки че е мъртва. Прибери това, да не го състаря толкова, че да ръждяса!

— Но камъкът е камък на черен жътвар — заекна той и тесните му рамене се прегърбиха. — Видях я как го взе!

— И чия е вината, че е знаела какво представлява той, а, Барни? — подигра му се той. Младежът се дръпна и клюмна глава, съвсем явно засрамен.

Сърцето ми думкаше, а аз стоях в ъгъла и стисках медальона толкова здраво, че пръстите ме боляха. Рон поглеждаше пренебрежително ту мен, ту него.

— Това вече не е камък на черен жътвар, а черният жътвар трябва да е достатъчно силен, че да остави вещественото доказателство за съществуването му, или... — той вдигна ръка, за да попречи на Барнабас да се намеси — или да има достатъчно основателна причина да дойде за душата на някой убит. Тя притежава нещо по-могъщо от жътварски камък и те ще се върнат, за да го вземат. Не се и съмнявай.

Ох, супер. Направо върхът.

Барнабас като че успя да се стегне. Изглеждаше уплашен и разтревожен.

— Той каза, че не бил жътвар, но реших, че се опитва да ни забаламоса. Какъв е тогава, щом не е жътвар?

— Още не знам, но имам някои идеи.

Признанието на Рон за невежеството му беше по-лошо от всичко, което би могъл да каже. Поток от страх протече в мен, потръпнах и Рон въздъхна.

— Трябваше да бъда нащрек за това — измърмори той, а после обърна поглед към небето и изрева:

— Да беше ми напомнил любезно!

Гласът му отекна и още повече подчерта приглушената недействителност, обгърнала света. Спомних си, че тези двамата не са истински хора и погледнах татко, неподвижен като манекен. Нали нямаше да му причинят зло? За да прикрият грешката, която бяха допуснали с мен?

— Прахът при звездите отива — каза тихо Рон.

— Просто ще се приспособим по най-добрия начин.

Възрастният мъж се изправи с тежка въздишка. Щом се размърда, аз изскочих от ъгъла и застанах между него и татко. Рон погледна вдигнатата ми ръка, все едно бях коте, което се мъчи да отпъди куче, а то е спряло само защото това никак не го интересува.

— Няма да си тръгна оттук — заявих и застанах пред баща ми, все едно можех да направя нещо — а ти няма да докосваш татко. Имам камък. Веществена съм. Жива съм!

Рон ме погледна в очите.

— Имаш камък, но не знаеш как да го използваш. И не си жива. Тази заблуда, или преструвка, че си, не е хубаво нещо. Но тъй като виждам, че ти имаш камък, а *те* притежават тялото ти...

Стрелнах с поглед Барнабас и по притесненото му изражение разбрах, че е вярно.

— Сет? Той ли притежава тялото ми? — Изведнъж се уплаших. — Защо?

Рон посегна, и аз подскочих, когато той ме хвана за рамото. Ръката му беше топла и аз усещах подкрепата му — не, че според мен наистина можеше да ми помогне с нещо.

— За да ти попречи да минеш на другата страна и така да ни дадеш камъка за постоянно? — предположи той. Тъмните му очи бяха изпълнени с жалост. — Щом те притежават тялото, ти не можеш да мръднеш оттук. Камъкът, който ти взе, явно е важен. Той се промени, за да се приспособи към възможностите ти на смъртна. Малко камъни са способни на това. Обикновено, когато човек обяви камък за свой, той просто избухва и го разгражда на атоми.

Зяпнах, а Рон кимна мъдро.

— Да обявяваш за свое свръхестественото, когато ти не си такъв, е сигурен начин да разпръснеш душата си в прах.

Затворих уста и потиснах разтреслата ме тръпка.

— Ако камъкът е у нас — продължи Рон — те потенциално са в неизгодно положение. В момента той е в преддверието на ада, като тебе — монета, която се върти на ръба си.

Ръката му се отдръпна. Почувствах се още по-самотна и малка, въпреки че стърчах с цяла глава над него.

— Докато все още имаш телесна същност, те имат надежда да те намерят — каза той и погледна през прозореца ми почти неподвижния свят навън.

— Но Сет знае къде съм — казах объркано. Рон бавно се обърна.

— Физически да, но той напусна този свят доста рязко заедно с твоето тяло. Прекоси без камък, без да запамети къде точно се намиращ във времето. Трудно ще е да те намерят пак. Особено ако не правиш нищо, с което да привличаш внимание към себе си.

Мис Анонимност. Е, това го мога. Да-а-а-а. Главата ме болеше, притисках едната ръка до тялото си с другата и се опитвах да проумея думите му.

— Ала той ще те намери. Ще те намери и ще вземе и тебе, и камъка. И тогава какво ще се случи? — Клатейки глава, той пак се обърна към прозореца и нахлуващата през него светлина го очерта в златно. — Те вършат страшни неща, без да се замислят, само за да продължат съществуването си.

Тялото ми е у Сет. Усетих как пребледнявам. Барнабас го забеляза и се прокашля, за да привлече вниманието на Рон. Погледът на стареца спря върху мен и той примигна, сякаш едва сега осъзнаваше какво е казал.

— Ама може и да греша — каза той, но никак не ми помогна с това. — Понякога го правя.

Пулсът ми се ускори и усетих, че ме обзема пристъп на паника. Преди катастрофата Сет беше казал, че аз съм пропускът му към по-висша инстанция. Той искаше не просто да умра.

Искаше мен. Не камъка, който откраднах от него. Мен. Отворих уста да кажа на Рон, но после се уплаших и размислих. Барнабас забеляза внезапно обзелия ме страх и се досети, че премълчавам нещо, но Рон вече прекосяваше с отсечени стъпки стаята ми и го пъдеше.

Барнабас мълчаливо излезе в коридора, със затворена уста и наведена замислено глава, вероятно уплашен, че премълчаваното от мен ще го вкара в още по-голяма беда. В мен се процеждаше тревога. Нали те не си тръгвах?

— Единственото, което можем да направим сега, е да те опазим невредима, докато не открием как да те освободим от властта на камъка, без да унищожим душата ти.

— Но ти току-що каза, че не мога да умра — възразих. *Къде беше тръгнал този? Сет щеше да се върне!*

Рон се спря на прага. Барнабас стоеше зад него и тревогата, твърде голяма за неговите едва седемнайсет години, много му личеше.

— Не можеш да умреш, защото вече си мъртва — каза старецът. — Но има и по-лоши неща.

Супер, помислих си и пламнах, като си спомних танца със Сет, целувката му, усещането, когато носът му се счупи в коляното ми и с каква омраза ме погледна. *Хубаво се нареди, Мадисън*. Не само си изцапах реномето в новото училище, но успях да обидя и ангела на смъртта. Накарах го да ме впише на първо място в списъка на желанията си.

— Барнабас? — попита Рон и аз подскочих. Барнабас също явно беше изненадан.

— Господине?

— Честито, повишен си в ангел хранител.

Барнабас се вцепени, а после ме погледна с погнуса.

— Това не е повишение, а наказание!

— Вината частично е и твоя. — Гласът на Рон беше груб в сравнение с дяволитата усмивка, която ми пусна, но нея Барнабас не можеше да види. — Най-вероятно почти цялата. — Лицето му бе добило сериозен израз. — Оправяй се. И не си го изкарвай на нея.

— Но Луси... Това попадеше под нейна отговорност! — протестира той. Когато мрънкаше, съвсем приличаше на момченце.

— Мадисън е на седемнайсет — заяви Рон с безпрекословен тон. — А седемнайсетгодишните са твоя задача. Нищо работа. — Той се обърна с ръце на хълбоците. — В добавка към редовната служба като бял жътвар ще бъдеш и ангел хранител на Мадисън. Според мен можем да се оправим със случая за една година. — Погледът му се зарея. — По един или друг начин.

— Но, господине! — възкликна Барнабас и се удари в стената на коридора, когато Рон се промъкна покрай него и се устреми към стълбите. Аз го последвах. Не вярвах, че това се случва. *Аз си имам ангел хранител?*

— Господине, не мога! — заяви Барнабас и се почувствах нежелано бреме. — Не мога хем да си върша работата, хем да я пазя! Ако отида някъде много далече, те ще я вземат!

— Тогава я води с тебе на работа. — Рон мина няколко стъпала надолу. — Тя трябва да се научи да ползва това нещо. Научи я на нещо в свободното си време, което ти се намира в изобилие. А и няма нужда да я държиш жива. Просто поддържай въртенето на монетата ѝ. И се опитай този път да се справиш по-добре! — изръмжа той.

Барнабас заломоти нещо, Рон се обърна и ми се усмихна притеснено.

— Мадисън — рече той на прощаване. — Носи медальона винаги със себе си. Той ще те предпазва донякъде. Ако го свалиш, черните крила ще те намерят, а черните жътвари винаги са наблизко до тях.

Черни крила. Пак това словосъчетание. Това име само по себе си извикваше в ума ми гаден образ.

— Черни крила? — попитах и от устата ми двете думи прозвучаха като мръсни.

Рон спря на стъпалото.

— Мръсни лешояди, остатъци от сътворението. Надушват погрешните смърти още преди да се случат и се опитват да отмъкнат някое парченце забравена душа. Не им позволявай да те докосват. Тъй като си мъртва, те те усещат, но с камъка ще си мислят, че си жътвар и няма да те закачат.

Главата ми закима. Бягай от черните крила. Запомних.

— Кронус! — примоли се Барнабас, щом Рон отново погледна надолу. — Моля те! Не ми причинявай това!

— Намери старата ми шапка и ги разправяй на нея — измърмори Рон, щом слезе на стълбищната площадка и тръгна към вратата. — Само за една година е.

И той прекрачи прага и излезе на слънце. Светлината го обля и той изчезна, не наведнъж, а се стопи в нея от краката нагоре.

Слънчевите лъчи, които огряха къщата през вратата, като че заблещукаха, а после далечната косачка ревна.

Вдъхнах, а светът се завъртя отново с птичето чуруликане и музиката от някакво радио. Стоях стъписана до Барнабас.

— Как така за година? — прошепнах. — Само толкова ли ми остава?

Барнабас ме огледа от глава до пети, явно ядосан.

— Откъде да знам?

Откъм моята стая се чу стреснат глас:

— Мадисън? Ти ли си?

— Татко! — извиках и се блъснах в него, когато той излезе. Той ме прегърна щастливо и погледна усмихнато Барнабас.

— Ти сигурно си момчето, което снощи е докарало Мадисън вкъщи. Сет ли беше?

Моля?! — помислих си, шокирана. Та нали вече се беше срещал с Барнабас. А и как толкова бързо от разгневен закрильник се превърна в татко симпатяга? Ами катастрофата? Болницата? Смачканата кола? Моята смърт?

Барнабас запристъпва от крак на крак, явно от неудобство, и метна към зяпналата ми физиономия поглед, който ми заповядваше да млъкна.

— Не, господине. Аз съм Барнабас, приятели сме с Мадисън. Бях и снощи с нея, след като Джош си тръгна. Приятно ми е да се запознаем, господине. Наминах просто да питам дали на Мадисън ѝ се прави нещо днес.

Татко изглеждаше горд от това, че съм успяла да си намеря приятел без негова помощ, но аз бях страшно объркана. Той се прокашля, сякаш се мъчеше да реши как да се държи с първото ми гадже, с което се е запознал, и пое протегнатата ръка на Барнабас. Стоях и гледах в почуда как те се ръкуват. Барнабас ме сръчка леко и аз се поотпуснах. Явно всичко беше изтрито от съзнанието на татко и на негово място бе вкаран фалшив спомен за спокойна вечер — мечтата на тийнейджъра за прикритие на макс. Сега ми оставаше само да разбере как го е направил Рон. За справки за в бъдеще.

— Ей, имате ли тука нещо за ядене? — попита Барнабас и се потърка по тила. — О, все едно не съм ял от години!

Като по магия татко мина в режим „родител веселяк“, забъбри за вафли и тръгна да слиза. Барнабас тръгна подире му и се поколеба, щом го хванах за лакътя и го дръпнах да спре.

— Значи легендата е, че Сет ме е докарал вкъщи и съм гледала цяла нощ телевизия? — Искях да разбера доколко сама мога да поправа щетите.

— И никога не съм падала от дигата? — додадох, след като той кимна. — Кой ще помни случилото се снощи? Ще го помни ли някой изобщо?

— Никой от живите — отвърна той. — Рон гледа да изпипва нещата. Явно много те харесва. — Погледът му се задържа върху камъка на шията ми.

— Или може би просто харесва новото ти красиво камъче.

Пак се изнервих, пуснах ризата му и Барнабас се затътри след татко, който от кухнята настояваше да разбере дали Барнабас може да остане за закуска. Пооправих си роклята, прокарах пръсти през разрошената си коса и бавно и внимателно заслизах подире му. Ама че смахната работа. Една година. Поне разполагах с една година. Може и да не бях жива, но, слава богу, нямаше и да умра съвсем. Ще се науча да използвам камъка, който взех, и ще си остана тук. Където ми е мястото. Тук, с татко.

Гледайте ме само.

Неспокойна, седях на покрива, върху тъмните камъни, блещукащи в нощния мрак, и се опитвах да си подредя мислите. Не бях жива, но не бях и съвсем мъртва. Както подозирах, внимателният разпит на татко, който продължи цял ден, потвърди, че той, не само, няма представа, че съм била мъртва в болницата, но дори и не помни катастрофата. Мислеше, че съм зарязала Джош, след като съм разбрала, че ме е поканил от жал, после Сет и Барнабас са ме докарали до вкъщи и цяла нощ съм се цупила и съм гледала телевизия, облечена с костюма.

Никак не беше доволен, че съм съсипала взетия под наем тоалет. Аз пък никак не бях доволна, че извади цената му от полагащите ми се джобни пари, но нямаше да се оплаквам. Татко като че се изненада, че така кротко приех наказанието, и ми каза, че съм пораснала. Де да знаеше...

Цял ден внимателно наблюдавах татко, докато разопаковах багажа си и го подреждах по шкафове и рафтове. Личеше си, че той знае, че нещо не е наред, макар и да не можеше да каже какво е. Почти не ме изпускаше от очи и толкова често се качваше да ми носи разни неща за хапване и безалкохолно, че накрая ми идеше да се разкрещя. Неведнъж го улових да ме наблюдава с уплашено изражение и щом забелязваше, че го гледам, го прикриваше. На вечеря водихме непринуден разговор над свинските пържоли. След като двайсетина минути ги чоплих с вилицата, аз се извиних с умората си от бала предната вечер.

Да, то си трябваше да съм уморена, обаче не бях. Не, беше два часът след полунощ, и ето ме тука на покрива — хвърлям камъчета и се правя на заспала, докато светът се върти в хладния мрак. Може би вече няхах нужда от сън.

Прегърбих се, взех още едно парченце дзифт от керемидите и замерих с него комина. То издрънча в металния капак и рикошира в

мрака. Изправих се върху плоския покрив и дръпнах джинсите си на мястото им.

Леко напрежение пропълзя в тялото ми — тръгна с леки бодехи от пръстите им и плъзна по мен като назъбена светкавица. Усещането, че някой ме следи, избухна, завъртях се и ахнах, когато Барнабас падна от приведеното над покрива дърво.

— Ей! — извиках с разтуптяно сърце, щом той се приземи като котка. — Да беше ме предупредил!

Той се изправи в разсейвания от лунни лъчи мрак с ръце на хълбоците. Излъчваше леко сияние, съвсем видимо, също като отвращението му.

— Ако бях черен жътвар, вече да си мъртва.

— Ами че нали вече съм си мъртва? — Замерих го с камъче. То прелетя над рамото му, а той дори и не помръдна. — Какво искаш? — нацупих се.

Вместо отговор той вдигна тесните си рамене и погледна на изток.

— Искам да знам какво не си казала на Рон.

— Моля?

Той стоеше неподвижно като скала, кръстосал ръце на гърдите си, и ме гледаше.

— Сет ти каза нещо в онази кола. Само тогава ти не беше пред погледа ми. Искам да знам какво е. Може би от това зависи дали ще лъжеш и ще се правиш на жива, или ще те откарат в черния двор. — Той се размърда рязко и сърдито. — Няма да се проваля пак, не и заради теб! Ти си била важна за Сет още преди да открадне камъка. Затова е дошъл да те вземе от моргата. Искам да знам защо.

Погледнах камъка, блестящ на лунната светлина, после — стъпалата си. От особения наклон на покрива ме боляха глезените.

— Той каза, че името ми твърде често се споменавало сред човешките дела и щял да ми убие душата.

Барнабас дойде и седна на доста голямо разстояние от мен.

— Приключил е с това. Сега вече си мъртва и не представляваш заплаха. Защо се е върнал да те вземе?

Беше се поотпуснал и това ми вдъхна увереност. Погледнах го — стори ми се, че очите му сребреят от лунната светлина.

— Нали няма да ме издадеш? — Исках да му се доверя. Имах нужда да поговоря с някого, а не можех да се обадя на някой стар приятел и да му се оплача, че съм умряла, колкото и забавно щеше да е.

Барнабас се поколеба.

— Не, но може да се опитам да те убедя сама да ми го кажеш.

Това можех да го понеса. Вдъхнах бавно.

— Той каза, че отнемането на жалкия ми животец бил неговият пропуск към по-висша инстанция. И се върна, за да докаже, че ме е... убил.

Чаках да реагира, но той остана безучастен. Най-сетне не издържах, вдигнах глава и го погледнах в очите. Барнабас ме гледаше, сякаш се опитваше да схване какво означава това, но явно не стигна до отговор, и каза бавно:

— Мисля, че засега не бива да го казваш на никого. Той сигурно го е казал просто ей така. Забрави го. Заеми се да се учиш как да се вписваш сред другите.

— Да, бе — изкисках се саркастично. — Ново училище, това е такъв купон!

— Да се вписваш сред живите, искам да кажа.

— А... — Добре, де, щях да се уча да се вписвам не в ново училище, ами сред живите. Яко. Сетих се за катастрофалната вечеря с баща ми и прехапах устна. — Барнабас, а трябва ли да ям?

— Разбира се. Ако ти се яде. Аз не ям. Или поне не ям много — произнесе той почти мечтателно. — Но ако си като мен, никога няма да огладняваш.

Прибрах късата си коса зад ухото.

— Ами да спя?

Той се усмихна.

— Можеш да пробваш. Аз не успявам, освен ако не полудявам от скука.

Взех парченце дзифт от покрива и пак го метнах по комина.

— Как така няма нужда да ям?

Барнабас се обърна към мен.

— Този твой камък излъчва енергия и ти я поемаш. Къпеш се в нея. Пази се от врачки, ще те сметнат за обсебена от зъл дух.

— Ммм — смънках. Чудех се дали не можех да получа полезни сведения за това какво всъщност става в някоя църква, но там бъркаха за мрачните жътвари, значи сигурно не знаеха толкова, колкото си мислят.

Въздъгнах, там, в тъмното, на покрива, със седящия до мен бял жътвар — моят ангел хранител. „Добре се подреди, Мадисън“ — помислих си, и се зачудих дали животът ми — или по-скоро смъртта ми — може да се прецака още повече. Бавно опипах камъка, който ме поддържаше донякъде жива и се зачудих какво ли ще правя сега. Ще ходя на училище. Ще си уча уроците.

Ще общувам с татко. Ще се опитам да разбера коя съм и с какво ще се занимавам. Всъщност, промяната не беше кой знае каква, освен дето не се налагаше да ям и да спя. Значи, нещо по-страшно и от черен жътвар ме издирва. Освен това си имах ангел хранител. А животът очевидно продължава, макар и аз вече да не съм активна част от него.

Барнабас ме изненада — изправи се внезапно и аз го погледнах изотдолу, очертан в целия си ръст на фона на звездите.

— Да вървим — той ми протегна ръка. — Тази вечер нямам какво да правя и ми е скучно. Ти нали не си кресла?

„Кресла?“ — беше първата ми мисъл. А втората — „Къде ще ходим?“. Но от устата ми излезе само тъпото:

— Не мога, наказана съм. Не мога да стъпна извън къщата, освен когато съм на училище, чак докато изплатя костюма.

Но аз се усмихнах, хванах ръката му и той ми помогна да стана. Щом Рон беше успял да накара татко да забрави за смъртта ми, можех да се обзаложа, че Барнабас може да ме прикрие, ако се измъкна за час-два.

— Е, за наказанието никак не мога да ти помогна — каза той. — Но там, където отиваме, няма да ти се налага да стъпваш никъде.

— А? — хлъцнах аз и се вцепених, когато той застана зад мен. Стърчеше над мен заради наклона.

— Ей! — викнах, когато ме обгърна с ръка. Но протестите ми утихнаха, защото се стъписах, когато сива сянка ни обгърна изведнъж. Бяха истински, миришеха като пухената възглавница на майка ми, и аз ахнах, когато ме прихвана по-здраво, стъпалата ми се откъснаха от покрива, който остана далече долу.

— А стига бе! — възкликнах, а светът се ширна под нас, сребристочерен на лунната светлина. — Ти имаш криле?

Барнабас се засмя, стомахът ми рязко се сви и ние се заиздигахме нагоре.

Може би... може би в края на краищата нямаше да е толкова зле.

ЦЕЛУНИ И ПРЕДСКАЖИ

1

— *Извинявай*, че краят не е съвсем като в книгите — каза мъжът, който я стискаше за гърлото. Усмихваше се и я гледаше в очите, докато я душеше.

— Ако ще ме убиваш, не може ли да приключиш по-бързо? Така е малко неудобно.

— Кое, ръцете ми ли? Или чувството, че си се провалила...

— Не съм се провалила.

— ... пак?

Тя му се изплю в лицето.

— Още има огън в теб, за това ти се възхищавам. Мисля, че с тебе щяхме да се разбираме. Но за жалост просто няма време.

Тя се възпротиви за последен път, задраска с нокти дланите му, стиснали гърлото ѝ, ръцете, всичко, но той дори не трепна. Юмруците ѝ се отпуснаха безпомощно до тялото ѝ.

Той се наведе толкова ниско над лицето ѝ, че тя усещаше дъха му.

— Последни думи?

— Четири: дъвка против лош дъх. Много ти е нужна.

Той се разсмя и затегна хватката си около гърлото ѝ.

— Сбогом.

Той впери за миг изгарящ поглед в очите ѝ, а после тя чу рязко изпукване и се свлече на земята, и мрак погълна всичко.

Осем часа по-рано...

„Секси момичетата знаят, че мълчанието е злато, но само за четири секунди“. Секунда повече, и ще те пратят в разряда на странните птици — прочете Миранда и се намръщи над книгата. — Ако усещаш, че броячът цъка, предложи му нещо! Едно най-просто „Искаш ли ядки?“, казано с усмивка, може изведнъж да разруши застоя на мълчанието. Запомни, секси поведението прави момичето секси.

Миранда започваше да изпитва дълбоко недоверие към книгата „Как да хванеш — и да целунеш! — твоето момче“.

Облегната на черното такси, паркирано в товарната зона на общинското летище на Санта Барбара през онази юнска вечер, тя си припомняше как се изкефи, като я намери в книжарницата. Изглеждаше като мечтата за дълъг и щастлив живот след сватбата под формата на книга — кой не би искал да научи „Петте изражения на лицето, които ще променят живота ти“ или „Тайните на езиковата тантра, известни само на профитата?“. Но след като изпълни всички упражнения, тя никак не бе убедена в преобразователните сили на Обаятелната усмивка или половиндневното смучене на гроздово зърно. Не за пръв път книга за самопомощ я разочароваше — и „Стига си отлагала!“ и „Сприятели се със СЕБЕ СИ“ бяха пълна катастрофа, но беше потискащо, защото този път тя хранеше такива надежди! И защото, както наскоро бе изтъкнала най-добрата ѝ приятелка Кензи, всяка гимназистка от последния клас, която се държеше като Миранда, когато възлюбленият ѝ беше наблизо, има голяма, ама много голяма нужда от помощ.

Тя зачете друг пасаж.

„Перифразирай един от неговите въпроси и му го задай ти, като прибавиш и намек за флирт с вдигната вежда. Или пък завържи разговор с остроумна реплика. Ти: Тук отделът за порцелан ли е? Той: Не, защо? Ти: Защото си фин. Ако не си падаш по порцелан, ето ти

едно, на което винаги се хващат: Ти: Космически гащи ли носиш? Той: Не, защо? Ти: Защото дупето ти е...

— Здравейте, мис Кис.

Миранда погледна и се вторачи в брадичката с трапчинка и мургавото лице на младши сержант Кейлъб Рейнълдс.

Явно съвсем се беше отнесла, за да не чуе биенето на сърцето му, когато е дошъл. То биеше отчетливо, с леко ехо накрая, малко като ритъма едно-две-три-ча-ча-ча (беше научила за ритъма на ча-ча от „Ти можеш да танцуваш!“, друго твърде нещастно преживяване с цел самопомощ). Той сигурно щеше да има проблем с това като остарее, но на двацет и две то явно не му пречеше да ходи на фитнес, поне така можеше да се съди по вида на гърдите, бицепсите, раменете, ръцете, китките...

Стига си зяпала.

И тъй като получаваше пристъп на „Смахнатата уста“ всеки път, когато заговореше на някой сладур, да не говорим за най-младия заместник-шериф в Санта Барбара, само четири години по-голям от нея, който всеки ден преди работа ходеше да сърфира, и който беше толкова готин, че можеше да му простиш носенето на тъмни очила, въпреки че беше почти осем вечерта, тя каза:

— Здравейте, заместник-шериф. Често ли идвате тук?

Въпросът ѝ го накара да се намръщи.

— Не.

— Не, защо да идвате, нали така? Аз също. Е, не чак толкова често. Може би веднъж седмично. Недостатъчно често, че да науча къде са тоалетните. Ха-ха! — Не за първи път ѝ хрумна, че в живота не е излишен аварийен изход. Малка вратичка, през която можеш да изчезнеш, когато си се изложил напълно и докрай. Или когато спонтанно на лицето ти изригне пъпка.

— Добра ли е тая книга? — попита той, взе я от нея и прочете на глас подзаглавието: „Ръководство за добри момчета, които (понякога) искат да бъдат лоши“.

Но в живота аварийен изход нямаше.

— За едно училищно задание е. За домашно. За... въ... ритуалите по ухажване.

— Мислех, че повече си падате по кримките. — Той я поразис една от полуусмивките си. Беше твърде куул, че да се ухили до уши. —

Смятате ли скоро пак да осуетите някой обир на супермаркет?

Беше грешка. Не това, че спря типовете, обрала Денонощния магазин на Рон номер 3, а че се задържа там достатъчно, че да я видят полицаите. Кой знае защо им беше трудно да повярват, че просто се е облягала на осветителния стълб, когато той падна точно пред профучаващата през кръстовището кола на крадците. Колко са подозрителни хората, чак да ти дожалее, особено хората от силите на реда. И от училищната администрация. Но тя беше научила много неща оттогава.

— Опитвам се да ги ограничавам до един обир седмично — каза тя, както се надяваше, с лек, „ха-ха-майтап-си-правя-секси-поведението-те-прави-секси“ тон. — Днес просто си изпълнявам постоянните работни задължения на вземане на ВИП личности от летището. — Миранда чу как ча-ча пулсът му леко се ускори. Може би се кефеше на ВИП-ове.

— В това, вашето училище интернат, Чатсуърт Академи, позволяват ли ви да напускате кампуса, когато си искате, или само в определени дни?

— В сряда и в събота следобед, ако си в последния клас. Тогава нямаме часове — отвърна тя и чу, че пулсът му се ускори още малко.

— В сряда и в събота следобед сте свободна. А как се забавлявате?

Дали я канеше да излязат. Не. Може. Да. Бъде. НЕМОЖЕДАБЪДЕНЕМОЖЕДАБЪДЕ! Флиртувай! — заповяда си тя. Обаятелна усмивка! Кажи нещо! Каквото ще да е! Бъди секси! Веднага!

— А вие как се забавлявате? — повтори тя въпроса му и вдигна вежда, за да намекне за флирт.

Той като че се слиса за миг, а после каза много официално:

— Аз работя, мис Кис.

Моля, посрещнете сърдечно Миранда Кис, нашата нова Мис Идиотка на годината! — помисли си тя. А на глас каза:

— Да, и аз. Тоест, аз или развозвам клиенти, или съм на тренировки с отбора. Аз съм от „Момичетата Би“ на Тони Босън? Отборът по Ролър Дерби? Затова и работя — тя искаше да посочи таксито, но вместо това го тресна с длан. — За да си в отбора, трябва да си шофьор в компанията на Тони, Луксозен транспорт „Пет Бъди“.

Обикновено имаме мачове само в почивните дни, но в сряда имаме тренировка, понякога и в други дни... — дърдореше Смахнатата уста.

— Гледал съм как играят Би. Това нали е професионален отбор? И позволяват на гимназистка да играе?

Миранда преглътна.

— О, да. Разбира се.

Той я погледна над слънчевите си очила.

— Добре, де, трябваше да излъжа, за да ме вземат в отбора. Тони си мисли, че съм на двайсет. Нали няма да ме издадете?

— И ви е повярвал, че сте на двайсет?

— Трябваше му нов стопер.

Заместник-шериф Рейнълдс се изкиска.

— Значи вие сте стоперът? Добра сте! Разбирам защо вероятно е направил изключение. — Пак я огледа. — Нямаше да ви позная.

— Ами, то е, защото слагаме перуките и златните маски на очите, за да изглеждаме еднакви. — Едно от нещата, които харесваше в Ролър Дерби, беше точно анонимността, това, че никой не те знае кой си и какви са уменията ти. Това я караше да се чувства неуязвима, сигурна. Никой не можеше да те посочи заради... нищо.

Заместник-шериф Рейнълдс чак свали слънчевите си очила, за да я огледа:

— Значи обличате онзи сатенен костюм в червено, бяло и синьо? С късите поли и онези сладурски наметалца? Искam да ви видя някой път.

Той ѝ се усмихна, погледна я право в очите, коленете и омекнаха, а мислите и започнаха да разиграват сценарий, в който той беше без риза, но носеше кана кленов сироп и голяма...

— Е, моята госпожа дойде — каза той. — Ще се видим. — И после си тръгна.

... купчина палачинки. Миранда го видя как отиде при едно момиче на двайсет и няколко — гъста руса куса, слаба, но мускулеста, обви с ръка раменете ѝ и я целуна по врата. От онези жени, които носят сутиени, на чийто етикет пише Размер 90 С, а не спортни модели. И го чу да казва възбудено:

— Чакай само да се приберем! Купил съм страхотни нови играчки, нещо специално, само за теб! — с дрезгав глас и разтуптяно сърце.

Когато подмина Миранда, той вдигна брадичка и каза:

— И да се пазите от бели.

— Да, и вие — отвърна му Смахнатата уста. Искаше й се да си удари главата в колата, такава идиотка беше. Опита се да докара Чаровен Смях (израз номер четири от книгата), но вместо това се задави.

Докато вървяха по паркинга, тя чу, че момичето пита коя е и заместник-шериф Рейнълдс отговори:

— Местна шофьорка на такси.

— Тя е шофьорка? — възкликна момичето.

— Прилича на мадамите от Хавайските аеролинии, с които излизаше ти, но по-млада. И по-сладка. Знаеш как започваш да мислиш, когато наблизко има сладки момичета. Сигурен ли си, че нямам повод за притеснение?

Миранда го чу как се смее, чу искреното забавление в гласа му, когато каза:

— Тя ли? Милинка, тя е просто гимназистка, която си пада по мен. Повярвай, няма от какво да се тревожиш.

И си помисли:

Авариен. Изход. Веднага. Моля.

Понякога е супер гадно да имаш супер остър слух.

3

Миранда обичаше летището на Санта Барбара за това, че повече приличаше на Кантината на Акапулко Джо, отколкото на официална сграда с подобните на кирпичени стени, хладен теракотен под, шури плочки в синьо и златно и бугенвиллии покрай стените. Беше малко, самолетите паркираха там, където кацаха, слагаха им стълби на колелца и само една верига отделяше посрещачите от слизащите от самолета.

Тя извади табелата от таксито, провери името на нея — КУМЕ — и я вдигна срещу слизащите пасажери. Докато чакаше, слушаше как жената в златния „Лексус SUV“, четири коли след нея на опашката, говори по телефона: „Ако тя слезе от самолета, ще я позная. Той да си приготвя чековата книжка“! — а после килна глава и се съсредоточи върху провлачения звук — шшлюп, шшлюп, шшлюп, който издаваше един охлюв, пълзящ по още топлия тротоар към бръшляна.

Още помнеше точния момент, когато осъзна, че не всички имат слух като нейния, че не е нормална. Вече беше завършила първия срок на седми клас в училище „Сейнт Бартоломео“ и им бяха пускали филма „Тялото ти се променя: женственост“. Озадачена от всички пропуснати във филма промени, като неконтролираните избухвания, случайното чупене на предмети, които се опитваш да вземеш, и удрянето на главата в тавана на гимнастическия салон, когато скачаш, и внезапната способност да виждаш прашинки по хорските дрехи. След като сподели със сестра Ана и тя отговори на въпросите ѝ със „Стига шеги, дете“, Миранда реши, че сигурно са толкова очевидни, че нямаше нужда да ги споменават и във филма. Чак когато се опита да спечели неугасващата обич на Джони Войт, като го предупреди да не мами пак Синтия Райли, която беше страшно сърдита, Миранда разбра до каква степен е „с нетипични способности“. Вместо Джони да падне на коляно и да обяви, че тя е неговата богиня със спортен сутиен и карирана пола, той я беше нарекъл първо изрод, после нахална кучка, и се бе опитал да я набие.

Ето как за пръв път разбра колко опасни са тези сили и как могат да те превърнат в изгнаник.

А също и че е по-силна от момчетата — нейни връстници, и според тях това никак не е готино или поне не е добре. Училищната администрация също смяташе така.

От тогава беше станала спец по нормално държание и внимателни действия. Бе овладяла силите си. Или поне така си мислеше допреди седем месеца, когато...

Миранда отблъсна спомена и отново се загледа в хората на летището. Беше дошла по работа. Видя как едно момиченце със златни къдрици, яхнало на конче татко си, застанал до пътеката, започна да маха на една слязла от самолета жена и започна да вика: „Мамо, мамо, липсваше ми!“.

Видя как щастливото семейство се прегърна и сякаш някой я удари в корема. Едно от предимствата на училищата — интернати, помисли си тя, че не те канят на гости и никога не виждаш съучениците си и техните да закусват като нормално семейство. Кой знае защо, когато си представяше истински щастливо семейство, те все закусваха.

Освен това хора с нормални семейства не учеха в Чатсуърт Академи, „Най-добрият интернат в Южна Калифорния“. Или, както обичаше да го нарича наум Миранда, Склада за деца — мястото, където родителите (или в нейния случай настойниците) си пазят децата на склад, докато им потриват за нещо.

Изключение правеше съквартирантката ѝ Кензи. Двете с Кензи Чин живееха заедно от четири години, от, първата ѝ година там. Миранда не беше живяла с никого толкова дълго. Кензи идваше от идеално семейство, което закусва заедно, имаше идеална кожа, идеален успех, всичко ѝ беше идеално и Миранда би била принудена да я намрази, ако Кензи не беше толкова всеотдайна и мила. И мъничко откачена.

Както по-рано същия следобед, когато Миранда влезе в стаята им и я завари застанала в челна стойка, само по гащички, и цялото ѝ тяло беше наплескано със засъхваща глина с цвят на мента.

— Ще се наложи да ходя на психотерапия цял живот, за да прогоня този образ от съзнанието си — каза ѝ Миранда.

— Ти и без това трябва да ходиш на психотерапия дотогава, за да преодолееш проблемите със сбърканото си семейство. Сега ти давам само материал за МВК. — Кензи знаеше за семейството на Миранда повече от всички в Чатсуърт. По-голямата част бяха измислици. За сбърканото семейство обаче беше вярно.

Освен това Кензи обичаше съкращенията и вечно измисляше нови. Миранда остави чантата си, тръшна се на леглото и попита:

— МВК?

— Много Важна Ключа. — А после Кензи додаде: — Не мога да повярвам, че няма да дойдеш на абитуриентския бал! Винаги съм си представяла как отиваме заедно!

— Надали на Бет това ще ѝ се хареса особено. Да бъде третия излишен.

Бет беше интимната приятелка на Кензи.

— Изобщо не ми приказвай за тази твар — заяви тя и се престори, че потръпва. — Шоуто на Бет и Кензи официално се отменя.

— Откога?

— Колко е часът?

— Три и трийсет и пет.

— От два часа и шестнайсет минути.

— А, значи в деня на бала пак ще го има.

— Разбира се.

Кензи „отменяше шоуто“ горе-долу веднъж седмично и това никога не продължаваше повече от четири часа. Тя смяташе, че драмата на раздялата и радостта от помирението поддържат връзката свежа. И по някакъв странен начин това, като че действаше, защото Миранда не познаваше по-щастлива двойка от тях двете с Бет. Още съвършенство.

— Както и да е, стига си се мъчила да смениш темата. Мисля, че допускаш сериозна грешка, като пропускаш бала.

— Да, убедена съм, че никога няма да си го простя.

— Не се шегувам.

— Защо? Какво толкова? Голяма танцова забава със смотан девиз. Знаеш, че имам два леви крака и не бива да ме пускат на дансинга при другите.

— Мил Салют за Червеното, Бялото и Синьото не е смотан, а патриотичен девиз. А пък колкото го можеш.

— Мисля, че Либи Гиър няма да се съгласи с теб. Само че устата ѝ е още запечатана.

— Както и да е, абитуриентският бал не е просто голяма танцова забава. Това е ритуал на преминаването, момент, в който от деца преминаваме в безкрая на възрастните хора, каквито ще станем, отхвърляме бремето на нашите младежки опасения, за да...

— ... се напием и евентуално да ни излезе късметът. Според това какво смяташ за късмет.

— Ако не дойдеш, ще съжаляваш. Наистина ли искаш да си нещастна, изпълнена със съжаление възрастна?

— Да, моля! А и освен това съм на работа.

— Както винаги. Пак се криеш зад работата си. Можеш да си вземеш една свободна събота. Поне признай честно защо няма да идваш.

Миранда погледна Кензи с Невинни очи, изражение номер две от книгата за целуването.

— Не те разбирам.

— Я не ме гледай като Моето малко пони! Ще ти го кажа буква по буква: И-Д-В-А-Ш.

— И аз ще ти го кажа буква по буква: Н-Я-М-А. И още нещо: Г-Л-Е-Д-А-Й-С-И...

Но Кензи продължи, без да ѝ обръща внимание — умееше го като професионалист:

— Вярно, че Уил може би трябва да го ваксинират и да го прегледат за болести, след като ще дойде с Ариел, но не мога да повярвам, че ще се откажеш така лесно.

Уил Джавълин изпълваше около 98 процента от мечтите на Миранда. Тя се опитваше да се отърве от чувството си, откакто разбра, че той ще идва на бала с Ариел Уест — „Кръстих новите си гърди на нашите семейни вили, Миранда, вашето семейство има ли вили? А, да бе, забравих, та ти си дете на приемни родители.“ Наследница на състоянието на „Уест — захарта на Уест е най-добра!“, това си беше предизвикателство. За да не си навлече лоша карма, Миранда каза.

— Нищо ѝ няма на Ариел.

— Да, нищо, което не би могло да се излекува чрез изгонване на зли духове. — Кензи най-сетне спусна крака на пода, изправи се и взе хавлията си. — Но поне ми обещавай да дойдеш на купона след бала. На

семејната вила на Шон на плажа? Ще дойдеш, нали? Всички ще купонясваме и ще чакаме слънцето да изгрее, а ти ще можеш да побъбриш с Уил извън училище. А кога все пак ще ми разкажеш какво се случи между вас онази вечер? Защо си толкова МКГ за това?

Това съкращение Миранда го знаеше.

— Не, не Мълча Като Гроб. — Тя вдигна купчината листове на рафта между леглата им и ги подреди.

— Пак го правиш. Вечно се преструваш на Холи Домакията, за да избегнеш разговора.

— Може би. — Миранда преглеждаше листовите, фотокопия на статии от вестници от последната половин година. „Крадец на чанти хванат от тайнствена добра самарянка, открит завързан за оградата с йо-йо“ — съобщаваше първата и най-скорошна. После, отпреди няколко месеца: „Как е станало? Обир, провален, защото крадецът губи контрол над пистолета си. Според свидетел пластмасова играчка с бонбонки Пез изхвърчала изневиделица и избила оръжието от ръката на нападателя“. И най-накрая, отпреди шест месеца: „Обир на супермаркет осуетен от паднал стълб; двама арестувани“. Стомахът ѝ се сви.

Това поне са само три от около десетината различни случаи, каза си тя. Но това никак не ѝ помогна да се почувства по-добре. Изобщо.

Супермаркетът беше първият случай. Беше привечер, откъм океана идваше мъгла, около уличните лампи имаше мъгливи ореоли. Тя караше по странична улица в Санта Барбара на път за тренировка по Ролър Дерби, когато чу заплахите вътре в Денонощния магазин на Рон номер 3 и просто... се задейства. Нямаше никакъв контрол върху действията си, беше като в сън — тялото ѝ знаеше точно какво да прави, накъде ще тръгнат крадците, как да ги спре. Всичко това изплуваше като думите на любима песен, дори и да не си я чувал от години. Само дето тя нямаше представа откъде си го припомня.

Беше прекарала трите дни след обира на супермаркета на легло, свита на топка и разтреперана. Каза на Кензи, че е болна от грип, но всъщност беше обхваната от ужас. Ужасена от силите, които внезапно не бе в състояние да овладее.

Ужасена, защото толкова ѝ хареса да ги използва. Беше ѝ толкова добре. Сякаш за първи път беше жива.

Ужасена, защото знаеше какво можеше да се случи, ако хората разберат. На нея, и на...

Тя размахна копията към Кензи:

— Какво смяташ да правиш с това?

— Охо, Сержант Кис почна да командва! — Кензи козирува. — С цялото ми уважение, госпожо, но, както казват във войската, КТКЖ.

Няма да се измъкнеш и да смениш темата само като пуснеш страшния си глас.

КТКЖ означаваше „Колко Тъжно, Колко Жалко“. Миранда не можеше да не се разсмее.

— Ако се опитвах да сменя темата, едночленна ми армийо, щях да изтъкна, че тази гадост по тялото ти цапа целия килим, който декораторът на майка ти домъкна през три континента в четвърти, защото уж принадлежал на Луси Лоулес. Сериозно, искам да знам, защо се интересуваш от уличната престъпност в Санта Барбара?

Кензи се премести на пода.

— Не от уличната престъпност в Санта Барбара, а от осуетените улични престъпления. Това е за дипломната ми работа по журналистика. Някои хора твърдят, че тук действала някаква мистична сила. Може дори самата Санта Барбара да се е върнала.

— Не може ли да е просто съвпадение? Престъпниците най-редовно се дънят, нали?

— Хората не обичат съвпаденията. Точно както не е съвпадение, че се мъчиш да ме накараш да говоря по темата, вместо да отговориш на въпросите ми какво се случи между вас с Уил. Тъкмо, както изглежда, вие двамата най-сетне явно — и окончателно, бих добавила — сте се загадили, и хоп, ти изведнъж се прибираш в стаята ни. И, да добавя също, съсипваш върховната романтична вечер за мен.

— Казах ти! — изпъшка Миранда. — Нищо особено. Нищо не стана.

Облегната на таксито сега, когато гаснеха последните лъчи на деня, Миранда си мислеше, че „нищо“ е слабо казано. По-зле и от нищо беше. Онзи израз на лицето на Уил, който се колебаеше между „Нещо зелено се е заклешило между зъбите ти“ и „О, здрасти, професор Перко“, смесица от ужас и... ами, ужас, когато най-сетне тя събра куража да...

И тогава внезапно го проумя. Статиите на бюрото на Кензи до една бяха излезли в четвъртък и съобщаваха за събития, случили се... За действия, които тя беше извършила... в сряда.

„Свободна сте в сряда и в събота следобед“ — чу тя Кейлъб да повтаря думите ѝ.

Лошо. Много лошо. Трябваше да си трайка.

Златният „Лексус SUV“ зад нея потегли от бордюра и Миранда чу как двойката вътре се кара за шума на климатика им. Жената зад волана се обърна и изрева на съпруга си: „Не ме лъжи! Знам, че си бил с нея“! И даде мощно газ точно когато семейството с русото момиченце излезе на пешеходната пътека пред нея...

След това никой не беше сигурен какво точно стана. Както колата летеше към семейството на пътеката, изведнъж всичко се размаза и те се намериха на бордюра, слисани, ала здрави и читави.

Докато гледаше как златистата кола офейква в далечината, Миранда усети прилива на адреналин, който винаги я заливаше след несъзнателни действия, когато спасяваше някого. Водеше до пристрастяване, като наркотик.

И беше опасен като наркотик, напомни си тя.

Мисля, че трябва да си купиш речник. „Да си траеш“ въобще не означава това.

Млъкни. Само замах с ръка и леко тласване, изобщо не беше никаква голяма тактическа маневра.

Не биваше да го правиш. Беше твърде рисковано. Не си невидима, да знаеш.

Но не ме видяха. Всичко мина добре.

Този път.

Миранда се зачуди дали всички имат вътрешен глас, който е застопорен на канала „За нищо не ставаш“.

Ти какво се опитваш да постигнеш, все пак? Да не мислиш, че можеш да спасиш всички? Когато не можа дори...

Млъкни.

— Какво? — попита момичешки глас. Миранда се сепна и осъзна, че го е казала на глас, а пред нея има някой.

Момичето беше високо горе-долу колкото Миранда, но по-малко, може би на четиринайсет, и облечено така, сякаш беше изучавало ранните клипове на Мадона и искаше да е сигурна, че ако мрежестите

фланелки, облечени върху сутиен, ръкавиците без пръсти, тупираната коса, плътната черна очна линия, гумените гривни, фустите и мрежестите чорапи и ботите до глезена отново дойдат на мода, то ще е напълно готово.

— Извинявай, говорех на себе си — поясни Миранда. Не точно както би постъпил Зрелия Шофьор, какъвто уж беше.

— О... — Момичето подаде табелата с надписа КУМЕ на Миранда. — Трябва ти това. И това. — Тя ѝ подаде една квадратна кутийка.

Миранда пое табелата, но отказа да вземе кутията.

— Това не е мое.

— А трябва да е твое. И аз също. Тоест, аз съм Сиби Куме. — Тя посочи табелата.

Миранда пхна кутийката в джоба си, отвори задната врата на момичето и се зачуди какви ли са тия родители, които пращат непознат да вземе дъщеря им в осем часът вечерта.

— Не може ли да се возя отпред?

— Клиентите предпочитат задната седалка — каза Миранда с най-професионалния си глас.

— Искаш да кажеш, че ти предпочиташ те да се возят отзад. Ами ако искам да се возя отпред? Клиентът няма ли винаги право?

Фирмата Луксозен транспорт „Пет Бъди“ беше кръстена на набора от принципи, измислен от собственика Тони Босън — Бъди там навреме, Бъди вежлив, Бъди услужлив, Бъди дискретен и Бъди настоятелен да ти платят. Въпреки че Миранда подозираше, че ги е измислил на пияна глава в някоя късна вечер, тя се стараше да ги следва и беше сигурна, че това попадеше под „Бъди услужлив“. Тя понечи да отвори предната врата.

Момичето тръсна глава.

— Карай да върви, ще си седя отзад.

Миранда си лепна усмивка. Егати деня!

ВИП — клиентката ѝ беше мъничък демон, момчето на мечтите ѝ щеше да води на бала друга, а заместник-шерифът, по който си падаше, не само го знаеше, ами се майтапеше за това с гаджето си! Красота.

Но поне, каза си тя, от това по-зле нямаше накъде.

О, ти успя да го утежниш.

Млъкни.

Сиби Куме заговори веднага щом излязоха от летището.

— От колко време разкарваш хора?

— От една година.

— Тук ли си израсла?

— Не.

— Братя имаш ли?

— Не.

— Сестри?

— Н-не.

— Обичаш ли да караш?

— Да.

— Задължена ли си да носиш тоя тъп черен костюм?

— Да.

— На колко си години?

— На двайсет.

— Е-е, не си.

— Добре, де на осемнайсет.

— Правила ли си секс?

Миранда се прокашля.

— Мисля, че въпросът е неуместен. — Каза го досущ като доктор Троуп, заместник-директорът на училището, с тона, с който ѝ съобщаваше, че не я слуша, когато му се оправдаваше за пореден път защо е закъсняла за общежитието. Правилата били измислени с основание, и това основание не било тя да ги нарушава за свое удоволствие; а като стана дума за закъснения, все пак смята ли някога да вземе решение какво ще прави следващата година или най-безотговорно ще зареже местата си в няколкото първокласни колежа, където беше приета, и да подкопае реномето на училището, а своето — още повече. А и наистина нямал представа какво я прихваща напоследък, къде е изчезнала онази Миранда Кис, която искаше да стане лекар и да спаси света, и е дошла тази, която върви към

изключване — това ли искате, млада госпожице? Глас, който тя познаваше добре, защото го слушаше поне веднъж седмично от началото на ноември.

— Девствена си — обяви Сиби, все едно потвърждаваше отдавна подозиран тъжен факт.

— Това не е...

— Момче поне имаш ли си?

— В момента не...

— Момиче?

— Не.

— А приятели имаш ли? Не си много разговорлива.

Миранда започваше да разбира защо роднините на момичето не са дошли да я вземат от летището.

— Имам много приятели.

— Да, вярвам ти. Как се забавляваш?

— Отговарям на въпроси.

— Моля те, никога повече не се опитвай да се шегуваш. — Сиби се наведе напред. — Мислила ли си някога да се гримираш с черен молив? Ще те разкраси.

Бъди любезна!

— Благодаря.

— Тръгвай, моля те.

— Кхъм, на светофар сме.

— Мини само мъничко напред... идеално.

В страничното огледало Миранда видя, че Сиби е свалила стъклото си, подавала се е навън и заговаря момчетата в джипа до тях.

— Къде сте тръгнали, момчета?

— Да посърфираме на лунна светлина — отвърнаха момчетата.

— Ти искаш ли да дойдеш с нас, богиньо?

— Не съм богиня. На такава ли ви приличам?

— Не мога да ти кажа. Може би ще мога, ако си свалиш фланелката.

— А ти може ли да ме целунеш?

Миранда натисна копчето и стъклото се вдигна.

— Ама какво правиш?! — възнегодува Сиби.

— Можеше да ми строшиш главата!

— Сложи си колана, моля те.

— Сложи си колана, моля те! — изимитира я Сиби и се плъосна на седалката. — О, богове, аз само се опитвах да бъда любезна.

— Никакви любезности повече, докато не стигнем там, закъдето сме тръгнали.

— Да си се чувала напоследък как говориш? Като осемдесет, а не като осемнайсетгодишна!

— Тя погледна нацупено Миранда в огледалото.

— Мислех, че си шофьор, а не надзирател.

— В задълженията ми влиза да се погрижа да пристигнеш невредима и навреме. Между другото, пише го и на картичката, която ще намериш в джоба на седалката.

— И с какво ме застрашава целуването на момчета?

— По хиляди различни начини. Ами ако имат невидими гъбички в устата? Или Смъртоносната Устна.

— Няма такова нещо като Смъртоносна Устна.

— Сигурна ли си?

— Ти просто ревнуваш, защото аз умея да се забавлявам, а ти — не.

Девственица.

Миранда завъртя очи, но си замълча и се заслуша в телефонните разговори в колите зад тях.

— Една жена казваше на някого, че градинарят идвал, мъж обясняваше с мистичен глас: „Виждам тайнствен непознат, който идва да те вземе, не мога да различа мъж ли е, жена ли е“. Друг мъж обясняваше как искал да разкара тая кучка, и нямало значение, че била любимото куче на майка му...

Сепна я внезапният вик на Сиби:

— Ин-енд-Аут Бъргър! Трябва да спрем.

Бъди услужлива!

Миранда се съгласи Сиби да си поръча сама на гишето за коли и веднага съжали, когато я чу да казва на момчето, което приемаше поръчките:

— Ако ти дам да ме целунеш, ще получа ли намаление?

— Ей, сериозно те питам, да не са те хранили със Смахнат кекс? Защо искаш да целуваш всичките тия момчета, които дори не познаваш?

— Там, откъдето идвам аз, няма много момчета. А и какво значение има дали ги познавам? Целувките са супер! В самолета целунах четири момчета. Надявам се до вечерта да станат двайсет и четири.

Когато си взе сандвича, тя добави към бройката и двамата работници от алеята.

— Всички хамбургери ли са толкова вкусни? — Попита тя, щом пак потеглиха.

Миранда я погледна в огледалото за задно виждане.

— Никога досега ли не си яла хамбургер? Къде живееш?

— В планините — отвърна бързо Сиби и Миранда забеляза лекото учестяване на пулса ѝ, което предполагаше, че лъже и не е свикнала да го прави. Изглеждаше твърде малко вероятно — Не свикването де — за момиче с остър пристъп на лудост по момчетата като нея. Надали родителите ѝ и позволяваха да хойка и да...

„О, това изобщо не е твой проблем“! — напомни си Миранда. Бъди дискретна.

Докато пътуваха, Сиби се опита да си измоли целувки от още четирима. Бяха на една миля от мястото, където трябваше да я откара, и тъкмо Миранда си мислеше, че вече няма търпение да стигнат, Сиби писна:

— О, богове, тук продават понички! Винаги съм си мечтала да пробвам и поничките! Може ли да спрем? Молятисе молятисе молятисе!

Вече бяха закъснели с близо час, но Миранда не можеше да откаже поничка на никого. Дори и на човек, който възкликваше „О, богове“. Но щом спря, видя група момчета, насядали на една вътрешна маса и реши, че ще е опасно да остави Сиби да припари до тях, ако искаше да потеглят до четирийсет минути.

— Аз ще отида да взема, ти стой тук.

Сиби също беше забелязала момчетата.

— Не става! Идвам и аз.

— Или задникът ти остава в колата, Бандитке Целувачке, или поничките си остават в сладкарницата.

— Никак не е любезно да се говори така с клиенти.

— Моля, ползвай телефона ми, за да подадеш жалба, докато аз съм вътре. Договорихме ли се?

— Добре. Но поне ще спуснеш ли стъклото?

Миранда се поколеба.

— Виж какво, бабо, обещавам да не вадя задника си от колата, просто не желая да се задуша. Богове!

Когато Миранда излезе от сладкарницата, Сиби седеше на прозореца — беше успяла да изкара от прозореца и тялото, и краката си, като дупето ѝ си беше вътре, затънала до уши в целувка с някакво русо момче.

Миранда потупа момчето по рамото.

— Извинявай.

Той се обърна като замаян и я огледа от глава до пети.

— Здравей, момиче на моите мечти. И ти ли искаш целувка? С устни като твоите мога да направя чудеса. Даже няма да ти се наложи да си платиш долара.

— Не, благодаря. — После тя погледна Сиби.

— Нали се бяхме разбрали...

— ... задникът ми да не мърда от колата. И ако си беше направила труда да погледнеш, той си е там.

Миранда се обърна — не искаше Сиби да види усмивката ѝ. Подаде ѝ поничките и седна зад волана. Когато Сиби успя да се настани отново вътре, Миранда улови погледа ѝ в огледалото за задно виждане.

— Плащала си на момчетата да те целуват?

— Е, и? — сопна се Сиби. — Не всички ни целуват без пари! — Още по-сърдит поглед. — А ти почти нямаш цици. Моите са по-големи от твоите. Ама че глупаво!

Сиби млъкна, дори не си ядеше поничката, само от време на време тежко въздишаше.

Миранда вече съжаляваше малко. Може би наистина се държеше като бабичка. Погледна книгата на другата седалка — „Как да хванеш — и целунеш! — своето момче?“. Може би завиждаш.

— Тя е четири години по-малка, но за един ден целуна толкова момчета, с колкото ти няма да излезеш до края на живота си, дори да си сложиш силикон и да доживееш до два трилиона години.

Млък, канал „За нищо не ставаш“!

Тя трябва да води любезен разговор.

— И колко целувки общо отбеляза?

Сибѝ не вдигаше очи от скута си.

— Десет. — После погледна нагоре и додаде:

— Обаче съм платила само шест, а за едната дадох само два̀йсет и пет цента.

— Добре се справяш.

Миранда забеляза подозрителния поглед на Сибѝ — като че се опасяваше, че я подиграват, но после реши, че не е така и загриза поничката си. След малко се обади:

— Може ли да те попитам нещо?

— Вече ми искаш позволение?

— Ама наистина недей повече да се шегуваш. Мъчително е.

— Благодаря за безценния съвет. Нали щеше нещо да ме питаш?

— Ти защо не поиска да целунеш онова момче? Дето искаше да те целуне?

— Ами защото не е моят тип.

— А какъв е твоят тип?

Миранда си помисли за заместник-шерифа Рейнълдс — сини очи, трапчинка на брадичката и разрошена руса коса, и става всяка сутрин рано, за да сърфира. Момчето, което винаги носи тъмни очила или те поглежда премрежено, и не се усмихва, защото е много куул. После си представи Уил с мургавата му кожа с цвят на кленов сироп, къса къдрава коса, огромна момчешка усмивка и плочки на корема, които играеха, докато той разговаряше, гол до кръста, с другите играчи след тренировката по лакрос и тялото му лъщи на слънцето, а смехът му ехти и я кара да се чувства като маслото, разтапящо се върху идеално изпечените белгийски гофрети.

Не, че не скачаше редовно върху покрива на лабораторията по морска биология, когато нямаше кой да гледа. (Веднъж седмично).

— Не знам, по-скоро е усещане, отколкото тип — каза тя най-сетне.

— С колко момчета си се целувала? Със сто?

— Ъъ... не.

— С двеста?

Миранда усети, че се изчервява. Надяваше се Сибѝ да не забележи.

— Продължавай да гадаеш.

Пристигнаха на дадения ѝ адрес един час и петнайсет минути по-късно — за първи път ѝ се случваше да закъснее с клиент.

Когато отвори вратата на Сиби да слезе, тя я попита:

— Целувката с момче, което е твой тип, наистина ли е различна от целувката, с което и да е момче?

— Сложно е за обяснение. — Миранда се изненада колко ѝ олекна, че няма да ѝ се наложи да се обяснява, тоест да признае на това момиче, че представя си няма.

Тази къща прилича повече на правителствено охранявано жилище за свидетели, а не на дом, мислеше си тя, докато изпращаше Сиби до вратата. Можеше да служи за илюстрация в речника към думата „безличен“, сбутана между къща с поляна, на която Снежанка и седемте джуджета разиграваха Рождество Христово, и друга къща с розово-оранжева люлка в двора. Единственото нещо, което се забелязваше в тази къща, бяха закритите с плътни пердета фасадни прозорци, за да не се вижда вътре, и триметровата плътна дървена ограда около задния двор, за да не можеш да влезеш. Улицата беше шумна — Миранда чуваше цвъртенето на барбекю, разговори, някой гледаше „Красавицата и звярът“ на испански... Но тази къща беше тиха, все едно стените ѝ бяха звукоизолирани.

Долови тихо жужене отстрани, подобно на жуженето на климатик, но не съвсем. Погледна нагоре и видя, че нито една електрическа жица не е свързана с тази къща. Нямаше и телефонен кабел. Генератор. Живеещите тук не бяха свързани с електромрежата. В края на краищата, мястото беше наистина уютно, ако под уютно разбираш зловещо и сектантско.

Ами жената, която отвори? Изглеждаше си точно като зловеща сектантка, помисли си Миранда. Прошарената ѝ коса беше прибрана в хлабав кок, беше облечена с дълга пола и развлечен пуловер. На възраст беше някъде между трийсет и шейсет — невъзможно беше да се определи, защото беше нахлупила на носа си чифт грамадни очила с грозни квадратни рамки, които увеличаваха очите ѝ и скриваха половината лице. Изглеждаше напълно безобидна, като учителка, посветила живота си на грижите за престарял роднина и чиято единствена слабост беше тайното увлечение по господин Рочестър от „Джейн Еър“.

Или почти. Такъв вид се стремеше да постигне. Но нещо не беше наред, имаше нещичко, което не беше съвсем така, дребен недоизпипан детайл.

Не. Е. Твоя. Работа.

Миранда се сбогува, взе бакшиша от един долар — „Защото наистина много закъсняхте, милинка“ — и потегли.

Беше изминала половин пряка, когато наби спирачки и се юрна обратно към къщата.

„Ти какви ги вършиш?!“ — Запита се тя. Реторично, защото вече се беше покатерила на дървото в двора на съседите, там, където Снежанка и седемте джуджета си играеха на бебето Исус и се взираше в двора на къщата, където беше оставила Сиби.

Нямам търпение да те чуя как ще кажеш на ченгетата „Да, знам, че съм нахлула в чужда собственост, господин полицай, но тази жена беше много подозрителна, защото носеше изкуствени мигли“.

Пременена като злокобна сектантка. Просто не се връзваха. Освен това имаше дупка от пиърсинг на носа. И френски маникюр.

Може би просто има много големи пори! И си пада по старомоден маникюр!

Не, тя не беше онова, на което се правеше.

Дали искаш да помогнеш на някого, или си търсиш оправдания да не дойдеш на бала и да видиш как Уил е заровил лице в Ариелините огромни, меки...

Млък, „За нищо не ставаш“!

Щях да кажа „коси“!

Никак не е смешно.

А ти нямаш грам кураж.

В задния двор на маса за пикник седяха двама мъже, наведени над някаква книга помежду им, и двамата по фланелки, панталони и сандали. Единият беше с очила с дебели стъкла и черни рамки, а другият — с рошава брада. Приличаха на двама смотаняци колежани, които играят на „Тъмници и дракони“ и говореха като такива. Очилатият каза:

— Така не става. В Правилника пише, че тя не може да предсказва на себе си, само на другите. То е като духовете с желанията — не могат да сбъдват своите.

Само дето и до единия, и до другия на масата лежеше по един голям автомат и Миранда виждаше мишените за стрелба, окачени на оградата.

Е, и? Съществуват и въоръжени смотаняци. Може да охраняват Сиби. Прибери се. Сиби няма нужда от тебе. Тя е добре.

Щом е добре, защо не е навън и защо не им предлага да ги целуне?

Миранда напрегна слух, за да долови нещо от вътрешността на къщата, но тя определено беше звукоизолирана. Една двойка излезе от плъзгащата се врата на верандата, далече от смотаняците — жена, която пушеше цигара с кратки, напрегнати дръпвания, и мъж. Миранда едва не падна от дървото, когато разпозна в жената сектантката, но този път без очилата, полата и пуловера, и с разпусната коса.

Което нищо не означава.

Жената прошепна:

— Момичето все още ни е нужно, за да ни посочи мястото, Байрън.

— Ще ни го посочи.

— Но още не е.

— Казах ти, дори и да не успея да я накарам да проговори, градинарят може. Него си го бива в това.

Пак жената:

— Не ми харесва, че той си доведе партньор. Това не влизаше в плана. Тя дали ще иска дял...

Мъжът, наречен Байрън, я прекъсна:

— Гаси фасата и млъкни, не сме сами.

После посочи Смотаняците, които се бяха запътили към тях.

Жената смачка угарката с подметка и я изрита.

— Тя добре ли е? — попита задъхано Братията смотаняк. Произнесе думата „Тя“ така, че главната буква си пролича.

— Да — увери го мъжът. — Почива си след изпитанието.

О, не беше възможно да говорят за Сиби. Изпитание? Стига бе!

— Тя каза ли нещо? — попита Очилатият смотаняк.

— Само изрази безкрайната си благодарност за това, че е тук — обясни мъжът.

Миранда едва се сдържа да не изсумти.

Братията смотаняк каза:

— Ние ще можем ли да Я видим?

— Когато се осъществи Преходът.

Смотаняците се отдалечиха, блажено замаяни, и Миранда реши, че по-странно нещо не е виждала.

Но това доказваше, че Сиби не е в опасност. Тези хора явно Я обожаваха. Което значеше, че е време...

— Но защо му казват Градинаря? — попита Жената с изкуствените мигли.

— Сигурно защото го бива в изтръгването на разни неща.

— Неща?

— Зъби, нокти. Стави. Така успява да разговори хората.

... да намери Сиби.

Миранда скочи от дървото в съседския двор и се втренчи в дулото на един автомат.

— Горе — каза Очилатият смотаняк. — Ръцете, имам предвид.

Миранда вдигна ръце, защото така се тресяха, че тя се боеше да не я застреля по погрешка.

— Ти коя си и какво правиш тук? — попита той с глас, разтреперан почти колкото ръцете ѝ.

— Аз само исках да Я съзра — отвърна тя. Надяваше се да е уцелила подходящия тон.

Той присви очи.

— Как разбра, че тя е тук?

— Градинаря ми каза, но не знаех къде Я държат, и затова се покатерих на онова дърво да погледна.

— Ти от кой филиал си?

Знае си, че ще свърши със сълзи. Ами сега, умнице?

Миранда вдигна вежда и повтори:

— А ти от кой филиал си?

И додаде за всеки случай:

— Щях да запомня момче като теб, ако съм те виждала преди.

Подейства! Тя видя как той преглътна трудно и Адамовата му ябълка подскочи нагоре-надолу. Никога повече нямаше да се усъмни в съветите от „Как да хванеш — и да целунеш! — своето момче“.

— И аз щях да те запомня — каза той.

Тя го поразис с доза Обаятелна усмивка и видя как Адамовата ябълка пак се размърда.

— Ако ти подам ръка, ще ме застреляш ли? — попита тя.

Той изхихика и свали автомата.

— Не. — И додаде, като продължаваше да хихика. — Аз съм Крейг.

— Здравсти, Крейг, аз съм Миранда — усмихна му се тя, а после го катурна по гръб и го нокаутира с едно-единствено безшумно движение.

Взря се, шокирана, в ръката си. Определено това не го беше правила досега. И беше много яко.

Ако ще се правиш на идиот и ще рискуваш всичко, поне свърши това, заради което си дошла. Вместо да зяпаш типа, когото нокаутира!

Наведе се и прошепна в ухото му:

— Извинявай. Като се прибереш, изпий три аспирина за главата, и ще ти олекне.

После тръгна покрай къщата — крепост.

Сигурно имаше отворен прозорец, защото чу гласове — мъжът, който преди малко бе навън, попита някого:

— Удобно ли ти е?

А Сиби му отговори:

— Не, този диван не ми харесва. Не мога да повярвам, че това е най-хубавата стая в къщата. Много е бабешка.

Брей!

Миранда проследи гласа на Сиби и се намери на един от фасадните остъклени прозорци — надничаше през една пролука в тъмносините завеси във всекидневна стая. Там имаше един издължен диван, кресло и масичка за кафе. Сиби седеше в креслото с профил към Миранда и чиния бисквити пред себе си. Изглеждаше чудесно.

Мъжът беше приседнал на кушетката и се усмихваше на Сиби. Той каза:

— Е, къде трябва да те оставим?

Сиби взе най-горната бисквитка и я изяде.

— После ще ви кажа.

Мъжът продължаваше да се усмихва.

— Искам да знам, за да планирам маршрута. Предпазливостта никога не е излишна.

— О, богове, докато тръгнем има цели часове! Искам да погледам телевизия.

Миранда чу как сърцето на мъжа заби по-бързо, а ръката му се сви, но той продължи да говори с ведър тон:

— Разбира се.

И додаде:

— Веднага щом ми кажеш къде ще те водим.

Сиби му се нацупи.

— Ти да не си глух? После ще ви кажа, казах!

— В твой интерес е да го кажеш на мен. Иначе се боя, че ще бъда принуден да доведе някой друг. Някой малко по... твърд.

— Добре. Но докато чакам, може ли да погледам телевизия, моля? Кажи ми, че имате кабелна. О, богове, ако нямате Ем Ти Ви, много ще се ядосам.

Изражението на мъжа беше такова, сякаш му се искаше да чупи и троши. Той рязко се обърна към вратата. Миранда чу, че по коридора към стаята идват стъпки, придружени от познатия сърдечен ча-чаритъм. Две секунди по-късно заместник сержант Кейлъб Рейнълдс се втурна през вратата.

Видя ли? Сиби не е в опасност. Полицията дойде. Бягай оттука.

— Защо се забави толкова? — попита заместник-шериф Рейнълдс.

— Тя не иска да говори.

— Убеден съм, че ще размисли. — Сърдечният му ритъм се ускори.

Сиби го погледна.

— Ти кой си?

— Градинаря — отвърна Кейлъб.

Това никак, ама никак не беше хубаво, реши Миранда.

— Поляната пред къщата никак не ми се хареса — каза му Сиби.

— Аз съм по-друг Градинар. Това е прякор. Така ме наричат, защото...

— Всъщност, ни най-малко не ме интересува. Не знам какво си намислил, Зеমেделецо...

— Градинаря — поправи я той и малко почервеня.

— ... но ако ти трябва да знаеш откъде трябва да ме вземе Надзирателят, трябва да ме запазиш жива, нали? Така, че не става да ме плашиш със смърт.

— Не, не със смърт. С болка. — Той се обърна към мъжа. — Иди ми донеси инструментите, Байрън.

Щом мъжът излезе от стаята, Сиби каза:

— Нищо няма да ви кажа.

Заместник-шериф Рейнълдс заобиколи и се наведе над креслото и с гръб към прозореца.

— Слушай ме... — каза той и изведнъж ударите на сърцето му се забавиха.

Миранда се засили, строши стъклото с крака, скочи вътре и го повали в безсъзнание със страничен ритник във врата, преди той да успее да се обърне. Наведе се, прошепна „Извинявай“ в ухото му, за наказание реши да не му казва за аспирините, сграбчи Сиби, изтърча до колата и даде газ.

Той дори не разбра, че си там — каза Сиби. — Изобщо не разбра кой го удари.

— Такава беше и идеята. — Бяха паркирали до едно изоставено депо край старите железопътни линии, напълно скрито от улицата. Миранда бе започнала да ходи там преди седем месеца, за да се учи да овладява новата си щура енергия и да пробва неща, които другаде не можеше да упражнява — Ролър Дербито беше страхотно за трениране на скоростта, равновесието, нападателните движения, а също и като гимнастика, но там не се използваше джудо за напреднали. Нито пък оръжия.

Забеляза белезите от последната си тренировка с арбалет по стената на сградата. Парчето релса, което беше вързала на възел един ден преди да го изхвърли, още лежеше на земята. Не беше виждала други да се въртят тук и бе сигурна, че двете със Сиби ще са почти невидими, стига да не мърдат оттам.

— Къде си се научила да нокаутираш хората така? — попита Сиби, излегната на задната седалка.

— Можеш ли да научиш и мен?

— Не.

— Защо не? Само една хватка?

— В никакъв случай.

— Защо му се извини, след като го удари?

Миранда се извърна към нея.

— Мой ред е да задавам въпроси. Кой иска да те убие и защо?

— Богове, не знам. Може да са цял куп хора. Не е това, което си мислиш.

— Ами какво е тогава?

— Сложно е за обясняване. Но ако успеем да издържим до четири сутринта, има къде да отида.

— Значи остават шест часа.

— Това ще ми даде време за поне още десет целувки.

— Е да, естествено. Какво друго да правиш, когато някой се опитва да те убие, освен да излезеш да танцуваш танго с езици с колкото се може повече непознати?

— Те не се опитваха да ме убият, а да ме отвлекат. Това е съвсем различно. Хайде, искам да се забавлявам. С момчета.

— Това можем и да го пропуснем.

— Виж какво, това, че си член-основател на корпорацията „Долу забавленията“ не означава, че всички останали искаме да се запишем.

— Не съм член-основател на корпорацията „Долу забавленията“. Обичам да се забавлявам. Но...

— Убийца на забавленията.

— ... идеята да хойкаш насам-натам, докато една камара хора се опитва да те отвлече, някак си не ми звучи забавно, а по-скоро като добър начин да влезеш в „Книгата на световните рекорди на Гинес“ в раздел „План, запетая, Най-тъпият в света“. Освен това невинни зяпачи могат да го отнесат, когато хайката те намери.

— „Ако“, а не „когато“. И тях не ги интересува никой друг, освен мен.

Миранда завъртя очи и ѝ обърна гръб.

— Точно затова се наричат невинни зяпачи. Защото са зяпали наоколо и случайно са пострадали.

— Тогава ти несъмнено трябва да ме зарежеш. Сериозно, въпреки че страшно ми се иска да си кротувам шест часа в тоалетната на бездомниците единствено в твоята компания, мисля, че и за двете ни ще е по-безопасно аз да рискувам някъде другаде. Като например онзи салон за сладолед, който подминахме на път за насам. Видя ли устните на продавача? Бяха митични! Остави ме там, и готово.

— Никъде няма да мърдаш, ясно!

— Така ли? Защото ако чуваш някакъв звук, той е от ръката ми, която посяга към дръжката на вратата.

— Така ли? Защото ако ти чуваш някакъв звук, това е щракането на централното заключване, което натиснах. За да не излязат малките деца.

В огледалото за задно виждане Миранда видя как погледът на Сиби пламна от гняв.

— Много си гадна! Сигурно ти се е случила някоя гадост и затова си станала такава гадна!

— Не съм гадна, само се опитвам да те опазя.

— Сигурна ли си, че мислиш точно за мен? А не за някой скелет в шкафа си? Като онзи път, когато...

Миранда включи радиото.

— Изключи го! Аз говорех, а клиентът съм аз.

— Вече не си.

— Какво се е случило със сестра ти?! — кресна оглушително Сиби.

— Не знам за кого ми говориш!!! — ревна в отговор Миранда.

— Лъжеш.

Миранда си замълча.

— Питам те преди това дали имаш сестра и ти за малко да се разревеш! — изкрещя Сиби в ухото ѝ. — Защо не ми разкажеш?

Миранда спря радиото.

— Можеш ли да ми посочиш три основателни причини защо да ти го разказвам?

— Може да ти поелекне. Ще ни даде тема за разговор, докато висим тук. И ако ти не ми разкажеш, ще започна да гадая.

Миранда отпусна глава назад, погледна часовника си и се загледа през прозореца.

— Моля, заповядай.

— Толкова си я изтормозила, че тя е напуснала дома? Толкова си ѝ досадила, че тя е напуснала дома? Или си я прогонила с голямата тояга, която държиш в дупето си?

— Стига си ми щадила чувствата. Давай, кажи ми истинското си предположение.

От задната седалка Сиби каза:

— Това май беше много гадно. Извинявай.

Миранда не каза нищо.

— Ти нямаш тояга в задника. Защото ако имаше, нямаше да можеш да караш, ха-ха!

Мълчание.

— Обаче ти започна първа! Като каза онова за малките деца. Аз не съм дете. На четиринайсет съм.

Пак мълчание.

— Извиних ти се вече. — Сиби се прегърби и въздъхна. — Добре де, карай да върви.

Мълчание. Докато, съвсем необяснимо за самата себе си, Миранда промълви:

— Починаха.

Сиби бързо се надигна на седалката и се наведе напред.

— Кой, сестрите ти ли?

— Всички. Цялото ми семейство.

— Заради нещо, което ти си направила ли?

— Да. И заради нещо, което не направих. Така мисля.

— Хм, Бабо Мрачке, това е нелепо. Как може да не направиш нещо, и да... Чакай малко, така мислиш? Не знаеш ли какво се е случило?

— Нищо не си спомням от онзи период в живота си.

— Тоест, от онзи ден?

— Не, от онази година. И от следващата. Нищичко от десетгодишната ми възраст, докато не навърших дванайсет. Има и още няколко дупки в паметта ми.

— Тоест, преживяванията са прекалено болезнени и затова нямаш спомени?

— Не, просто... ги няма. Останали са ми само впечатления. И сънища. Много, много лоши сънища.

— Например?

— Например, че не съм била там, където съм била длъжна да отида, и нещо се е случило, и аз съм разочаровала всички... — Тя млъкна и махна с ръка.

— Чакай, значи според теб си можела да предотвратиш онова, което се е случило с тях? Сама? Когато си била четири години помалка от мен?

Гърлото на Миранда се беше свило толкова, че сякаш се затваряше. Никога досега не беше разказала дори и толкова от истинското си минало на никого, дори и на Кензи. Никога. Тя преглътна.

— Можеше да опитам. Можеше да съм там и да опитам.

— О, богове, почна се голямото ожалване. Прозяване. Събуди ме, като приключиш.

Миранда зяпна срещу образа ѝ в огледалото.

— Казах ти, че не искам да говоря за това, но ти продължи да ми досаждаш, а сега пое кметството на град Кажи-го-както-си-е? — Тя

пак преглътна. — Ти, малка...

— Та ти дори не знаеш какво се е случило! Защо тогава се чувстваш виновна? А и, да ти кажа, не виждам как би могла да си! Та ти дори не си била там и си била само на десет години. Най-добре престани да се самонавиваш за някаква тайнствена случка от древната история и заживей за момента.

— Извинявай, какво ми каза току-що?

— Да. Да зарежеш миналото и да се съсредоточиш върху настоящето. Като оная песен по радиото преди малко! Тъпо. А тоя град е пълен с готини момчета, които не целувам! — Миранда вдъхна дълбоко, но преди да успее да каже нещо, Сиби продължи. — Знам, знам, ти се извиняваш на нокаутираните от теб, защото така и не си се извинила на семейството си и трябва да ме опазиш, защото не си успяла да опазиш тях. Загрях най-послед.

— Не е това. Аз...

— Дъра-дъра-дъра, тук впишете отричанията. Както и да е, защо „безопасност“ да означава непременно да вися с тебе в колата цяла нощ? Не може ли да отидем някъде, където да се смесим с тълпата, вместо да се крием? Много ме бива в смесването. Като миксер съм.

— Да бе, същински миксер. Всъщност с твоя костюм... прочее, Мадона се обади и каза да й върнеш костюма от клипа на парчето „Граница“, си направо невидима!

— Добър лаф, Убийцо на забавленията. Хайде, да отидем някъде. Миранда се обърна назад на седалката:

— Чакай да ти обясня. Някой. Се. Опитва. Да. Те. Убие.

— Няма. Да. Ме. Убиват. Ти непрекъснато го повтаряш, но вече ти казах. Не могат да ме убият. Наистина, трябва да се освободиш от тая твоя мания, че разни хора ще ги убиват. И, да ти кажа честно, вече ми писва. На коя станция е радиото, Т-тъпотии? Няма как да издържим шест часа в тая кола.

Миранда нямаше как да не се съгласи. Защото ако останеха в колата, вече беше ясно, че сама ще убие Сиби.

И тогава се сети за идеалното скривалище.

— Значи искаш да се смесиш с тълпата? — попита тя.

— Да. И да има момчета.

— Пичове.

— Какво?

— Нормалните американски момичета от този век им казват пичове, а не момчета. Щом искаш да се смесиш...

Сибби като че се шокира. После се усмихна лекичко.

— Вярно бе. Пичове.

— „Ве“, не „бе“. Освен ако не говориш с възрастен.

— Вярно ве.

— И се казва „Боже мой!“ или „боже“, а не „богове“.

— Аз това ли...?

— Да. И се казва „заживей за момента“, това с ментата никой не го казва.

— Ти само почакай.

— Не, няма да стане. А, и никой не плаща на мъже за целувки. Няма нужда. Те трябва да се чувстват късметлии, че са успели да те целунат.

Сибби набърчи чело.

— Ти защо си толкова мила с мен и ми помагаш? Та аз дори не съм ти симпатична.

— Защото знам какво е да си далеч от дома, сама, и да се опитваш да се впишеш. И да не можеш да кажеш на никого истината за себе си.

Пътуваха в мълчание вече от няколко минути, когато Сибби попита:

— Ти убивала ли си някого с голи ръце?

Миранда я погледна в огледалото за обратно виждане:

— Още не.

— Ха-ха.

— Ти си луда — каза Сиби, когато влязоха. Очите ѝ бяха станали на палачинки. — Ти каза, че тук ще е тъпо. Никак не е тъпо. Фантастично е!

Миранда потръпна. Бяха се вмъкнали в голямата зала на Историческото общество „Санта Барбара“ през аварийния вход, отворен, за да могат абитуриентите да се измъкват навън да се напушват, и щом се огледа, Миранда разбра защо да се напушиш беше толкова суперпривлекателно. Стените на залата бяха покрити със син сатен с избродирани по него бели звезди, четирите големи колони в средата бяха увити с бели и червени панделки, масите отстрани бяха покрити с покривки с десена на американското знаме, а в средата имаше аквариуми и рибите кой знае как бяха боядисани в червено и синьо, а покрай стените бяха наредени копия на американски забележителности като Маунт Ръшмор, Белия дом, Статуята на свободата, Камбаната на свободата и гейзера Олд Фейтфул от бучки захар. С любезното съдействие на бащата на Ариел Уест. Ариел бе обявила на събранието предния ден, че след бала всички украшения ще бъдат дарени на „Гладните бедняци от Санта Барбара, които имат нужда от захар“.

Миранда не знаеше дали заради тях, дали заради балоните на ластик, увиснали от тавана, които лениво се вдигаха и спускаха във въздуха, когато хората минаваха покрай тях, или заради обзелото я предчувствие, но съвсем определено ѝ се гадеше.

Сиби беше попаднала в рая.

— Запомни, повечето момчета тук са дошли с дами, затова не ги нападай като Бандитка Целувачка — предупреди я Миранда.

— Добре ве.

— И щом ме чуеш да те викам, идваш.

— Да ти приличам на куче? — Миранда я прониза с поглед и Сиби додаде: — Добре де, Убийцо на забавленията.

— И ако усетиш, че изобщо стана нещо странно...

— ... ти казвам. Разбрах. А сега върви се позабавлявай и ти. А, вярно бе, ти сигурно не знаеш как се прави. Е, когато изпаднеш в съмнения, се запитай: „Какво би направила Сиби“?

— Може ли да се отпиша от този списък, моля?

Но Сиби вече бе увлечена в оглеждане на обстановката и не отговори.

— Ей, кой е онзи сладур там в ъгъла? — попита тя. — С очилата?

Миранда се огледа за сладур, но видя само Фил Емъри.

— Казва се Филип.

— Здравеееей, Филип! — провикна се Сиби и взе директен курс към него.

Миранда набута чантата си под една маса и се залепи за стената между Белия дом и Олд Фейтфул, отчасти за да държи Сиби под око, отчасти, за да не я забележи никой от членовете на факултета. В съблекалнята за служители се беше преоблякла от работния костюм в единствената друга дреха, която носеше със себе си, но въпреки че беше в червено, бяло и синьо, според нея Ролър Дерби униформата ѝ никак не беше подходяща за абитуриентски тоалет. В сака ѝ имаше две униформи: за мачове на собствен терен, бяло сатенено горнище с гол гръб и долна част, синя пелерина и поличка на червени, бели и сини райета (ако нещо, дълго една педя и което се обличаше само с пришитите отдолу шорти, можеше да се нарече пола); и за мачове на чужд терен — същото, но с основен цвят синьо. Реши, че бялото е по-официално, но беше убедена, че в комплект с черните работни обувки на равна подметка видът и не е най-прекрасният.

Стоеше там и се чудеше как така всички, освен нея са способни да се движат по дансинга, без да осакатят някого, когато чу два познати сърдечни ритъма и видя Кензи и Бет, които се промъкваха към нея през тълпата.

— Ти дойде! — Кензи я притисна в прегръдките си. Едно от любимите на Миранда качества на Кензи беше, че се държи като надрусана с екстази дори и когато не беше, обясняваше на хората колко ги обича и ги прегръщаше без ни най-малко стеснение. — Колко се радвам, че си тук! Без тебе не беше както трябва. Е, готова ли си да свалиш оковите на младежката неувереност? Да поемеш бъдещето си в свои ръце?

Кензи и Бет бяха облечени така, че всичко би се натикало в ръцете им, помисли си Миранда. Кензи беше облечена във впитя синя рокля с гол гръб, а на гърба ѝ бе изрисувана черна пантера със синьо сапфирено око; Бет — В червена сатенена минирокля и със златна гривна под формата на змия с две рубинени очи, увита над лакътя ѝ (или поне Миранда реши, че са рубини, защото родителите на Бет бяха две от най-големите кинозвезди на Боливуд). Гледаш ли тях, порастването изглеждаше като страшно яко, интересно парти с отличен диджей, на което те допускат, само ако си във ВИП — списъка.

Миранда погледна спортната си униформа.

— Трябваше да се досетя, че когато му дойде времето да поема бъдещето си в свои ръце, ще съм облечена като член на Б-отбор по кънки.

— Нищо подобно, изглеждаш фантастично! — Заяви Бет. Миранда би приела забележката ѝ като саркастична, само че Бет беше от онези хора, които не знаеха що е сарказъм.

— Вярно е! — потвърди и Кензи. — ГЕП, това си ти! — ГЕП означаваше Гадже Един Път. — Предвиждам, че като възрастна ще постигнеш велики неща.

— А аз — че ще ходиш на очен лекар — предсказа Миранда и видя как в далечината Сиби издърпа Фил Емъри на дансинга. После пак се обърна към Кензи:

— Според теб забавна ли съм? Или съм Баба Мрачка? Убийца на забавлението?

— Баба Мрачка? Убийца на забавлението? — Повтори Кензи. — Какви ги говориш? Пак ли си си ударила главата на тренировка?

— Не, сериозно те питам. Забавна ли съм?

— Да — отвърна сериозно Кензи.

— Да — потвърди и Бет.

— Освен когато си МКГ — поясни Кензи.

— И когато си в цикъл. И около рождения ти ден. Сещам се, как един път...

— Забрави. — Погледът на Миранда се устреми към Сиби, която в момента водеше „влакче“ по дансинга.

— Шегувам се — Кензи хвана Миранда за бузата и я обърна към себе си. — Да, според мен си много забавна. Кой друг би се облякъл

като пистолет Магнум за Хелоуин?

— Или ще се сети да забавлява децата от раковото отделение, като разиграва „Доусън Крийк“ с панаирджийски фигурки? — додаде Бет.

Кензи кимна.

— Точно така. Дори и децата, които се борят с рака, те смятат за много забавна. И не са сами.

Нещо в тона на Кензи в последното изречение разтревожи Миранда.

— Какво си направила?

— Беше просто блестяща — отбеляза Бет.

— А, нищо особено, просто малко проучване — обясни Кензи.

— Що за проучване? — чак сега Миранда забеляза, че по цялата дължина на ръката на Кензи е изписано нещо.

— За Уил и Ариел — обясни Кензи. — Те изобщо не ходят заедно.

— Питала си го?

— Нарича се интервю — обясни Кензи.

— Не. О, не. Кажи ми, че се шегуваш. — Имаше нещо опасно в това съквартирантката ти да е бъдещ журналист.

— Спокойно, той нищичко не заподозря. Така го извъртях, че изглеждаше, че просто си бърбър с него.

— Страхотна беше — потвърди Бет.

Миранда пак се размечта за аварийни изходи.

— Е, попитах го защо според него Ариел го е поканила да й бъде кавалер на бала и той каза... — тук Кензи погледна ръката си — „За да накарам някой да ревнува“. Естествено, попитах кого, а той отвърна „Всички. Ариел точно с това се захранва, с ревността на другите“. Не е ли проникателен? Особено за момче!

— Умен е — намеси се и Бет. — И мил.

Миранда кимна разсеяно — търсеше Сиби по дансинга. Отначало не я видя, но после я забеляза в един тъмен ъгъл с Филип. Не се целуваха, а разговаряха, и това, кой знае защо, я накара да се усмихне.

— Виж, направихме я щастлива! — възкликна Кензи с такова искрено задоволство, че на Миранда сърце не й даде да й каже истината.

— Благодаря ти за разкритията — каза Миранда. — Теса...

— Още не си чула най-хубавото! — възкликна Кензи. — Питам го защо е приел да кавалерства на Ариел, щом не са двойка, и той каза... — тя пак погледна ръката си. — „Защото не получих по-добро предложение“.

— С онази сладурската усмивка — напомни й Бет.

— Точно така, със сладурска усмивка. И като го каза, ме погледна в очите — ясно беше, че говори за теб.

— Ясно — Миранда обичаше приятелките си дори и когато се заблуждаваха.

— Стига си ме зяпала, все едно съм се отбила да ми направят една бърза лоботомия, Миранда! — Каза Кензи. — Напълно права съм. Той те харесва и е свободен. Стига си умувала, а го забий! ЖЗМ!

— ЖЗМ?

— Живей за мента — разясни Бет.

Миранда зяпна.

— Не. Е. Истина.

— Какво? — попита Кензи.

— Нищо! — тръсна глава Миранда. — Но дори и да е неангажиран, какво ви кара да мислите, че Уил иска да тръгне с мен?

Кензи примижа и я изгледа.

— Хм, ако махнем всички сладникави обяснения колко си мила и умна, които ти дължа като твоя най-добра приятелка... да си се поглеждала напоследък в огледало?

— Ха-ха. Повярвай...

— Чао! — прекъсна я Бет и повлече Кензи. — До скоро!

— И не забравяй! ЖЗМ! — подхвърли Кензи през рамо! — Изпий го този до дъно!

— Къде... — понечи да попита Миранда, когато чу зад гърба си един сърдечен ритъм и се завъртя.

Мишел Джафи. И без малко да цапардоса с рамо Уил в гърдите.

Той каза „здравей“!

И тя каза „Добре“. Господи. *Господи!* Не можеше ли поне веднъж да каже нещо нормално? Благодаря, Смахната уста.

Той вдигна вежда.

— Не знаех, че ще идваш на бала.

— Ами... промених си решението в последния момент.

— Много си хубава.

— И ти. — Слабо казано. Той изглеждаше като двойна купчина палачинки с канела и ябълки с гарнитура от пържени картофки с бекон (екстра хрупкави). И като най-хубавото нещо, върху което се бе спирал погледът на Миранда.

Тя се усети, че го зяпа, извърна очи и се изчерви. Миг мълчание. И още един. Не го оставяй да продължи повече от четири секунди, напомни си тя. Една секунда сигурно вече беше минала. Значи оставаха три, вече две, кажи нещо! Кажи...

— Космически гащи ли си обул? — попита Миранда.

— Какво?

Как завършваше? А, да. И тя каза:

— Защото дупето ти е фино.

Той я погледна така, сякаш ѝ вземаше мярка за усмирителна риза.

— Струва ми се... — но изведнъж той млъкна, сякаш му беше трудно да говори. Прокашля се три пъти и най-сетне се доизказа:

— Мисля, че репликата е „Защото дупето ти е неземно“.

— О... да, повече се връзва, вярно. Виж, прочетох го в една книга, в която се обясняваше как да накараш момчетата да те харесват, и там пишеше, че тази реплика действа безотказно, обаче ме прекъснаха по средата, а пък предишната реплика беше за порцелан... и там беше това за „фин“, ама май ги обърках. — Той продължаваше да я гледа втренчено. Тя си спомни друг съвет от книгата — „когато

изпитваш съмнения, предложи му нещо“, посегна, награби първото, което докопа, вдигна го към брадичката му и каза:

— Ядки?

Той като че всеки момент щеше да се задави. Прокашля се още няколко пъти, пое купичката с ядки, сложи я обратно на масата, приближи се до нея толкова, че носовете им се допряха, и попита:

— Книга ли си чела за това?

Миранда не можеше да чуе биенето на сърцето му — ударите на собственото ѝ сърце го заглушаваха.

— Четох. Защото явно бърках някъде. Защото, ако целунеш някого и той се дръпне от тебе, и те погледне така, все едно кожата ти току-що е потекла като лилава слуз, очевидно трябва да попрегледаш някои книги за самопомощ...

— Ставаш приказлива, когато си нервна — отбеляза той, все така близо до нея.

— Не е вярно. Абсурд. Само се опитвам да ти обясня...

— Аз ли те изнервям?

— Не, не съм нервна.

— Трепериш.

— Студено ми е. Че аз съм направо без дрехи.

Погледът му се задържа върху устните ѝ, а после той отново я погледна в очите.

Миранда преглътна.

— Виж, аз трябва да...

Но преди да успее да избяга, той я хвана за китката.

— Целувката ти беше най-горещата целувка в живота ми. Дръпнах се, защото се уплаших, че няма да мога да се удържа и ще ти разкъсам дрехите. А някак си не е редно да го правиш на първата среща. Не исках да си помислиш, че само това ме интересува.

Тя го изгледа втренчено. Пак настъпи мълчание, но този път тя изобщо не се тревожеше колко ще продължи.

— Защо не ми каза? — попита най-сетне тя.

— Опитах се, но всеки път след това, когато те засичах, ти изчезваше, и останах с чувството, че ме избягваш.

— Не исках да ни е неловко.

— Да де, нищо неловко нямаше в това да се криеш зад саксийното цвете, като влязох в сряда в трапезарията да обядвам.

— Не се криех. Аз... тъ... дишах. Кислород, нали се сещаш. От растението. Там въздухът е много наситен с кислород.

Пъхни глава във фурната сега.

— Много ясно. Трябваше да се досетя.

— Много е здравословно, но малцина го знаят.

Остави я, докато АКЪЛЪТ СЕ ОПЕЧЕ.

— Не, сигурен съм, че...

— Ама ти сериозно ли? — изпелтечи Миранда. — Че ти е било хубаво, като те целунах?

— Да. Много.

Ръцете ѝ се разтрепериха. Тя посегна и го придърпа към себе си.

И точно когато музиката замлъкна, лампите над аварийния изход светнаха и един металически глас обяви по високоговорителя:

— Моля, поемете към най-близкия изход и напуснете незабавно сградата.

Тълпата, втурнала се към вратата, водена от четирима мъже в бронирано облекло, ги отблъсна в различни посоки. Гласът продължаваше да повтаря призива, но Миранда не чуваше нито него, нито писъците на Ариел Уест, че някой щял да си ПЛАТИ, задето ПРОВАЛИЛ нейната ВЕЧЕР, нито пък онзи напушен здравата, който разправяше „Пич, това е най-якият финал за абитуриентски бал, човече“. Но чу отново сърдечния ритъм на заместник-шерифа Рейнълдс — едно, две, три, ча-ча-ча, леко заглушен от бронираната жилетка. Това не беше учебна тревога.

— Заради нас е, нали? — притичалата Сиби застана до Миранда. — Тези шурмоваци са дошли заради нас.

— Да.

— Права беше, трябваше да се укрива. Аз съм си виновна. Не искам никой да пострада. Ще се предам на тези хора и те ще трябва да...

— След всичко това? — прекъсна я Миранда.

— И когато ти остават само три часа? Точно ти, момичето — миксер? Тая няма да я бъде. Още не сме приключили. Можем да се измъкнем от това, и още как!

Опитваше се да говори уверено, но беше обзета от ужас. Какви ги вършиш бе? — упрекнаха я по канал „За нищо не ставаш“.

Представа си нямам.

Сйби я погледна, и в очите й искреше надежда.
— Сериозно? Сещаш се за изход?
Миранда преглътна, вдъхна дълбоко и й нареди:
— След мен.
А наум си каза: „Не се издънвай, моля те“.

Идеално се получи. Почти. Шестима гардове бяха преградили изходите и още четирима стояха на вратата и проверяваха всички излизащи. Общо десет. Всичките до един, в бронирано облекло и с маски, обясняваха търпеливо, че са получили бомбена заплаха и е важно да ги евакуират възможно най-бързо. Никой не питаше защо са въоръжени с автомати, които използваха, за да изблъскват тълпата.

Никой, освен доктор Троуп, който отиде при единия и му каза:

— Млади човече, умолявам ви да не докосвате с оръжието си моите ученици. — Отвлече вниманието му точно толкова време, колкото бе необходимо тълпата, да погълне Миранда и Сиби.

Първите двама шурмоваци ги поведоха и останаха само двама, когато Ариел се провикна:

— Доктор Троуп? Доктор Троуп? Вижте, ето я, Миранда Кис! Казах ви, че се е намъкнала на бала без покана! Ето я там, в средата! Длъжен сте да...

Четирима мъже с автомати внезапно се врътнаха и се врязаха в ученическата тълпа. Миранда прошепна на Сиби:

— Долу!

Двете потънаха под повърхността на тълпата и изпълзяха обратно към залата.

Чу как зад нея доктор Троуп пита:

— Къде е тя? Къде отиде? Няма да оставя моя ученичка вътре!

А шурмовакът отговори:

— Моля ви, господине, трябва да се евакуирате. Ще я намерим, уверявам ви.

Миранда реши, че ако се измъкне жива от това, ще започне да се държи по-любезно с доктор Троуп. Ако.

Тя издърпа Сиби до Олд Фейтфул и изкомандва:

— Пъхай се вътре веднага.

— Защо не в Белия дом? Защо точно във вулкана?

— Част от Белия дом може да ми потрябва. Скрий се, моля те. Няма да могат да те забележат дори и ако имат очила за нощно виждане.

— Ами ти? Ти си в бяло.

— В тон съм с украсата.

— Ей, ама много те бива в планирането! Откъде си се научила да...

Миранда се чудеше за същото. Как така щом чу призива, някаква част от ума ѝ започна да измерва разстоянието до изходите, да се оглежда за оръжия, да следи вратата. Олекна ѝ, когато сетивата ѝ се включиха на макс — това означаваше, че някои нейни способности ѝ съдействат. Но дали имаше силата да се пребори с десет въоръжени мъже? Досега беше преборвала най-много трима наведнъж, и те не размахваха автомати. Трябваше да разчита повече на тактика, отколкото на директния удар.

— Дай ми ботите си — нареди тя на Сиби.

— За какво ти са?

— За да се отърва от част от конкуренцията и да се измъкнем оттук.

— Ама аз си ги обичам!

— Дай ми ги. И една гумена гривна също.

Миранда заложи капана, а после притаи дъх, когато един от гардовете се приближи. Чу го как казва по уоки-токито:

— Югозападната колона. Намерих едната. — Видя как панделките се раздвижиха, когато той ги разбута с приклада.

И го чу да казва:

— Ама какво...

И тогава изстреля по него захарния нос на Джордж Вашингтон с прашката, която си беше направила от гумената гривна на Сиби и една вилица. Всичките ѝ тренировки в стрелба по мишена не бяха напразни — уцели го точно, той се катурна напред, плъосна се по очи и се удари точно колкото да бъде замаян и да кротува, докато тя връзваше ръцете и краката му с панделки от колоната.

— Много извинявай — каза тя, преобърна го и му запуши устата с парче месно руло. После се усмихна: — А, Крейг, здрасти. Днес май не ти е ден. Дано главата вече не те боли толкова. Какво? Боли те? Ще

ти мине. Като те развържат, намажи си китките и глезените със загряващ мехлем. Чао.

Тъкмо награби ботите, които беше сложила за примамка в подножието на колоната, и чу как друг щурмовак тича отляво към нея. Метна едната от обувките по него като фризби, чу едно порядъчно силно „фрас“ и онзи също се строполи.

Двама елиминирани, остават осем.

Тъкмо когато се извиняваше на ударения с обувката, който беше изпаднал в несвяст — хубаво беше човек да знае, че високите до глезена боти все пак стават за нещо — когато по уоки-токите на колана му се чу:

— Леон, Градинаря се обажда. Къде си? Посочи местоположението си. Приемам!

Миранда вдиша апарата и каза в микрофона:

— Заместник-шериф, мислех, че името ви е Кейлъб Рейнълдс. Защо ви викат Градинар? Или Земеделеца, както ви нарича приятелката ми.

Пращене. А после гласът на заместник-шерифа Рейнълдс заговори от уоки-токите:

— Миранда, ти ли си? Къде си? Миранда?

— Точно тук — прошепна тя в ухото му. Беше се промъкнала зад гърба му, и когато той се обърна, обхвана врата му и опря в гърлото му острия ток на обувката.

— С какво заплашваш да ме намушкаш? — попита той.

— Ще ти кажа само, че много ще боли и вероятно ще получиш тежко възпаление, ако не ми кажеш колко хора са тук и какво възнамеряват да правят.

— Тук вътре са десет души, още петима са завардили изходите отвън. Но аз съм на ваша страна.

— О, нима, Градинарю? В къщата не ми изглеждаше така.

— Ти не ме остави да поговоря с момичето.

— Ще трябва да се постарая повече. Аз не съм играчка, не можеш да си играеш с мен.

— Имаш ли представа какво представлява тя?

— Какво представлява ли? Не.

Сърцебиенето му се ускори.

— Тя е истински пророк от плът и кръв. Сибилата от Куме. Една от десетимата, за които се предполага, че им е известно цялото бъдеще на света и могат да го контролират.

— Уха! А аз си мислех, че е просто досадна четиринайсетгодишна хлапачка с пощурели хормони.

— Сибилата действа, като се вселява в различни тела. Или поне така си мислят онези, с които работя. Перковци. Преструват се, че искат да я закрилят, за да не бъдат използвани пророчествата ѝ от безскрупулни типове, но всъщност мисля, че си падат по изнудването. Чух един от тях да казва, че могат да поискат осемцифрен откуп за нея. — Докато говореше, пулсът му спадна.

— Моя задача беше да разбера откъде трябва да я вземат, за да изпратят там някого с някоя нейна дрънкулка като знак, че тя е при нас и да накараме Надзирателя да плати.

На Миранда думата дрънкулка никак не ѝ се хареса.

— Но ти нямаше да го направиш?

— Те използваха тая религия като прикритие за алчността си. Отвратително. Аз съм решен да ги спра, и тогава ти... — той изпадна в раздразнителност, сърцебиенето му отново се учести — ... ти цъфваш точно по средата и оплескваш работата.

Миранда усещаше, че е много ядосан.

— Как да ги спреш?

— Аз трябваше да науча откъде ще я вземат от самата нея, ясно? Когато ти нахлу, аз щях да ѝ кажа какво да каже, място, което бях избрал заедно с работната група, и когато хаховците отидат там, полицията да ги прибере. А аз междувременно да откарам сибилата жива и здрава на истинското рандеву. Обаче цъфваш ти и издънваш работата. Цели месеци полицейски труд отиде в канавката. — Сърцето му отново биеше бавно и равномерно.

Миранда го пусна.

— Много извинявай.

Той се обърна, но щом видя с какво е облечена, сърдитото му изражение премина в лека усмивка.

— Добре изглеждаш. — Умълча се, а после продължи. — Знаеш ли, все още можем да спасим положението. Да имаш втори подобен костюм?

— Втора униформа ли? Имам. Само че не е същата на цвят, само в синьо е.

— Няма значение, стига да е подобна. Ако двете сте облечени като близначки, ще успеем да ги подмавим, че ти си сибилата и да те използваме за примамка, докато я измъкнем на сигурно място.

И той бързо обясни останалата част от плана си.

— Най-добре да сложим и перуките и маските — предложи Миранда. — За пълна маскировка.

— Точно така, идеално. Върви на входа за служители, през който се вмъкна тук. Външната врата е завардена, но отляво има врата, която никой не пази. Води към един офис. Аз ще се оправя с онези и после ще дойда да...

Той млъкна, вдигна пистолета си и стреля зад гърба ѝ. Миранда се обърна и видя, че е застрелял един от гардовете.

— Видя ни заедно — обясни той. — Не можех да оставя някой от тези копелета да те хване или да каже на останалите. Аз ще им отвлека вниманието и ще ги задържа горе. Ти накарай сибилата да се преоблече и ме изчакай в офиса.

Тя вече се беше запътила нататък, но се спря и го попита:

— Ти как ни намери?

Пулсът му се забави.

— Пуснах издирване за колата ти.

— Трябваше да се досетя. — И Миранда продължи, а той предаде по радиоуредбата:

— Един убит. Един убит.

Когато Миранда се върна при Сиби, тя беше обезумяла.

— Какво стана? Да не те простреляха?

— Не, намерих кой да ни откара оттук.

— Как?

Миранда ѝ обясни, докато двете се преобличаха, а после притичаха покрай стената към офиса на директора. Докато тичаха, тя чу как заместник-шериф Рейнълдс крещи заповеди на гардовете и ги разпраца по другите краища на залата. По някое време нареди:

— Не, не палете лампите, това ще им даде предимство!

После чу и болезнен стон, като че събарят някого в несвяст. Впечатли се.

Стигнаха до офиса на директора, без да се сблъскат с никого. Сиби седна зад бюрото, Миранда крачеше напред-назад в такт с тиктакането на големия часовник върху камината на директора, вземаше разни предмети и ги оставяше — кристална купа, кутия с писалки, и ги претегляше на ръка. Семейна снимка на мъж, жена, две момченца и куче, седнали на някакъв кей на фона на залез. Бяха нахлушили шапка на кучето — Истински пълноправен член на семейството.

Една ръка затули снимката.

— Ало, Миранда? Питам те нещо!

Миранда остави снимката.

— Извинявай, какво беше?

— Откъде знаеш, че не се лъжеш в него?

— Просто знам. Довери ми се.

— Но ако грешиш...

— Не греша.

Часовникът тиктакаше. Миранда крачеше напред-назад.

— Мразя този часовник — каза Сиби.

Тик-так. Крачка. Сиби:

— Не съм сигурна, че ще се справя.

Миранда се спря и я погледна.

— Ще се справиш, разбира се.

— Аз не съм храбра като теб.

— Моля? Момичето, което успя да накара... колко станаха?

Двайсет и три?

— Двайсет и четири.

— Двайсет и четири момчета да го целунат? Каква храброст! —

Миранда се поколеба. — Ти знаеш ли аз с колко момчета съм се целувала?

— С колко?

— С трима.

Сиби зяпна насреща ѝ, после избухна в смях.

— Богове, нищо чудно, че толкова се стяга! Дано всичко сега мине добре, защото иначе ще си изживяла един тъжен, тъжен живот.

— Благодаря.

Осемнайсет минути по-късно заместник-шериф сержант Кейлъб Рейнълдс стоеше на вратата на директорския офис и ги гледаше през една пролука. Беше му отнело малко повече време от очакваното да се справи със ситуацията, но се чувстваше силен и уверен в изхода. Особено сега, докато гледаше двете момичета в униформите на Би Ролър Дерби — тесни полички и горница, дори си бяха сложили перуките и маските. Бяха съвсем еднакви, само че едната беше облечена в синьо, а другата в бяло. Като куклички — да, това сравнение му хареса. Неговите куклички.

Скъпи куклички.

Синята кукла казваше:

— Сигурна ли си, че желанието ти да го целунеш не ти пречи да го прецениш правилно, Миранда?

А бялата кукла отвърна:

— Кой казва, че имам желание да го целуна? Бандитката Целувачка си ти.

— Кой казва, че имам желание да го целуна? — изимитира я синята кукла. — Моля ти се. Вземи се научи да се забавляваш. Да живееш за мента.

— Може и да почна, веднага щом се отърва от теб!

Синята кукла се изплези и го напуши смях. Тези двенките бяха много сладки заедно.

— Сериозно — каза синята кукла. — Откъде знаеш, че можем да му имаме доверие?

— Той си има собствен план на действие, и той се допълва с нашия — обясни бялата кукла.

И той едва успя да сдържи напушилия го смях. Тя нямаше представа колко е права. За първото.

И колко греши за второто.

Той бутна вратата. И двете се обърнаха. Гледаха го с обожание, той беше техният герой.

— Готова ли сте, госпожице Куме?

Синята кукла кимна.

Бялата му кукличка му поръча:

— И много да я пазиш. Знаеш колко е важна.

— Обещавам. Ще я закарам и ще се върна за втората част на операцията. Не отваряй на никой друг, само на мен.

— Добре.

Той се върна след няма и минута.

— Как мина? Сиби в безопасност ли е?

— Мина идеално. Моите хора чакаха на точното място. Нямаше как да мине по-гладко.

— Е, колко време ще чакаме, за да офейкам?

Той отиде при нея и я притисна до стената.

— Има промяна в плана — обяви той.

— Какво, да не би да си включил в него и да ме целунеш? Преди да се престоря на Сиби и да поведе гардовете в полицейския капан?

Хареса му колко усмихнато го каза. Той я погали по бузата.

— Не точно, Миранда.

Ръката му се плъзна към шията ѝ.

— Какви ги го...

Но преди да се доизкаже, я притиснаха до стената, краката ѝ увиснаха на педя от земята, а ръката му стисна гърлото ѝ. Той леко затегна хватката.

— Сега тук сме само ние двамата. Знам всичко за теб. Знам коя си, и на какво си способна.

— Наистина ли? — промълви тя сподавено.

— Да, наистина, принцесо. — Той забеляза как очите ѝ се разтварят широко и усети буцата в гърлото ѝ. — Знаех си, че така ще привлече вниманието ти.

— Не зная за какво говориш.

— Знам, че за главата ти е обявена награда. Издирва се Миранда Кис, жива или мъртва. Първоначалният ми план беше да те оставя да поживееш и да те предам след около месец, но за съжаление ти взе, че се набърка. Трябваше да си гледаш работата, принцесо, а не да се бъркаш в моята. Сега не мога да рискувам и да те оставя да ми се пречкаш.

— Тоест, да попреча на плановете ти за Сиби? Значи ти си ламтял за парите! Предал си другите и си ги подлъгал, че подкрепяш каузата им, точно както предаде и нас.

— Каква си ми умница.

— Убиваш ме, отвличаш я и вземаш парите? Така ли?

— Да. Все едно играем на монополи, принцесо. Изиграваш си хода успешно и прибираш двеста долара. Само че в този случай става дума за петдесет милиона. За момичето.

— Брей! — тя искрено се впечатли. — А за мен колко ще вземеш?

— Мъртва? Пет милиона. Жива струваш повече — очевидно някои хора те мислят за тийн Жената чудо със свръхестествени способности. Но не мога да рискувам.

— Вече го каза — изхъхри тя.

— Какво, Миранда, да не ти доскуча? — той позатегна хватката си. — Извинявай, че краят не е съвсем като в книгите — каза мъжът, който я стискаше за гърлото. Усмиваше се и я гледаше в очите, докато я душеше.

— Ако ще ме убиваш, не може ли да приключиш по-бързо? Така е малко неудобно.

— Кое, ръцете ми ли? Или чувството, че си се провалила...

— Не съм се провалила.

— ... пак?

Тя му се изплю в лицето.

— Още има огън в теб, за това ти се възхищавам. Мисля, че с тебе щяхме да се разбираме. Но за жалост просто няма време.

Тя се съпротиви за последен път, задраска с нокти дланите му, стиснали гърлото ѝ, ръцете, всичко, но той дори не трепна. Юмруците ѝ се отпуснаха безпомощно до тялото ѝ.

Той се наведе толкова ниско над лицето ѝ, че тя усещаше дъха му.

— Последни думи?

— Четири: дъвка против лош дъх. Много ти е нужна.

Той се разсмя и затегна хватката си около гърлото ѝ.

— Сбогом.

Той впери за миг изгарящ поглед в очите ѝ, чу се рязко изпукване и нещо тежко се стовари върху тила му. Той залитна напред, ръцете му

пуснаха момичето и той се свлече на земята в безсъзнание.

Така и не разбра какво го е ударило, помисли си синята кукла, стиснала в ръце часовника, с който го халоса. Нито пък кой го е ударил.

12

Миранда, облечена в синята униформа, избута тялото на мъжа, когото току-що беше цапардосала с часовника по главата, и хукна към Сиби. Тя още беше с белезници на китките, от които висяха вериги. Ръцете ѝ се тресяха.

Тя внимателно вдигна безчувственото момиче.

— Хайде, Сиби, отвори очи.

Твърде много се забавиха. Планът беше прост: двете със Сиби да си сменят дрехите и по този начин да си разменят и самоличностите. И след като заместник-шерифът Рейнълдс ги изиграе, а Миранда знаеше, че ще се случи точно така, той щеше да предаде на своите хора именно нея, предрешена като Сиби. Тя щеше да ги подреди хубавичко, а после да се върне и да спаси сибилата.

Поне така беше по план.

— Хайде, Сиб, време е за ставане! — Миранда взе момичето на ръце, притисна я до гърдите си и я понесе, тичайки с всички сили. Чувахе как бие сърцето ѝ, но пулсът ѝ беше слаб и бавен. И отслабваше все повече. Тая няма да я бъде.

— Стани и изгрей, Сиби! — Гласът ѝ трепереше. — Ставай и ги сбъркай!

Не беше очаквала и петимата главорези на Рейнълдс да я причакват — не трябваше ли някой да чака в колата, с която щяха да офейкат оттук? А най-вече не очакваше жената, която той бе взел от летището, да размаха украсен с лъскави кристали бокс. Ударът по главата ѝ им беше дал време да я вържат с белезници за една тръба и да поотслабят силите ѝ, затова се позабави, преди да ги нокаутира със серия от кръгови ритници и една странична ножица, а после да скъса веригата на белезниците и да се освободи. Беше отпуснала повече от първоначално планираното време на Рейнълдс да се занимава с гръкляна на Сиби.

— Много повече.

Биенето на сърцето ѝ утихваше все повече, вече се напрягаше да го чуе.

— Много съжалявам, Сиби. Трябваше да дойда по-рано. Каквото можах, направих, но не успях да сваля белезниците, бях твърде слаба и се провалих, и... — всичко се размазваше пред очите ѝ и тя осъзна, че плаче. Залитна, но не спря да тича. — Сиби, трябва да се справиш! Не можеш да си отидеш! Ако не се върнеш в съзнание, никога повече няма да се забавлявам, заклевам се! Никога!!! — Пулсът ѝ вече беше само шепот, а момичето в прегръдките ѝ — бледен призрак. Миранда сподави надигналото се в гърлото ѝ ридание. — Господи, Сиби, моля те...

Клепачите на сибилата трепнаха. Кръвта се втурна към бузите ѝ, а сърцето ѝ заби по-силно.

— Успяхме ли? — прошепна тя.

Миранда преглътна огромната буца в гърлото си и едва се удържа да не я цапардоса.

— Успяхме.

— А ти...

— Треснах го с часовника според указанията.

Сиби се усмихна, погали Миранда по бузата и пак затвори очи, и не ги отвори чак докато не се качиха в колата и сградата на Историческото общество остана далече зад тях. Надигна се и се огледа.

— На предната седалка съм!

— Случаят е специален — обясни Миранда. — Недей да му свикваш.

— Ясно. — Сиби разтърка врата си. — Планът си го биваше — да си сменим костюмите, за да те помислят за мен и да не се презорват с връзването.

— Пак действаха по пълна програма. — Миранда отметна назад пелерината си. — Скъсах веригата, но гривните не мога да ги сваля. — И кой знае защо се сети какво каза Кензи на бала: Готова ли си да се отървеш от оковите на младежката неувереност? Готова ли си да поемеш бъдещето си в ръце?

— А какво стана със Земеделеца?

— Обадох се анонимно и им казах къде да го намерят — него и трупове на застреляните от него гардове. Вече трябва да е поел към

затвора.

— Но защо беше сигурна, че не грешиш, че той се опитва да ни изхитри?

— Познавам кога хората лъжат.

— Как?

— По различни неща. По дребни жестове. Но най-вече като се вслушвам в ударите на сърцето им.

— Тоест, като се ускорят, значи лъжат?

— При всеки е различно. Трябва да знаеш как реагират, когато казват истината, за да знаеш как реагират и като лъжат. При него сърцето започва да бие по-бавно и равномерно, когато лъже, сякаш внимава прекалено много.

Сибби се втренчи в нея.

— Ти чуваш как бият сърцата на хората?

— Много неща чувам.

На Сибби й трябваше малко време, докато го възприеме.

— Когато Земеделеца ме душеше, като си мислеше, че души теб... Той ме нарече „принцесо“. И каза, че някои хора си мислели, че притежаваш свръхестествени способности и си нещо като тийн Жената чудо.

Сякаш обръч стегна гърдите на Миранда.

— Така ли?

— Каза и че за главата ти е обявена награда. Жива или мъртва. И, съжалявам, обаче аз струвам десет пъти колкото теб.

— Да се фукаш, е кофти.

— Вярно ли е? Че си Жената чудо?

— Може би липсата на кислород се е отразила на мозъка ти, но Жената чудо е героиня на комикс. Измислена е. А аз съм истински нормален човек.

Сибби изсумтя.

— Нормална, как пък не! Ти си страшна невротичка. — Мълчание. — Но ти не ми отговори. Наистина ли си принцеса, която притежава свръхестествени способности?

— А ти наистина ли си свещен пророк, който знае всичко, което ще се случи на този свят?

Двете се погледнаха в очите, и никоя от тях не каза и дума.

Сибѝ се протегна и се надвеси над предната седалка. Миранда включи радиото и двете продължиха да се возят мълчаливо, усмихнати.

След няколко мили Сибѝ се обади:

— Умирам от глад. Да спрем за по един хамбургер?

— Да, обаче гоним график, така че никакви целувки с непознати.

— Знаех си, че ще го кажеш!

Миранда седеше в колата и наблюдаваше как корабът изчезва зад хоризонта и отнася Сиби по нейния път. Нямах време за офлянкване, напомни си тя. Да, заместник-шериф Рейнълдс отиваше в затвора, но можеше да говори, а ти знаеш, че той излъга за това как те е открил, което значи, че някой в Чатсуърт знае нещо, а после изниква и въпросът кой е определил награда за главата ти, и...

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя посегна към якето си на седалката и се опита да бръкне в джоба си и да го извади, но белезниците ѝ пречеха. Обърна джоба и изсипа всичко в скута си.

На последното иззвъняване успя да се обади.

— Ало?

— Миранда? Уил се обажда.

Сърцето ѝ замря.

— Здравей. — Изведнъж се смути. — Ти, въ... добре ли прекара на бала?

— На моменти. А ти?

— И аз на моменти.

— Потърсих те след бомбената заплаха, но никъде не те видях.

— Да, настана суматоха.

И двамата се умълчаха, а после почнаха да говорят един през друг. Той каза „Първо ти“, а тя „Не, ти“, после и двамата млъкнаха, и накрая той наруши мълчанието:

— Слушай, не знам дали смяташе да идваш у Шон за купона. Всички са тук, купонът тече, но...

— Но?

— Чудех се дали не ти се иска вместо това да закусим заедно? Във Вафлената къща? Само двамата?

Миранда забрави да диша.

— Това ще е просто фантастично! — възкликна тя. После си спомни, че не бива да показва въодушевлението си и додаде: — Тоест, сигурно няма да е лошо.

Уил се разсмя с онзи свой смях, който разтапяше маслото върху закуската, и каза:

— И според мен ще е просто фантастично.

Тя затвори и забеляза, че ръцете ѝ треперят.

Щеше да закусва с момче. И то не с кое да е, а с Уил. Момчето с космическите гащи, което смяташе, че тя е секси.

И най-вероятно луда. А това в комбинация с аксесоари като белезници надали ще е в нейна полза.

Тя отново се опита да счупи гривните, но не можа. Или белезниците не бяха обикновени, или нокаутирането на десет души за една нощ — осем, по-точно, защото двама ги беше нокаутирала по два пъти — беше пределът на силите ѝ. Интересно, нейните сили си имаха предел. Много имаше да учи за способностите си. По-нататък.

В момента разполагаше с половин час, за да намери някакъв друг начин да ги махне. Започна да набутва нещата от скута си обратно в джоба, за да не ѝ пречат да кара, а после се спря, защото забеляза непозната кутийка.

Беше онази кутийка, която Сиби ѝ беше дала при срещата им — сериозно, възможно ли беше да се е случило само преди осем часа?! И беше казала нещо странно. Сега Миранда си спомни — Сиби ѝ подаде табелата с името и кутийката и каза „Трябва да е твое“. Но беше подчертала друга дума. „Трябва да са твои“.

Отвори кутийката. Вътре върху черен плюш лежеше ключ от белезници.

Готова ли си да поемеш бъдещето си в свои ръце? Струваше си да опита.